

บิณฑบาต
ช่วยน้ำท่วม
ปี ๒๕๕๔

บิณฑบาตช่วยน้ำท่วม

ปี ๒๕๕๔

พระธรรมเทศนาโดยพระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

วัดป่าภูผาสูง

บ้านดงมะไฟ ตำบลมะเกลือใหม่ อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

คำนำ

อุทกภัยในประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นอุทกภัยรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างฤดูมรสุม เกิดผลกระทบต่อบริเวณลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาและลุ่มน้ำโขง เริ่มตั้งแต่ปลายเดือนกรกฎาคมและสิ้นสุดเมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕ มีราษฎรได้รับผลกระทบแล้วมากกว่า ๑๒.๘ ล้านคน ธนาคารโลกประเมินมูลค่าความเสียหายสูงถึง ๑.๔๔ ล้านล้านบาท และจัดให้เป็นภัยพิบัติครั้งสร้างความเสียหายมากที่สุดเป็นอันดับสี่ของโลก

ด้วยความทุกข์ยากลำบากต่อการดำรงชีวิตของชาวไทย และด้วยน้ำใจที่คนไทยไม่เคยทิ้งกัน อาตมาและคณะศิษย์ตลอดจนชาวพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย จึงจัดตั้งโครงการช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วม ชื่อว่า “บิณฑบาตช่วยน้ำท่วม” เพื่อนำปัจจัยสี่ไปช่วยเหลือผู้ประสบภัยให้ทันทั่วถึง

ในการนี้อาตมาได้แสดงพระธรรมเทศนา เห็นว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง จึงจัดทำเป็นหนังสือ “บิณฑบาตช่วยน้ำท่วม” มอบเป็นธรรมบรณการสำหรับท่านผู้สนใจ

ขออนุโมทนาบุญกับทุกท่านที่ร่วมช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ขอความสุखความเจริญจงปรากฏแก่ท่านทั้งหลาย ตลอดกาลนานเทอญ

พระมหาธีรนาถ อคฺคธโร
ประธานสงฆ์วัดป่าภูผาสูง
๖ กรกฎาคม ๒๕๕๕

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

สารบัญ

๑. การตักบาตรเป็นนิสัยของพระอรหันต์	๗
เทศบาลอำเภอสีคิ้ว (๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔)	
๒. ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว	๒๑
วัดบ้านลำโพง ตำบลพุดซา (๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๔)	
๓. คนสะอาดไม่ยินดีในบาป	๓๙
บ้านหนองบัวน้อย อำเภอสีคิ้ว (๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๔)	
๔. ความดีทำยาก ความชั่วทำง่าย	๕๙
ที่ทำการเดิม อบต. หนองบัวตะเกียด (๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๔)	
๕. ศรัทธาคือทรัพย์อันประเสริฐ	๗๗
เทศบาลอำเภอด่านขุนทด (๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๔)	
๖. รักธรรมเจริญ ชังธรรมเสื่อม	๙๓
วัดบ้านค่ายทะยิง (๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔)	
๗. จิตอบรมดีแล้วย่อมไม่หวั่นไหว	๑๑๗
ที่ว่าการอำเภอครบุรี (๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๔)	

สารบัญ

๘. นกยูงทอง	๑๓๙
เทศบาลอำเภอสูงเนิน (๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๔)	
๙. นิสัยของผู้จะทรงมรรคผล	๑๖๕
โรงเรียนโชคชัยสามัคคี อำเภอโชคชัย (๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔)	
๑๐. ปฐมบท “ทานไหนก็ไม่เท่าพ่อแม่กับลูกทำแก่กัน”	๑๗๗
บ้านโยมชาญชัย อำเภอโชคชัย (๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔)	
๑๑. มหาปริจาค ๕	๒๐๕
บ้านหนองไม้ไผ่ อำเภอหนองบุญมาก (๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔)	
๑๒. ละชั่วทำดี จิตย่อมสว่างไสว	๒๑๕
อบต. หนองน้ำแดง อำเภอปากช่อง (๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๔)	

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

การตักบาตรเป็นนิสัยของพระอรหันต์

นะโม (๓ จบ)

ปณฺธิยาโลปโกชนํ

นิสฺสาย ปพฺพชา ตตฺถ เต ยาวชีวํ

อุสฺสาโห กรณียโณติ

• อริยประเพณี

บัดนี้เป็นอุดมมงคลที่ทุกท่านได้มาร่วมกันที่บ้านคุณโยมจัน หรือบ้านริมอ่างซับประดู่ ริมฝั่งน้ำ ซึ่งถือว่าพี่น้องญาติโยมทุกคนได้ ร่วมทำบุญตักบาตร เพื่อนำจตุปัจจัย ข้าวสาร อาหารแห้ง ไปมอบให้ ผู้ประสบอุทกภัย

โคจรบิณฑบาตจากอำเภอสีคิ้วเสร็จแล้ว ก็มาฉันที่บ้านโยมจัน ริมอ่างซับประดู่เป็นทัศนียภาพที่ดี และพี่น้องก็มารวมกัน ท่านเจ้าภาพ ก็จัดแต่งของกินของใช้ทุกเรื่องด้วยความอุดมสมบูรณ์ สมกับเป็นนัก ให้ทาน นักเสียสละแบ่งปันให้กับผู้อื่นอย่างแท้จริง

พระธรรมเทศนาที่บ้านแม่จัน (ไถ่อย่างท่าช้าง)

บิณฑบาตที่เทศบาล อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

วันนี้พี่น้องทั้งหลายได้ทำบุญทำกุศลกันตามสมควรแล้วยังได้ฟังอรรถฟังธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า อาตมาเลยยกภาษิตขึ้นในเบื้องต้นว่า ปินติยาโลปะโกชะนัง นิสสายะ ปัพพชชา ตตตะ เต ยาวะชีวัง อุตสาโท กระฉนิโยติ ถ้าแปลเป็นภาษาไทยก็จะได้ว่า “กุหลบุตรผู้บวชเข้ามาในพระพุทธศาสนาแล้วต้องเที่ยวบิณฑบาตจนตลอดชีวิต จนกว่าชีวิตจะหาไม่ หากินด้วยลำแข้งป्लीแข้ง ก็คือการออกเดินบิณฑบาตนี้เป็นวินัยของพระพุทธเจ้า และของพระอรหันต์ทั้งหลาย”

วันนี้ นับว่าเป็นโชคลาภวาสนาของพี่น้องชาวอำเภอสีคิ้วทั้งหลายที่อาตมาและคณะสงฆ์ได้มาบิณฑบาตขอส่วนบุญจากพี่น้องทั้งหลายไปมอบให้กับผู้ประสบอุทกภัย ด้วยการตักบาตรทำบุญสาธารณะกุศลต่าง ๆ

การทำบุญตักบาตรเป็นจริยวัตรเป็นอริยะประเพณีของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ต้องออกบิณฑบาต พระสงฆ์สาวก พระอรหันต์อรหันต์ก็ต้องออกบิณฑบาตเช่นเดียวกัน

ชีวิตนี้พี่น้องได้มีโอกาสสมานเกิดในประเทศที่มีพระพุทธศาสนา การบุญการกุศลจึงเกิดขึ้นกับพี่น้องทุกวัน ได้ทำบุญทุกวัน โดยเฉพาะวันนี้บิณฑบาตช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วม พี่น้องก็ได้ตักบาตรมามากเป็นล้งๆ น้ำเป็นแพ็ค ข้าวสารอาหารแห้ง จตุปัจจัยใส่กันเต็มทีปรากฏว่าบิณฑบาตสีคิ้วเพียงเช้าเดียวมาถึงบ้านโยมจัน ริมฝั่งน้ำนี้ได้จตุปัจจัยข้าวของถึง ๗ คันรอปิคอัฟทีเดียว ถือว่าพี่น้องร่วมทำบุญทำกุศลกันอย่างมากมาย อย่างน่าอนุโมทนา

พูดถึงบิณฑบาต เป็นจริยวัตร เป็นอริยะประเพณีของพระพุทธเจ้าแล้ว การบิณฑบาตยังนำคนไปสวรรค์ได้อีกด้วย หลายคน

ที่ตักบาตรแล้วเวลาตายไปก็ได้ไปสวรรค์ ไปสู่มรรค ผล พระนิพพาน ปรากฏว่าพระพุทธเจ้าพระองค์เสวยเป็นพระชาติอะไรก็แล้วแต่ ได้ทำบุญตักบาตรกับพระอรหันต์ กับพระปัจเจกพุทธเจ้า กับ พระพุทธเจ้าทั้งหลาย สังฆมบารมีจึงมาเป็นพระพุทธเจ้าของเรา พระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้าเหมือนกัน กว่าที่ท่านจะได้มาบวชมา ปฏิบัติธรรมอย่างนี้ท่านก็บำเพ็ญบารมีมาหลายชาติด้วยการตักบาตร ทำบุญเช่นเดียวกับประเทศที่มีพระพุทธศาสนาอย่างเช่นประเทศไทย

บาลีท่านว่า **ปะฏิรูปปะเทสะวาโส จะ ปุพเพ จะ กะตะปุญญะ ตา อัตตะสัมมาปะณิธิ จะ เอตัมมังคะละมุตตะมัง** ใครเกิดในประเทศที่มีการตักบาตรทำบุญอันนี้คือเป็นปฏิรูปประเทศ ประเทศที่สมควร ตื่นเช้าขึ้นมาจิตใจสว่างโล่งโปร่งได้ทำบุญทำกุศล ทำทุกวันไม่ขาด เป็นการสร้างวาสนาบารมี ใครนอนใจนอนจมไม่รู้จักตักบาตรทำบุญ ทุกวันก็เสียชาติเกิด เสียเวล่ำเวลา มีแต่กินมีแต่นอน มีแต่กองมูตร กองคูด กองขยะทับถมหัวจิตหัวใจ ใครได้อาศัยโอกาสนี้ไปวัดฟังธรรม ตักบาตรจะเป็นบุญเป็นผลานิสงส์เต็มเพิ่มขึ้นทุกวี่ทุกวัน

ตักบาตรทุกวันได้ทั้งทาน ได้ทั้งศีล ได้ทั้งสมาธิปัญญา เป็นบารมี เกิดกับเรามากมายนี้คือ **“ปฏิรูปเทส (ปะฏิรูปปะเทสะ)”** คือประเทศไทย ที่มีพระสงฆ์องค์สามเณรออกบิณฑบาต บ้านไหนมีพระสงฆ์เดินผ่าน หน้าบ้าน บ้านไหนมีวัดวาศาสนา บ้านนั้นเป็นบ้านแห่งความอุดมสมบูรณ์ด้วยศีลด้วยธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เป็นบ้านไม่อดอยาก ไม่ขาดแคลนเป็นบ้านเสียสละแบ่งปัน จิตใจกว้างขวางสุดที่จะประมาณ ได้ นี่คือการตักบาตร ตักบาตรพระสงฆ์องค์สามเณร ปรากฏว่าในสมัย พุทธกาลมีหลายคนที่ตักบาตรเสร็จแล้วเขาก็ได้ตายไปจุติบนสวรรค์

• อานิสงส์บุญจากการตักบาตร

อย่างเช่น นางสาวเทวธิดา เป็นหญิงยากจนลำบากเหลือเกิน เป็นหญิงที่ไม่มีเงินมีทอง รับจ้างไปตัดอ้อย ไปเผาไร่อ้อยให้เขาแล้วก็ พกข้าวตอกไปกินด้วย พอตีท่านพระมหากัสสปเถระ ท่านออกจากนิโรธสมาบัติท่านก็เล็งญาณไปดูว่า เออ! วันนี้เราออกจากนิโรธสมาบัติ เป็นเวลาสายแล้ว เราจะไปบิณฑบาตที่ไหนหนอ? เราออกจากนิโรธสมาบัติ คนทำบุญกับเราในวันนี้ จะต้องได้ผลอานิสงส์มาก ท่านก็เล็งญาณดูเห็นนางผู้หญิงคนหนึ่งรับจ้างตัดอ้อย พักอยู่ข้างป่าอ้อย

ท่านพิจารณาเห็นด้วยญาณว่านางจะต้องตายในวันนี้เห็นที่เราจะต้องไปโปรดนางบ้าง เพราะนางมีศรัทธา แต่ไม่มีโอกาสได้ทำบุญ ท่านพระมหากัสสปะท่านก็เลยเหาะไปเลย ไกลนะ เหาะไปเลย เหาะไปถึงแล้ว ท่านก็ลงลงแล้วก็เดินถือบาตร ไปบิณฑบาตในป่าอ้อยนั่นแหละ ท่านก็เดินไปคนเดียว ผู้หญิงก็มาเห็นท่าน ด้วยใจเป็นบุญนางก็คิดว่า เออ! เรามาอยู่ในป่ามาตัดอ้อย แล้วยังมีพระมาบิณฑบาตเป็นโอกาสแห่งบุญของเราอย่างแท้จริง นับว่าเป็นวาสนาของเรา เพราะว่าวันไหนเราอยากทำบุญ แต่ว่าเราไม่มีของถวาย เราก็ไม่ได้ทำ วันนี้เราอยากทำบุญ เรามีข้าวตอกอยู่ชั้หนึ่ง เรากะว่าเอาไว้กินเวลาหิว เราจะเอาข้าวตอก ตักบาตรพระคุณเจ้า พอท่านเดินผ่านไปเท่านั้นนางก็นิมนต์ หยุดก่อนพระคุณเจ้า ท่านก็หยุด แล้วนางก็ตักบาตรเทข้าวตอกลงไปในบาตรพระมหากัสสปะ

จากนั้นนางก็ตื้นตันใจชุ่มชื่นเบิกบาน ท่านพระมหากัสสปะ ท่านก็เดินผ่านไป พอลับตาท่านก็เหาะกลับที่อยู่ของท่าน ส่วนนางผู้หญิงที่ตัดอ้อยก็ตื้นตันใจไปลี้มปีติ พอลักพักหนึ่งเดินไปภูงูมีพิษกัด

นางก็ล้มลงแล้วตายไปในขณะนั้น นางตายไปในขณะมีความปีติยินดี กับบุญกุศลที่ตนได้ทำอย่างเหลือล้น ในขณะที่จิตเดียวที่นางล้มลง ขาดใจตาย จิตออกจากร่าง ราชรถก็มารอแล้วก็นำนางไปสู่สวรรค์ชั้น ดาวดึงส์ ปรากฏว่ามีวิมานทองรออยู่ มีข้าวตอกดอกไม้ส่วยงามมี บริวารเป็นลูกน้องตั้ง ๑ พัน นี่คือนางลาชเทวธิดา เทพทั้งหลายเขา เรียกนางว่า “นางฟ้าข้าวตอก” เพราะได้ถวายข้าวตอกเพียงขันเดียว ทำบุญครั้งเดียวในชีวิตก็ได้ไปสู่สวรรค์วิมาน

• การดักบาตรเป็นสะพานเชื่อมบุญ

นี่แหละพี่น้องการดักบาตรการทำบุญการสร้างคุณงามความ ดีมิใช่เรื่องเล็กน้อย การที่เราได้ทำทุกวัน การที่เราได้ทำอยู่บ่อย ๆ โดยเฉพาะบิณฑบาตคราวนี้เป็นบิณฑบาตช่วยเหลือผู้อื่น ไม่เพียง แต่พระที่รับบิณฑบาตเกิดประโยชน์จากบุญเท่านั้น ยังต่อทอดเป็น สะพานเชื่อมบุญไปถึงผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากลำบากลำบาก ลอยคออยู่ใน น้ำก็มี น้ำท่วมบ้านท่วมเรือนอยู่บนหลังคาบ้านก็มี เจ็บป่วยด้วย โรคเห่าก็มีสารพัดสารพัน ทั้งหญิงชรา ทั้งเด็ก ทั้งลูกอ่อนลูกน้อย ลำบากลำบาก สามิภรรยากระเจิดกระเจิงกันไปหมดเพราะน้ำมันท่วม บ้านท่วมเมือง ท่วมที่อยู่อาศัย สุดท้ายมันจะท่วมจิตใจไปด้วย

ด้วยเดชแห่งบุญกุศลในพระพุทธศาสนา เมืองไทยของเราก็เลย มีบุญมีกุศลมีคุณงามความดี มีพระทั่วประเทศออกช่วยกันช่วยเหลือ ในการบุญการกุศลการคุณงามความดีด้วยการดักบาตร อย่างเช่น อาตมาก็รับบิณฑบาตไปช่วยผู้ประสบอุทกภัย ญาติโยมอย่างเช่น โยมจันอย่างนี้เป็นต้น ก็ไปแจกช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัยอยู่แล้ว

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ครูบาอาจารย์ ท่านเจ้าคณะ ท่านครูบาอาจารย์ ท่านกัณหาทิโยมไป
ช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย อาตมาก็เป็นทางหนึ่งที่จะไปช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย
เช่นเดียวกัน ก็อาศัยน้ำใจของพี่น้องมาร่วมบุญร่วมกุศลสร้างคุณงาม
ความดีร่วมกัน

● ตักบาตรคือการขัดเกลากิเลส

นี่คือการตักบาตร ตักบาตรเพื่อนำกันบาตรไปช่วยเหลือ
ผู้ประสบอุทกภัย ซึ่งได้รับความเดือดร้อน

นี่แหละพี่น้อง...พระพุทธเจ้าท่านให้เราตักบาตรทำบุญสร้าง
กุศลคุณงามความดี วาระเช่นนี้มาถึงเราทั้งหลายก็ได้ทำบุญทำกุศล
สร้างคุณงามความดี การตักบาตรแสดงถึงความไม่ดื้อไม่หยด
แสดงถึงความเป็นผู้มีจิตใจ ร่างกายผิวกุศล ฌวีผิวกุศล ผุดผ่อง
ผ่องใส น่าดูน่าเคารพเลื่อมใส นี่คือการตักบาตรการ
ทำบุญ คนตักบาตรเสมออย่างสามารถขัดเกลากิเลสที่มีอยู่ในตัว
ในใจของเราเอง ไม่ว่าจะเป็นความโลภ ความโกรธ ความหลง ความ
ไม่มีสติ ไม่มีปัญญา พอได้ตักบาตรบิณฑบาตนั้น เปรียบกับข้าวปลา
อาหาร ยืนรอพระสงฆ์องค์เจ้ามาแจก จิตใจจดจ่อต่อบุญกุศลคุณงาม
ความดีก็เลยเป็นทาน ก็เลยเป็นศีล เป็นสมาธิปรากฏขึ้นในดวงจิต
ดวงใจของเรา บ่อบุญก็เกิด

คนถือขันข้าวเดินไปหน้าบ้าน เทวดาสาธุ! เต็มบ้านเต็มเมือง
พี่น้อง คนตาบอดไม่เห็นล่ะ! แต่คนตาดีเห็น พี่น้องเพียงถือขันข้าวออก
ไปตักบาตรหน้าบ้านเท่านั้น ผีบ้านผีเรือนเทวดาสาธุ!

เทวดานี้จัดจ้องอนุโมทนาบุญ เปรตผีทั้งหลายรอส่วนบุญนี้
เรียงกันเป็นแถวสลอน รอส่วนบุญที่พี่น้องทั้งหลายทำ น่าสงสาร
น่าเวทนา คนตาบอดไม่เห็นละ คนตาดีท่านเห็น จึงไปโปรด

พอพี่น้องได้ตักบาตรพระท่านรับบาตรให้พร **อิฉฉิตฺ ปตฺถิตฺ**
ตุมหํ ขิปฺปเมว สมิชฌตฺ สพฺเพ ปุเรนฺตฺ สงฺกปฺปา นี่เรียกว่าผลบุญ
ผลกุศลที่พี่น้องตั้งใจแล้วปรารถนาแล้วบริบูรณ์แล้ว จนถึงความสำเร็จ

เปรตทั้งหลาย ภูต ผี ปีศาจทั้งหลาย เทวบุตร เทวดา ผีบ้าน
ผีเรือน ภูมิเทวดาหลายชั้นทีเดียว อสุรกายต่างอนุโมทนาขอส่วนบุญ
ส่วนกุศล พอพี่น้องหย่อนข้าวลงในบาตร ยิ่งพระมีศีล มีธรรม มีวินัย
ที่ดี มีจิตที่เป็นสมาธิเป็นขั้น ๆ ตั้งแต่ ขณิกะสมาธิ อุปจาระสมาธิ
อัปปะณาสมาธิ ทรงแสดงธรรม สัตว์ทั้งหลายที่เรียกว่าไม่มีโอกาส
จะได้ทำบุญก็อาศัยอนุโมทนา ท่านเรียกว่า **“ปัตตานุโมทนา”** ไม่มี
โอกาสจะมาตักบาตร ไม่มีโอกาสจะมาหาข้าวปลาหาน้ำไปตักบาตร
ได้ไปรออนุโมทนาเพราะเขาบุญน้อย วาสนาน้อย พอเราหย่อน
ภัตตาหารลงในบาตรเท่านั้น แดกฮือ แดกฮือ! เขาดีใจเขายิ้มแย้มแจ่มใส
อย่างน่าสงสาร ยิ่งพี่น้องทั้งหลายตักบาตรอาตมานี้ละนำไปช่วย
เหลือผู้ประสบอุทกภัย ยิ่งมากกว่าธรรมดาอีก

อนุโมทนาทั้งตรอก ทั้งซอย ทั้งอยู่ตามต้นไม้ แผ่นดิน ตามร้าน
ตลาดทั่วไป เรียกว่าเต็มทีเต็มฐาน อนุโมทนากันอย่างอีกทีก็ครึกโครม
บอกข่าวกันต่อไป ให้มาร่วมอนุโมทนา พี่น้องทั้งหลายก็เลยได้บุญส่วน
ใหญ่ ไม่รู้กี่ส่วนต่อกี่ส่วน ทั้งได้ทำบุญกับพระ ทั้งได้บุญกับเปรตกับผี
ตลอดจนสิ่งทั้งหลายที่สิ่งสถิตอยู่ตามพื้นดิน ต้นไม้ บ้านเรือน ตาม
ฝาผนังหลายต่อหลายที่ เขาได้อนุโมทนาก็เป็นบุญเป็นกุศล

• อยากอายุยืนให้รักษาศีล

นี่คือ ศาสนาเพียงหนึ่งเดียวในโลก ไม่มีศาสนาไหน ที่ศาสดาจะเป็นผู้ลั่นกิเลส ลั่นทุกข์ลั่นโทษ และนำพระธรรมคำสอนอันเลิศ มาสอนทั้งมนุษย์ ทั้งเทวดา ทั้งเปรต ภูต ผีทั้งหลาย พระพุทธเจ้าก็ไม่ทรงลิม ไม่ลิมที่จะอบรมสั่งสอนแผ่เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา แผ่ไปถึงสรรพสัตว์ทั้งหลาย เป็นพระกรุณาธิคุณของพระพุทธเจ้า พระองค์ส่งสารพวกเรา ส่งสารสัตว์ทั้งหลายที่เกิด แก่ เจ็บ ตาย ระคนทนทุกข์อยู่นานัปการ เชื้อ ๑ ชั่ว ๑ ไม่รู้จักการทำบุญทำทาน แต่เกิดมาแบกความอยากความทะเยอทะยาน อยากร่ำอยากรวย อยากมีโน่นมีนี่ อยากมากเท่าไร มันก็ไม่สมหวังสักที เพราะไม่เคยรักษาศีล แต่อยากเกิดมาอายุยืน ไม่อยากป่วย ไม่อยากเจ็บ ไม่อยากไข้ แต่ศีลไม่เคยรักษา สัตว์มันโง่ มันก็ไม่รู้จะทำยังไง ไม่เจริญสมาธิปัญญา เกิดมาปัญญาทึบ โง่ไม่เฉลียวฉลาด หลงโน่นหลงนี่ หลงติดในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ ไปยึดแต่ของที่เป็นภายนอก ยิ่งของที่เอาไปด้วยไม่ได้ ก็ยังยึดถือยิ่งแสวงหา ไปยึดโน่นยึดนี้ ก็เป็นทุกข์เป็นโทษตายไปเปล่า ๆ เพราะสัตว์โลกมันโง่

พระพุทธเจ้ามีพระเมตตากรุณาธิคุณ มีพระปัญญาธิคุณ มาอบรมสั่งสอนเราทั้งหลาย ให้มีความเฉลียวฉลาด ได้ทำบุญตักบาตร การทำบุญด้วยการตักบาตร ได้บุญทั้งผู้ตัก ได้บุญทั้งผู้รับ ได้บุญทั้งเปรต ผี อสุรกาย เปรตทั้งหลายก็ได้รับส่วนบุญ สัตว์นรกก็ยังได้รับส่วนบุญ นอกจากนั้นยังแผ่ไปถึงสรรพสัตว์ทั้งหลาย หมู หมา กา ไก่ เป็นต้น ก็ยังพลอยได้รับส่วนบุญทั้งหลายเหล่านั้นด้วย

นี่คือผลบุญกุศลผลแห่งคุณงามความดีที่เราทำ นอกจากนั้น พระปริสุทธิดุคฺคของพระพุทธเจ้า คือความบริสุทธิ์ด้วยศีล ด้วยสมาธิ ปัญญา บริสุทธิ์จากเครื่องหมัก เครื่องดองคืออาสวะกิเลสที่ขังอยู่ใน ขั้นสนั่นดานของพระองค์ สลัดปิดทั้ง จนเป็นอัสวักขยญาณ สิ้นกิเลส แล้วก็นำธรรมะมาสอนเรา ให้ได้หุตาสว่างกระจ่างแจ้งขึ้นมา ก็จะได้ ทำบุญทำกุศลตามพระพุทธเจ้าไป

นี่แหละการตักบาตรทำบุญไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ใครซี้เกียจ ซี้คร้านทำบุญ ในแต่ละวัน แต่ละเช้า ถือว่าเสียโอกาสแห่งชีวิตเป็นอย่างยิ่ง

ฉะนั้นพี่น้องญาติโยมทั้งหลาย ให้ทราบไว้ด้วยว่า การทำบุญ ตักบาตรเป็นพุทธประเพณี พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย ท่านเกิดภพใดชาติใด ถ้าท่านยังไม่ได้ออกบวช ท่านก็จะทำบุญตักบาตร ถ้าท่านบวชแล้วท่านจะเป็นผู้รับบุญ นี่จึงเป็น “พุทธประเพณี”

● ทางพ้นทุกข์เริ่มจากตักบาตร

คนที่จะพ้นทุกข์พ้นโทษเริ่มจากตรงนี้แหละ เริ่มจากตักบาตร เริ่มจากทำบุญทำกุศล เริ่มจากอธิฐานจิตในการตักบาตรว่า ขอให้ข้าพเจ้าพ้นจากทุกข์ ขอให้ข้าพเจ้ามีสุขและถึงธรรมที่ พระพุทธเจ้าทั้งหลาย ที่พระอรหันต์ทั้งหลายท่านได้รู้ได้เห็นได้เป็น ขอให้ข้าพเจ้าบริบูรณ์ด้วยอายุ วัฒนโณ สุขัง พลัง อายุก็ให้อายุยืน วรรณะผิวพรรณหน้าตาผ่องใส สุขะมีความสุขกายสบายใจ พละมี กำลังทางศรัทธา วิริยะความเพียร สติความระลึกได้ สมาธิความ ตั้งใจมั่น ปัญญาความรอบรู้ในกองสังขาร

และขอให้มีพลังอินทรีย์ คือ สัทอินทรีย์ ก็คือพลังศรัทธา วิริยอินทรีย์ สมาธิอินทรีย์ สตินอินทรีย์ ปัญฺญินทรีย มือนินทรีย์ คือการสำรวจหุตาจุมกัลลิกายใจ ไม่ยอมให้ศรัทธา ไม่ยอมให้ความเพียรหลุดรอดไปจากเราได้ มีแต่ตั้งหน้าตั้งตาสร้างคุณงามความดีตลอด ๆ **นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นจากการทำบุญตักบาตร** จากการสร้างคุณงามความดีที่พระพุทธเจ้าอบรมสั่งสอนเรามา ก็เกิดบุญเกิดกุศลทุกวันทุกเวลานี้เรียกว่า **ตักบาตรภายนอกคือไปตักบาตรกับพระ**

ที่นี้มา “**ตักบาตรภายใน**” ใจของเราบกพร่องตรงไหน ทานในใจมันบกพร่องเต็มเข้าไปให้มีศรัทธาเป็นทาน มีวิริยะเป็นทาน ขยันทำทาน มีสติเป็นทาน ขยันแล้วก็ยังมึสติในการทำบุญทำทาน มีสมาธิเป็นทาน ตั้งใจมั่นในการทำบุญทำทาน มีปัญญาเป็นทาน มีปัญญาในการทำบุญทำทาน นี่เป็นทานภายในไม่เหมือนทานภายนอกที่ตัวเราอันไหนไม่ดี ขจัดปิดเป่าออกไปจากตัวจากใจของเรา เป็นบุญเรียกว่า “**ตักบาตรภายใน**” มันไม่เต็มตรงไหน มันบกพร่องตรงไหน ให้มันอิมมันอมเปรมปริย ในจิตในใจของเราก็มบริบูรณ์ ทั้งทานภายนอกคือเอาไปให้คนอื่น ทั้งทานภายใน ตัวเองไม่ดีด้วยความประพฤติข้อใด ๆ ก็สงสารตัวเองก็ทำทานให้กับตัวเอง อภัยทานรู้จักให้อภัยมีเมตตา กรุณา สงสาร เจือจุน มุทิตามีจิตปีติยินดี อุเบกขา วางจิตเป็นกลางมีจิตเที่ยงตรงไม่เอนเอียงไปทางสุขทางทุกข์ มีจิตใจที่ตั้งมั่น ก็เป็นความบริบูรณ์ นี่เป็นการตักบาตร

• บาดรพระพาไปสวรรค

พี่น้องได้ตักบาตรได้ทำบุญ แล้วก็มาได้ฟังธรรม ฟังธรรมก็เป็นการตักบาตรอย่างหนึ่งเหมือนกัน ตักบาตรภายใน

จิตใจเต็มมันเข้าไปเหมือนบาตรพระมันยังไม่เต็มก็ไปตักบาตรให้มันเต็ม จิตใจที่มันบกพร่อง ก็มาตักบาตร บาตรใบใหญ่มันอยู่ในหัวอก หัวใจของคนนั้นแหละ มันมีอะไรละบาตรพระ สารพัดที่เขาจะใส่เข้าไป หัวใจของคนก็เหมือนบาตร เต็มไปหมด ไม่รู้อะไรต่อมีอะไร เต็มดีมันก็ดี เต็มชั่วมันก็ร้าย เต็มดีก็เต็มทาน เต็มศีล สมาธิ ปัญญา บริบูรณ์ เต็มชั่วก็คนไร้ศีล ไร้สมาธิ ไร้ปัญญา อันนั้นเต็มชั่ว นั่นไม่บริบูรณ์

ฉะนั้นต้องตักบาตรคือตักหัวใจให้บริบูรณ์ด้วยคุณงามความดี ทำจิตใจให้มันสงบ ฆ่าความโลภ ฆ่าความโกรธ ฆ่าความหลง ฆ่าความนิทาน อธิษฐานว่าร้ายออกจากจิตจากใจของเรา ตักบาตรในใจของเรามันก็บริบูรณ์ขึ้นมา เต็มขึ้นมาไม่พร่อง ใจของเราก็ดีบาก็ดีขึ้นมา พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนพระเวลามาบวชว่า **ปิณฺฑิตยาโลปะโกชะนัง นิสสาเย ปัพพัชชา ตตฺถะ เต ยาวะชีวัง อุตฺสาโห กะระณียะ** ถ้าเธอมาบวชเป็นพระในศาสนาของเราแล้วเธอก็จงบิณฑบาตเป็นนิสัย อย่าละการบิณฑบาตสร้างคุณงามความดี และศรัทธา ญาติโยมทั้งหลายนี้เป็นสาวกของพระพุทธเจ้า เป็นทั้งพุทธบริษัทก็จงรู้จักตักบาตรทำบุญสร้างกุศลคุณงามความดี ใจจะได้ไม่บกพร่องหมองมัว นี่คือน้ำที่ดื่ม

วันนี้เป็นมหามงคลเจ้าภาพที่ได้ให้บ้านเป็นที่ ๆ พระมาฉันจังหัน นิมนต์พระมาฉันก็เต็มอิ่มด้วยบุญกุศลด้วยทานเต็มทีเพราะว่าเป็นนักให้ทาน อาหารการอยู่การฉันก็บริบูรณ์เป็นที่ขึ้นอกขึ้นใจของผู้มาพบเห็น พี่น้องที่มาาร่วมด้วยก็บริบูรณ์เต็มอิ่มทั้งท้องทั้งกาย วาจาใจ มาร่วมสร้างทานบารมีร่วมกัน นี่เป็นคุณงามความดี ทั้งท่านเจ้าภาพ ทั้งญาติโยมทั้งหลายชาวอำเภอสีคิ้ว ได้ร่วมตักบาตรทำบุญ

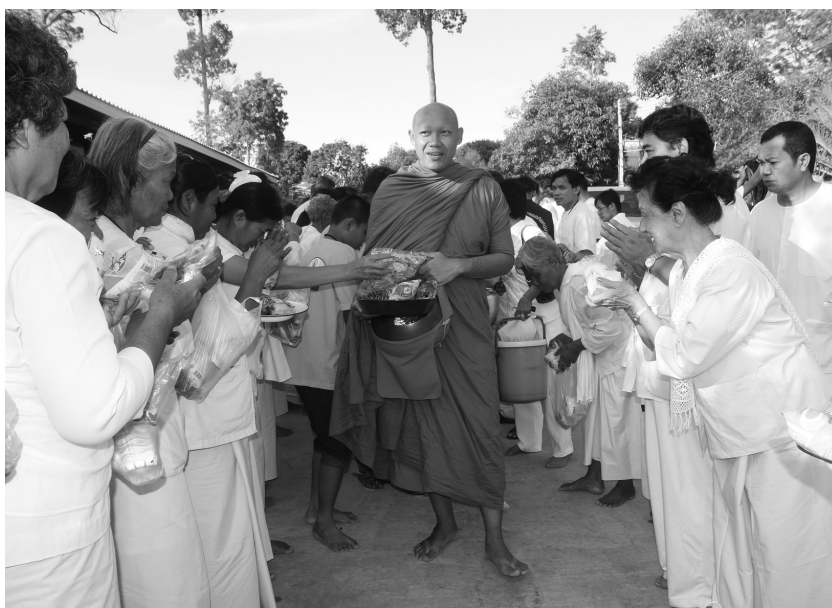
ถือว่าเป็นสิริมงคล น้อยนักน้อยหนาจะมีพระทำอย่างนี้ ให้รู้ให้เห็นให้เป็นตัวอย่าง ท่านทำดีทำจริงนำทางพี่น้องไปสู่มรรคผล พระนิพพานหวังรื้อขนคนที่มิกละออกจากทุกข์จากโทษ ตายไปแล้วจะได้ขอบคุณพระ ขอบคุณพระสงฆ์ องค์สามเณร กราบท่านดี ไปเกิดเป็นเทวดาก็จะกลับมากราบพระ โอ้ย! ขอบคุณท่าน ที่ทำให้ฉันได้ไปเกิดบนสวรรค์ ที่ทำให้ฉันได้พ้นจากทุกข์ ก็จะกราบขอบคุณพระสงฆ์องค์สามเณร กราบขอบคุณครูบาอาจารย์

เวลาที่มีชีวิตอยู่ทำบุญมันก็ยังไม่เห็นผล หมดลมหายใจไปเท่านั้น บุญกุศลนี้จะมาอ้อมชูดูแลท่านทั้งหลายให้สุขกายสบายใจพ้นความทุกข์ยากลำบากนานัปการ

นี่ละอาณิสสพี่น้องทำบุญวันนี้ เป็นบุญใหญ่ ถึงจะไม่ได้ใหญ่โตมโหฬาร แต่มันก็ใหญ่ในดวงจิตดวงใจของเรานั้นเอง วันนี้आตมาก็ปลื้มใจปิติใจที่ทุกท่านเป็นสามัคคีธรรม ร่วมกันสร้างบุญกุศลคุณงามความดี เป็นหน่อเนื้อของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง

วันนี้आตมาก็ได้โอกาสพุทธรธรมะให้ท่านทั้งหลายได้ฉลองศรัทธา ท่านเจ้าภาพทุก ๆ ท่าน ขอให้ไม้ศรัทธาปสาทะเป็นทรัพย์ เป็นอริยทรัพย์ภายใน ติดตามตัวเราไปทั้งภพนี้ทั้งภพหน้า วันนี้ได้พุทธรธรมะให้ท่านทั้งหลายได้ฟังก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา จึงขอยุติการพุทธรธรมะลงแต่เพียงเท่านี้ เอวังฯก็มีด้วยประการฉะนี้/.

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

นะโม (๓ จบ)

กल्याณการี กल्याณ

ปาปการี จ ปาปกนฺติ

• ชื่อเที่ยง ยังไม่เที่ยง

จากนี้ไปจะได้พุทธรธรมะให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง วันนี้เป็นวันที่เป็นสิริมงคลกับพี่น้องชาวตำบลพุดซาเหลือเกินที่อาตมาได้มาบิณฑบาต และได้รับความเมตตาจากท่านพระครูท่านเจ้าอาวาสวัดบ้านลำโพง และพี่น้องนำโดยกำนันประเสริฐ ผิวพุดซา และกัผู้ใหญ่บ้านตั้ง ๑๘ หมู่บ้าน ผู้ช่วย นายก อบต. อบต. และพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในเขตแถบนี้และพี่น้องมาจากที่อื่น ๆ อีกด้วย มาใส่บาตรทำบุญการกุศลกันที่วัดบ้านลำโพงฉัันภัตตาหาร มีพี่น้องนำภัตตาหารมาถวายแล้วก็มาฟังเทศน์ ฟังธรรมะกัน พี่น้องทั้งหลายที่มาด้วยกันก็ถือว่าเป็นผู้ไม่ประมาทในชีวิตความเป็นอยู่ ชีวิตมันก็เป็นอย่างนี้แหละ

พระธรรมเทศนาที่วัดบ้านลำโพง ตำบลพุดซา อำเภอมือง จังหวัดนครราชสีมา

วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

เวลาเย็นได้ เดินได้ ก็จะทำบุญได้ พุดได้ เห็นได้ เวลาหมดลมหายใจไปแล้วก็หมดสภาพแห่งการไปจะทำบุญ จะหมดสภาพในความเป็นมนุษย์เฉย ๆ แต่จิตดวงนี้ไม่เคยตาย ตายไม่เป็นคือดวงจิตเป็นธรรมชาติเที่ยง แต่ร่างกายสังขารมันไม่เที่ยง

วันนี้พี่น้องได้เห็นทั้งบุญ ได้เห็นทั้งความเกิดแก่เจ็บตาย ในวัดก็มีงานศพ คนตายชื่อว่า “พ่อใหญ่เที่ยง” ชื่อเที่ยงแท้ ๆ มันก็ยังไม่เที่ยงอีก

ฉะนั้นชีวิตยังเป็นของไม่แน่นอนเสมอ มีความเกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป นี่ความตายก็ได้เห็น เด็กน้อยคลานไปคลานมาก็ได้เห็น หนุ่มสาว แก่เฒ่าชราก็ได้เห็น ทุกสิ่งทุกอย่างจะถูกกวาดต้อนไปด้วยความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย กวาดต้อนชีวิตของสัตว์ทั้งหลายลงสู่ทะเลคือมรณะนั่นเอง

พระพุทธเจ้าจึงสอนว่าบุคคลผู้ฉลาดก็มักจะทำทาน ทำบุญ การกุศล สร้างคุณงามความดี บุคคลผู้โง่ผู้หลงก็มักจะเพลิดเพลिन รื่นเริงปล่อยชีวิตวันคืนให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์

• ภัยของชีวิต

ฉะนั้นวันนี้ท่านทั้งหลายมาดักบาตร มาทำบุญสร้างกุศล มาฟังเทศน์ฟังธรรม เอาธรรมะคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เข้าสู่หัวใจให้ได้เห็นภัยของชีวิต ภัยของชีวิตมันเหนืออุทกภัย มันเหนืออัคคีภัย มันเหนือวาตภัย มันเหนือปฐวิภัย แผ่นดินภัย ภัยของชีวิตนี้เป็นภัยใหญ่หลวงยิ่งนัก เริ่มจากการเกิดแล้วก็แก่ ก็เจ็บ ก็ตาย ภัยไหนก็สู้ไม่ได้ อัคคีภัยไหม้บ้านไหม้เรือน จะสู้ภัยที่ไหม้อยู่ในตัวเราเองนี้ไม่ได้ อุทกภัยน้ำท่วมบ้านท่วมเมือง ก็สู้ภัยที่อยู่ในตัวเราคือความ

เกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย นี่มันเผารนจิตใจของเราตลอดเวลา พระพุทธเจ้าจึงบอกว่าภัยใหญ่แท้ ๆ คือเกิด แก่ เจ็บ ตายเป็นภัยอันใหญ่หลวงแท้ ๆ เพราะว่าความเกิดมานั้นก็เป็นอย่างทุกข์พอกุศลมากเข้า ๆ ทุกข์ทรมานไม่ไหวก็ต้องตายเพราะความแก่เฒ่าชราบ้าง เพราะโรคภัยไข้เจ็บมันเบียดเบียนบ้างหลายประการ

ฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายเมื่อเห็นภัยอย่างนี้แล้วก็พากันสร้างบุญกุศลคุณงามความดี อย่าปล่อยให้ความแก่มันรุกรันทาลายเราไปเปล่า ๆ อย่าปล่อยให้ความเจ็บมันรุกรันทาลายเราไปเปล่า ๆ อย่าปล่อยให้ความตายมันมาทำลายชีวิตเราไปเปล่า ๆ เราก็จงเร่งสร้างทานเป็นพื้น พี่น้องมาทำบุญทำทาน นี่เป็นพื้นเลยนะ ภพมนุษย์นี้หากไม่ทำทานแล้วไม่มีความหมาย ศีลธรรมมี ฟังอรรถฟังธรรม สูงขึ้นมาอีก บำรุงจิตใจของเราให้มันเห็นอรรถเห็นธรรม เห็นคุณงามความดี นี่ชื่อว่าไม่ปล่อยให้ภัยใหญ่คือความเกิดแก่เจ็บตายมันทับถมรุมเร้าชีวิตจิตใจของเรา เราก็มาสร้างคุณงามความดีไว้ก่อน ก่อนที่จะเจ็บ จะแก่ จะตาย รีบสร้างรีบบำเพ็ญ พระพุทธเจ้าจึงบอกว่าความชั่วมันตามหลังเราทุกอย่างก้าว ความเกิดแก่เจ็บตายมันก็ตามหลังเราทุกอย่างก้าว เป็นเงาติดตามตัว ฉะนั้นต้องรีบหนีมัน หนีน้ำหนีไฟ ถึงความเกิดแก่เจ็บตายก็ด้วยการทำทาน ด้วยการรักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา อันนี้เห็นภัยซะก่อน ถ้าเห็นภัยแล้วจึงจะรีบชวนช่วย

● หัวใจอย่าด้านชา รีบหาศีลธรรม

แต่ถ้าใครเป็นคนประมาทไม่เห็นภัยคือเกิดแก่เจ็บตายแล้วละก็ มักปล่อยตัวเองไปอย่างนั้นละจะทำทานก็เฉยเมย จะรักษาศีล

ก็เฉยเมย จะฟังเทศน์ฟังธรรมก็เฉยเมย รู้สึกว่าไม่รู้จะเอาหัวใจไปไว้ตรงไหน มันเฉยเมยกับบาปกับบุญ กับคุณกับโทษ ไม่มีความสำนึก ไม่มีสติที่จะสร้างบุญกุศลคุณงามความดี เฉยเมย จิตใจด้านชา ด้านชากับศีลกับธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้าก็เลยไม่เข้าสู่หัวใจหัวใจ เพราะไม่เห็นโทษ ก็จะไม่เห็นคุณ เพราะไม่เห็นภัย ก็จะไม่เห็นสุข

ฉะนั้น พี่น้องมาพิจารณาถึงชีวิตของตัวเองอย่างนี้แล้ว ก็จงรีบสร้างบุญ สร้างกุศล สร้างคุณงามความดี คนตายก็มีให้เห็น คนเกิดก็มีให้เห็น คนสุขคนทุกข์ก็มีให้เราเห็นเคลื่อนไหวผ่นดินอยู่ เมื่อเรามาพิจารณาอย่างนี้แล้ว เราก็ได้สรุปความอย่างที่พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงสั่งสอนเอาไว้ว่า **ชาติปิ ทุกขา** ความเกิดเป็นทุกข์ **ชราปิ ทุกขา** ความแก่เป็นทุกข์ **มรณัมปิ ทุกขัง** ความตายก็เป็นทุกข์ **นี โสกะปะริทเว** ทุกขะโทมะนัสสุปายาสาปิทุกขา ความโศก ความร่ำไรร่ำพัน ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจก็เป็นทุกข์ ความปรารถนาสิ่งใดไม่ได้ตั้งใจเราปรารถนามันก็เป็นทุกข์ รวมความขั้นทั้ง ๕ คือรูป รูปร่างของเรานี้แหละ เวทนา ความสุข ความทุกข์ สัญญา ความจดความจำ สังขาร ความปรุงแต่ง วิญญาณความรู้สึกในอารมณ์ อารมณ์ชอบไม่ชอบเหล่านี้ เป็นตัวเหตุแห่งความทุกข์ล้วนมาจากความเกิดเป็นต้นเหตุ เกิดมาแล้วจึงมีความทุกข์หลายด้านหลายทาง

เมื่อเรามาพิจารณาอย่างนี้แล้วเห็นโทษของความทุกข์ เห็นโทษของภัยคือความเกิดแก่เจ็บตายที่มันรุกรัน วันนี้เราสบายดีอยู่ วันนี้เราพูดได้อยู่ พรุ่งนี้มะรืนนี้เดือนหน้า ปีหน้าเราก็จะตายเหมือนคนที่ตายในวันนี้แหละ นี่วันนี้เราได้มาทำบุญ ส่วนคนที่ตายก็ไม่ได้มีโอกาส

มาเดินใส่บาตรอย่างพวกเรา มาพูดมาจากสนทนาปราศรัยฟังเทศน์ ฟังธรรมก็มีอาจจะทำได้ เพราะหมดสภาพของร่างกายนี้ให้พิจารณา เห็นความจริงอย่างนี้ ฟัน้องก็ลองย้อนมาพิจารณามาดูตัวของเราเอง ว่าเราประมาทหรือเปล่าหรือว่าปล่อยวันคืนให้มันล่องไปผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ใครที่ชวนขวายด้านคุณงามความดี สารประโยชน์ สารคุณก็จะเกิดขึ้นที่ดวงจิตดวงใจของเรา อาตมาภาพจึงยกพระธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้าขึ้นมาในเบื้องต้น

กल्याณการี กल्याณํ ปาปการี จ ปาปกนฺตี

คนทำความดีก็ได้ดี คนทำความชั่วก็ได้ชั่ว คนทำดีทำชั่วไม่ว่า รวยว่าจนก็ทำชั่วมันก็เป็นชั่ว คนทำดีไม่ว่ารวยว่าจน เป็นเศรษฐี ฤๅมพี ราชาราชินี หรือคนขอทาน คนเก็บขยะ คนเทหยากเยื่อ ทำชั่วก็ได้ชั่ว ทำดีก็ได้ดี

• ดีชั่วอยู่ที่จิต

ฉะนั้นพี่น้อง อย่าเอาดีชั่วมาแข่งกันด้วยลาภยศสรรเสริญ การงานหรือว่าความรวยความจนมันไม่ใช่ มันไม่เกี่ยว มันดีชั่วอยู่ที่หัวใจของเรา ทางที่ถูกเราจงบำรุงจิตใจของเรา ให้มันดีด้วยการ ทำบุญทำทาน อบรมจิตใจให้มีเมตตา ความรักความปรารถนาดี กรุณาสงสาร มุทิตามีจิตยินดีปรีดา อุเบกขามีจิตวางเป็นกลาง นิ่งอยู่ไม่เอนเอียงไปทางรัก ทางชัง ทางโกรธ ทางเกลียด ตั้งจิตให้ มันสบายมีจิตอย่างนี้ละจะเป็นจิตไปสู่สวรรค์พระนิพพาน อย่างน้อย จิตใจที่มันดีมันอ้อมด้วยทาน ด้วยบุญ ด้วยกุศล อย่างน้อยตายไปแล้วก็ จะได้กลับมาเกิด “เป็นมนุษย์” อย่างมากถ้าจิตฟังเทศน์ฟังธรรม

ทำบุญทำทานจิตใจกระหม่อมย่อมก็จะได้ไปเกิด “บนสวรรค์” อย่างสูงขึ้นไปอีกจิตใจรื่นเริงบันเทิง วางสิ่งทั้งหลายมีอารมณ์เป็นหนึ่งเดียว เกิดปิติสุขในจิตใจอันนี้จะไป “สู่พรหมโลก” ไปเกิดที่ชั้นพรหมโลก ถ้าจิตละกิเลสทั้งหลายทั้งปวง ไม่อาลัยอาวรณ์ ไม่มีมัวเมากับสิ่งทั้งหลายทั้งปวงตัดกิเลสขาดออกจากใจ อันนี้ไป “สู่นิพพาน”

ดวงจิตดวงใจทั้งนั้นละเป็นผู้หาบุญหาบาปไม่ใช่ที่อื่นที่ใด สัมบูรณ์ก็สัมบูรณ์ที่ดวงจิตดวงใจของเรา ไม่ได้สัมบูรณ์ที่ร่างกายตายไปแล้วเสื้อผ้าชุดหนึ่งก็เอาไปด้วยไม่ได้ สิ่งของทรัพย์สินเงินทองก็เอาติดตัวไปด้วยไม่ได้ แต่จิตนี้มันไปกับบาปกับบุญ เอาไปด้วยเวลาเขาจับจากนรกไปทำโทษ เขาจับดวงจิตนั้นแหละ เวลาดับจะได้ไปเกิดบนสวรรค์ก็ดวงจิตนั้นแหละ ไปจุติเป็นโอปาติกะบนสวรรค์ นิพพาน พรหมโลกก็เหมือนกันหลุดพ้นที่ดวงจิต ไปเสวยฌาน เสวยญาณก็ที่ดวงจิตทั้งนั้น

● จงบำรุงจิตใจ

ท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย! เมื่อท่านทั้งหลายได้ฟังดังนี้แล้วก็จงบำรุงจิต บำรุงใจให้มากกว่าการบำรุงบำเรอด้านร่างกาย เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่ ที่อาศัย ที่นั่ง ที่นอนมันหรูหรามันดี แต่จิตใจมันสกปรกเลอะเทอะใช้ไม่ได้ พระพุทธเจ้าท่านไม่ยกย่องแต่ใครก็แล้วแต่ปอน ๆ แต่งตัวสบาย เป็นคนสมณะเรียบร้อย แต่งตัวก็พอดีพองามไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม

อันนี้แหละเรียกว่า “ดี” พระพุทธเจ้าบอกว่าคนเราจะดีจะชั่ว ไม่ได้อยู่ที่รูปร่างหน้าตาทรัพย์สินสมบัติเงินทอง อยู่ที่จิตที่ใจนี้แหละ เวลาไปสวรรค์เศรษฐีทำดีก็ไปสวรรค์ พระราชา พระราชินีทำดีไป

สวรรค์เท่ากับคนจน ๆ ทำดีก็ไปสวรรค์เท่ากัน ไม่มีใครที่จะล้ำสูงกว่ากัน ทำดีก็ได้ดีไปเลย ทำชั่วจะมียศฐาบรรดาศักดิ์ขนาดไหน มีเป็นเจ้าของมุลนายใหญ่โตขนาดไหน พอทำชั่วก็ตกนรกเสมอภาคกับคนจนทำชั่วนั้นแหละ

ญาติโยมทั้งหลายเราจงบำรุงรักษาใจของเรา เพราะว่าการบำรุงรักษาสิ่งใด ๆ ก็ไม่เท่ากับการบำรุงรักษาจิตรักษาใจของเรา ผู้ใดบำรุงใจของตัวเองรักษาจิตรักษาใจของตัวเองได้ ผู้นั้นก็ชื่อว่าบำรุงชาติ บำรุงศาสนา บำรุงพระมหากษัตริย์ บำรุงบิดามารดา บำรุงตัวเอง มีตนเป็นที่พึ่ง มีตนเป็นที่ระลึก มีตนเป็นสรณะแล้วก็นำตนให้พ้นจากทุกข์ได้ นี่คือข้อคิดข้ออ่าน เป็นธรรมะพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

ครั้งเมื่อท่านทั้งหลายเป็นผู้ไม่ประมาท ก็ควรจะได้จะถึงในมรรค ในผล ในธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า อย่าพากันประมาทมัวเมาไปเลย อย่ามัวแต่สนุก อย่ามัวแต่ปล่อยวันคืนให้มันผ่านไป ล่วงไปโดยเปล่าประโยชน์เลย บทเวลาตายแล้วมันเอาไม่ได้ เอาไม่ทันจริง ๆ ดิ่งไม่ทัน นรกมันฉุดกระชากไปอย่างรวดเร็ว ลูกหลานทำบุญส่งให้ก็ไม่ทัน พอทำดีแล้วจิตออกจากร่างขึ้นสวรรค์ปั๊บปั๊บ ลูกหลานก็ดิ่งไม่ทันเหมือนกัน ไปสู่สวรรค์พรหมโลกตามบุญตามกรรมที่ตัวเองได้ทำเอาไว้

ฉะนั้น แน่นอนที่สุดเวลายังมีชีวิตอยู่อย่างนี้พากันทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดี อย่างรวัน อย่างรเวลา เวลามันยาวนานเกิดขึ้นมา ๔๐ ปี ๘๐ ปี ๙๐ ปี มันแป๊บเดียวเท่านั้นละ มองหันหลังไม่ทันมัน ความแก่ ความเจ็บ ความตายก็ไล่ก็รันทันเข้ามา

• บุญอยู่ที่ต้นเหตุ

ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงสอนให้รู้จักการบุญการกุศล การทำคุณงามความดีด้วยการบำรุงจิตบำรุงใจด้วยทาน ศีล ภาวนา ทำทานก็คือทำดีให้กับตัวเอง เหมือนพี่น้องทำบุญทำทานตักบาตรไปช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วม บุญเป็นของพี่น้องทั้งนั้น บุญไม่ได้เป็นของผู้รับทานผู้เอาทานจากพี่น้องไป ไม่ใช่ บุญเป็นของพี่น้องที่บริจาคทำบุญนี้เบื้องต้นคือเหตุ พี่น้องทำบุญก็อยู่กับเหตุนั้นล่ะ เหตุคือการตักบาตรทำบุญสร้างกุศล บุญก็อยู่กับพี่น้อง บุญอยู่ที่การเสียสละ การแบ่งปัน การมีจิตศรัทธาเลื่อมใส เชื่อในบาปในบุญในคุณในโทษน้อมใจเสียสละเป็นบุญเป็นทาน สละทรัพย์สมบัติเป็นอามิสสิ่งของ และเป็นของควรที่จะให้ ด้วยทาน ด้วยศีลเราก็ให้ ด้วยน้ำมือด้วยน้ำใจของเรา บุญก็เกิดจากต้นเหตุคือตัวเรานี่แหละ ไม่ได้อยู่ที่ปลายทางเหตุ

เหตุดีผลก็ดี เหตุประเสริฐ ผลก็ประเสริฐ เหตุวิเศษผลก็วิเศษ เหมือนกับชีวิตของเรานี้แหละ ทำเหตุให้มันดี มนุษย์นี้แหละจะเป็นอริยบุคคลเป็นผู้ประเสริฐ มนุษย์นี้แหละจะเป็นพระอรหันต์ มนุษย์นี้แหละจะเหนือเทพเทวดา ถ้าเหตุมันดีผลมันก็ดีตามมาทุกด้าน เหมือนกันกับพี่น้องสร้างเหตุให้ติดกับจิตใจเรา ทำบุญ ทำทาน ทำเหตุให้มันดี รักษาศีล อันนี้ก็เป็นเหตุแห่งคุณงามความดี เจริญสมาธิภาวนาก็เป็นเหตุแห่งคุณงามความดี **เหตุดีผลก็ดี เหตุอัครจรรยผลก็อัครจรรยเหตุเลิศเลอผลก็เลิศเลอ** เริ่มจากพี่น้องทั้งหลาย ที่ยังไม่ตายนี้แหละ ที่ยังเดินได้พูดได้ มีปาก มีตา มีขา มีแขน มีหัวนี้แหละ ที่จะทำบุญทำกุศลคุณงามความดีได้ มีปากเออปากมาทำบุญไหว้พระสวดมนต์ มีหัวเออหัวมาฟังเทศน์ฟังธรรม มีใจเออมานึกพุทโธ ธัมโม สังฆโม ทำจิตใจ

ให้สงบ มีแขน มีขา มีหน้า มีตา เอามานั่งสมาธิให้พระสวามนตร์เดิน
จงกรม ตลอดจนเอาอาหารมาใส่บาตรพระบาตรเณร เหตุมันดีอย่างนี้
ผลมันก็ดี คนทำเหตุดีอย่างนี้ไม่ตกนรก ไม่ไปเป็นเปรต เป็นสัตว์นรก
ไม่ไปเป็นผีเร่ร่อน ไม่เป็นอสุรกาย ไม่ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน

คนถ้าทำเหตุดีอย่างนี้ อย่างน้อยถ้าจะได้กลับมาเกิดเป็น
มนุษย์สมบูรณ์ด้วยชาติ สมบูรณ์ด้วยศิลปวิทยาความรู้สติปัญญา
ก็จะสมบูรณ์พูนผลเป็นคนไม่ขาดตกบกพร่อง ทั้งเรื่องทรัพย์สินเงิน
ทอง รูปร่างหน้าตา สุขภาพร่างกายก็ไม่บกพร่อง นี่ทำเหตุให้มันดี
เป็นมนุษย์จึงต้องทำทาน ไม่ทำไม่ได้ ในบารมีสิบทัศของพระพุทธเจ้า
ทานบารมีขึ้นเบอร์ ๑ ต่อศีล สมาธิ ปัญญา เรียกว่าเบอร์ ๑ เลยคือ
ทานบารมี พี่น้องเป็นพี่น้องเลย ไม่มีทานไม่มีศาลาหลังนี้ ไม่มีทาน
พระไม่มีธรรมมาสน์มานั่งเทศน์ ไม่มีทานไม่มีที่เผาศพ ไม่มีทาน
ไม่มีวัดวาศาสนา ไม่มีแม้กระทั่งถนนหนทางที่จะเดิน ถ้าไม่มีคำว่า
ทานซะอย่างเดียว

ฉะนั้นคำว่าทานจึงกว้างขวาง อะไร ๆ ก็รวมอยู่ในนี้ศีล ทาน
อยู่ด้วยกัน สมาธิก็อยู่ด้วยกัน ปัญญาก็อยู่ด้วยกัน เริ่มจากทานนี้แหละ
เปิดกว้าง ๆ ออกไป จากผู้คับแคบตีบตันไม่รู้จักทำบุญ ทำทาน
ก็ตีบตัน อัน্তু ทั้งความเป็นอยู่ ทั้งชีวิตก็ตีบตัน ๆ ไปที่ไหนจนตรอก
จนมุม เรียกว่า “อดอยากลำบากแค้นไม่เบิกกว้างเพราะไม่รู้จัก
ทำบุญทำทาน”

● รสพระธรรมยังเป็นรสเดิม

นี่แหละพี่น้องเวลานี้เป็นธรรมะสมัย สมัยของพระพุทธเจ้ายัง
อยู่ ๒๕๐๐ ปีล่วงมาแล้ว ศาสนธรรมยังคงเส้นคงวา ศีลก็ตัวเดิม

นั่นแหละ สมาธิก็ตัวเดิม วิมุตติหลุดพ้นก็ตัวเดิม รสของธรรมก็เท่ากับ รสเดิมทั้งนั่นแหละ

ขอให้เราเองเป็นผู้ปฏิบัติตั้งใจทำคุณงามความดี สิ่งที่ไม่เคย ล้าสมัยในกาลใด ๆ ก็คือหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ศีลสมัยพระพุทธเจ้าก็คือปาณาติปาตา เวระมณี เหมือนกัน อทินนา ทานา กาเมสุมิฉาจารา มุสาวาทา สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมณีเหมือนกัน ศีล ๘ ศีล ๒๒๗ ข้อ ก็ศีลเดิมอันเดิม

ฉะนั้นทำไมสมัยก่อนเขาดีได้ เขาก็เท่ากับเรา หูตาแขนขา ก็เหมือนกันไม่ได้ผิดประเภท เพราะคนสมัยโน้นจะพิลึกกึกก็ตัวใหญ่ ตัวโตเท่าฟ้าเท่ายักษ์ที่ไหน ไม่มี กินน้ำกินอาหารก็กินอยู่อย่างเดิม เหมือนกันต่างกันแต่ความสนใจใฝ่ในพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เท่านั้น คนสมัยพุทธกาล จิตใจมีสติ มีสมาธิ ว่านอนสอนง่าย บุญ บารมีก็พร้อม พระผู้เทศน์ก็พร้อม แม้สมัยนี้ก็พร้อมเหมือนกัน พระแสดงธรรมก็พร้อม ฟั้่น้องน้อมน้อมจิตใจมาในทางศีลทางธรรม ก็พร้อมพรั่งเช่นเดียวกัน

ท่านทั้งหลายอย่าได้คิดว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ปรินิพพานไป นานแล้วหมดเขตหมดสมัยแล้วหนอ? จะหาพระทรงมรรคทรงผล พระโสดา พระสกิทาคา พระอนาคา พระอรหันต์ หมดยุคหมดสมัย แล้วหนอ ถ้าคิดอย่างนี้ มันก็หมดตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้าโน้นแหละ จะมาหมดสมัยอะไรตอนนี้

ฉะนั้น ไม่หมดยุค ไม่หมดสมัย บาปยังคงเป็นบาปเต็มเหนี่ยว ของความเป็นบาป บุญก็ยังคงความเป็นบุญเต็มเหนี่ยวแห่งความเป็น บุญ ฟั้่น้องก็จงมีกำลังใจประพฤติปฏิบัติสร้างคุณงามความดี อย่าได้ ประมาทนอนใจกับความเป็นอยู่เลย จะเสียท่าเสียทีแห่งความเกิดมา

เป็นมนุษย์ กิจมนุษย์นี้ กินข้าวแล้วหลับ แล้วตื่น แล้วนอน แล้วเสพ
กาม แล้วเสพอหารรูปเสียงกลิ่นรสไปวันหนึ่ง ๆ ก็เลยไม่ได้คุณงาม
ความดี ไม่ได้สริมงคลให้กับตัวเอง

● น้ำใจไม่เคยท่วม

วันนี้ก็ถือว่าพระธรรมมาโปรด พระสงฆ์มาโปรด พระพุทธเจ้า
นำหน้า พี่น้องได้มาตักบาตรทำบุญสร้างมหากุศลเพื่อคนทั้งแผ่นดิน
ที่เขาลำบากลำบาก จิตใจกว้างขวางเหลือเกิน ท่านเจ้าอาวาสวัดบ้าน
ลำโพงก็กว้างขวางเหลือเกิน ท่านกำนันประเสริฐ ผีพุดซาท่านก็กว้าง
ขวางเหลือเกิน พี่น้องญาติโยมที่นิมนต์มาชาวบ้านชาวเมืองก็กว้างขวาง
เหลือเกิน จิตใจไม่ได้คับแคบตีบตันมีอิจฉาริษยาหรือว่ามีอคติกับใคร
ต่อใคร หวังมุ่งประโยชน์แห่งการทำบุญทำทาน มอบให้ผู้ที่ประสบ
อุทกภัยด้วยน้ำใสใจจริง ผ่านพระสงฆ์องค์สามเณรมอบไปถึงมือเขา
เขาก็มีความสุข เราก็ได้บุญกุศลสร้างคุณงามความดี

นี่แหละคือการสร้างบารมี จิตใจเป็นดั่งแม่น้ำ แต่ไม่ใช่แม่น้ำ
ที่ท่วมบ้านท่วมเมือง เป็นแม่น้ำที่กว้างขวางน้ำเย็น น้ำคือน้ำใจนี้
ไม่ท่วม มากเท่าไรก็ไม่ท่วม มากเท่าไรก็ไม่หมักหมมคือน้ำจิตน้ำใจ

ส่วนน้ำภายนอกเป็นน้ำธรรมชาติธรรมดาของมันที่มีขึ้นมีลง
เป็นกฎเกณฑ์ของหลักธรรมชาติที่มีกฎแห่งกรรมหนุนอยู่เบื้องหลัง
นั่นเอง

● สร้างวาสนาสร้างที่ใจ

ท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย วันนี้มีข้อคิดมีคติธรรมให้พี่น้อง
ได้พิจารณาพิจารณาความตายก็ปรากฏให้เห็น ความแก่เฒ่าชราจนถึงตาย

ก็ปรากฏให้เห็น การบุญการกุศลก็ปรากฏให้เห็น คุณงามความดี พระก็พานำทาง พาพี่น้องสร้างวาสนาบารมี สร้างที่ไหนล่ะวาสนา บารมีก็สร้างที่จิตที่ใจของเรา ใจสงบนั้นล่ะคือบารมีมันเกิด ใจเสียสละแบ่งปันนั้นแหละบารมีมันเกิด ใจไม่มีอคตินั้นแหละบารมีมันเกิด ใจที่อบอุ่นชุ่มเย็นด้วยทานด้วยศีลด้วยภาวนาไม่มีข้อขัดข้อง หมอแมวกำจัดกิเลสคือ “กามฉันทะ” ความหมกมุ่น “พยาบาท” ความโกรธา โกรธกริ้วใครต่อใคร “ถีนมิทธะ” ความเศร้าหมอง ภายในจิตใจก็ถูกกำจัดออกไป ตลอดจน “วิจิกิจฉา” ความลังเลสงสัยในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เราก็กำจัดขจัดให้มันออกไป เป็นมลทินอยู่ในจิตในใจขจัดมันออกไปจากตัวจากใจของเราบารมีมันก็เกิด ผลบุญผลกุศล ผลานิสงส์มันก็เกิดในดวงจิตดวงใจของเรา บุญก็เลยเกิดเป็นบุญยิ่งใหญ่ขึ้นมา ดวงจิตดวงใจของเรา ๆ ก็เลยเป็นคนมีบารมี มีวาสนา ไปเกิดภพไหนชาติไหนมันก็ไม่เหมือนเดิม ถ้ารู้จักสร้างอย่างนี้ไปไหนก็ยิ่งใหญ่ด้วยเกียรติ ด้วยยศด้วยศักดิ์ศรี ด้วยคุณงามความดีด้วยสติปัญญา ไม่เป็นทาส เป็นข้าใครต่อใครอีกแล้ว โดยเฉพาะไม่กลับไปเกิดเป็นข้ากิเลสคือความโลภ ความโกรธ ความหลง ซึ่งเราเป็นข้ามันตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวันตาย

• ชี้ออกิเลส

พี่น้องได้มาฟังพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้วก็สละตัดทิ้งความเป็นข้าของกิเลสคือความโลภ ความโกรธ ความหลง วันนี้พี่น้องเชื่อมั่นแล้ว วันนี้นำใส่บาตร มาทำบุญเป็นรถ ๆ ทราบว่ามีตั้ง ๕ คันรถเต็มเปี่ยมเลย พี่น้องชาวตำบลเพียงตำบลเดียวทำบุญมากถึงขนาดว่ารถปีค้อตั้ง ๕ คันรถเต็มเลยทีเดียว ไม่ใช่ธรรมดา นี่จึงเรียก

ว่า “ชีคอกิเลส”

ความโลภหายหน้าหนีไปไหนก็ไม่รู้ ความตระหนี่ถี่เหนียวถูกเตะลงทะเลไปโน่นเลย ความโกรธ ความพยาบาทก็ไม่มี สลัดปัดทิ้งมันออกจากจิตใจเรา ความหลง ความงอ ที่ไม่เชื่อต่อธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าก็ถูกโยนทิ้งในแม่น้ำไปเรียบร้อยแล้ว นี่คือหัวใจของพี่น้องทั้งหลาย ได้มาสร้างผลากุศล บุญกุศลคุณงามความดีก็เกิดบุญกุศลกองใหญ่ ๆ บ้านนี้ตำบลนี้ก็เลยเป็น “ปฏิรูปเทศ” เป็นบ้านที่น่าอยู่ เป็นตำบลที่น่าอยู่ เป็นเมืองที่น่าอยู่ บ้านไหนเมืองไหน เขาไม่มีโอกาสได้ทำอย่างนี้เขาก็ต้องหันมามอง โอ้! คนบุญเนาะ บ้านบุญ บ้านกุศล บ้านคุณงามความดีจริง ๆ มีผู้นำที่ดีเป็นบุญแท้ ๆ มีพระสงฆ์มีวัดวาอารามที่ดีบพิที่ดีพาพี่น้องสร้างการบุญการกุศล

● ธรรมเจริญ

นี่แหละคือเมืองเจริญท่านจึงเรียกว่า “ธรรมเจริญ” เจริญด้วยกาย วาจา ใจ เจริญตามบ้านตามเมืองที่มีผู้นำที่ดีและประชาชนที่อยู่ก็ทรงศีล ทรงธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้า ความเป็นอยู่ปวงายก็ร่มเย็นเป็นสุข อย่างน้อยจิตใจก็สงบด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา

พี่น้องญาติโยมทั้งหลายมาฟังอรรถ ฟังธรรม ก็จงปรับปรุงใจของเราให้มันอยู่ในศีลในธรรมตลอด ๆ อย่าให้มันยักย้ายถ่ายเทไปที่อื่นที่ใด ระวังอย่าให้สติมันฟุ้งซ่าน อย่าให้ใจมันฟุ้งซ่าน ไปหลงตามกิเลส รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ที่มันล่อลวงเราตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวันตาย วันนี้เรามาดับระงับ มาเหยียบหัวกิเลส ความโลภ ความโกรธ ความหลง ตัณหา ทิฏฐิมานะ อวิชชาซึ่งเป็นตัวหัวหน้าเป็นตัวใหญ่ ตัวไม่รู้ ตัวมืด ตัวบอด ตัวเห็นผิดคืออวิชชา ลูกน้อง

ของมันก็คือความโลภ ความโกรธ ความหลง มานะ ตัณหา ทิฐิ อุปาทานเหล่านี้เป็นลูกน้องของอวิชชา วันนี้เราเหยียบหัวมัน ชีหัวมัน สร้างคุณงามความดีเพื่อตะกุกตะกวย ตะบิกตะบินไปสู่ทางแห่งมรรคผล พระนิพพาน

ฉะนั้นการสร้างคุณงามความดีไม่ใช่เรื่องง่าย ทำทานเรายอมอด เพื่อจะได้นำมาให้ทาน ที่จริงเราควรจะได้อิ่ม เราควรจะได้ใช้เพื่อตัวของเราเองเราก็สละมันออกไป เอามาทำบุญทำทาน เห็นไหมละศีล สมาธิ ปัญญาก็เหมือนกัน เราเห็นแก่ตัวเรา สงสารตัวเรา เราก็มารักษา ศีล เราก็เป็นสัตว์ตัวหนึ่ง อย่าเบียดเบียนตัวเองเลย ลืมศีลลืมธรรม นั้นแหละคือคนเบียดเบียนตัวเอง คนเบียดเบียนตัวเองได้ ก็ยอมฆ่าคนอื่นได้ คนฆ่าความดีที่จะเกิดในตัวเองได้ ก็ยอมฆ่าคนอื่นได้เช่นเดียวกัน สมาธิปัญญาก็เหมือนกันคนไม่รู้จักทำจิตใจให้สงบก็คือคนรุ่มร้อน และก็เที่ยวเบียดเบียนสัตว์โน้น สัตว์นี้ คนโน้น คนนี้ให้เจ็บช้ำน้ำใจนี้เรียกว่าคนไม่มีสมาธิปัญญา ก็เบียดเบียนตัวเอง และผู้อื่นด้วยเช่นเดียวกัน

● อย่าประมาทในชีวิต

ฉะนั้นพี่น้องญาติโยมทั้งหลายเป็นผู้ฉลาด เป็นผู้ใฝ่ในพระธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้าไม่ประมาทในชีวิตความเป็นอยู่ ไม่ประมาท เวลาเวลาว่า “เราจะอยู่คู่ฟ้า เราจะมีอายุยืนยาว” อย่าประมาท เชียว หันกลับหลังปีไป ๒๐ - ๓๐ ปี หันซ้าย หันขวา ความเกิด ความตายอยู่ใกล้ซ้ายใกล้ขวาอยู่หน้าอยู่หลังล้อมรอบเรา ไม่ตายก็เรียกว่ายังมีชีวิตอยู่ นั่งรถมาถึงวัดบ้านลำโพง ถ้าไม่ตายซะก่อนก็มาถึง นั่นละ ความตายมันดักหน้า ดักหลัง ดักซ้าย ดักขวา

ฉะนั้นอย่าประมาทในการบุญการกุศล การสร้างคุณงามความดี อย่าประมาทเสียวิริบเร่งสร้างเอาไว้ บางคนออกไปทำงานแล้วไม่ได้กลับมาบ้านก็มี ภรรยา นั่งรอสามี อ้าว! สามีตายแล้ว ลูกนั่งรอพ่อแม่ อ้าว! ตายแล้ว ป๊อป๊อป ๆ อย่าประมาท อันนี้ไม่ได้สาปแช่งแบ่งเวรใคร แต่เตือนพี่น้องทั้งหลายให้สร้างคุณงามความดี

คำว่า “บุญ” ไม่ได้หมายความว่า สร้างบุญแล้วจะไม่ตาย ไม่มีตายคือตาย เกิดคือเกิดเป็นกฎธรรมชาติ เป็นกฎของเวรของกรรมของอายุชัย ทำดีแค่ไหนก็ตาย ทำชั่วแค่ไหนก็ตาย แต่มันตายดีกับตายชั่ว คนบางคนตายไปกับคุณงามความดี คนบางคนตายไปกับความชั่ว แต่คนบางคนไม่ตาย ก็คือพระพุทธเจ้า พระอริยสงฆ์ไม่มีคำว่าตาย ไม่มีคำว่าเกิด ไม่มีกิเลสในหัวใจแล้ว สบายหายห่วง

ท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย วันนี้อาตมาได้มารับบิณฑบาต ก็ปลื้มปิติเหลือเกินในศีลในทาน เห็นแล้วดูแล้วใจก็สงบร่มเย็นเป็นสุข ถึงความสมัคสมานสามัคคีของพี่น้องทั้งหลายที่มาตักบาตรกันเป็นจำนวนมากมาย ความจนหายไปไหนก็ไม่รู้ ของใส่บาตรเต็มรถทุกคัน ๆ นี่ความจนไปไหนหาตัวมันไม่เจอ ความลำบากลำบากไปไหนหาตัวมันไม่เจอ มีแต่ความอิมบุญอิมกุศลอิมคุณงามความดี นี่มีผู้นำ มีท่านกำนัน มีท่านเจ้าอาวาสวัดบ้านลำโพง ซึ่งท่านเป็นผู้ที่มีคุณูปการ ท่านมีธรรมะอยู่ในหัวใจ ท่านก็ชักชวนพี่น้อง ให้สถานที่ใจกว้างขวางเหลือเกิน

● มหาบุญ มหากุศล

นี่คือบารมีและเมตตาบารมีของท่านเจ้าอาวาสด้วยและของพี่น้องทั้งหลายที่มาบำเพ็ญคุณงามความดีด้วย ก็เกิดเป็นกองบุญกอง

กุศล จากบุญธรรมดาก็เลยกลายเป็นมหาบุญ มหากุศล จากกองบุญธรรมดาก็เลยกลายเป็นกองบุญใหญ่ ฟุ้งต่างทำต่างอนโมทนา แทนที่จะมีมามีมาห่อเดียวก็กลายเป็นพันห่อหมื่นห่อ ฟุ้งก็ร่วมสร้างกองบุญอย่างนี้ กองบุญก็เลยเกิดบุญสามัคคีขึ้นมา แทนที่ฟุ้งจะได้บุญเฉพาะของที่ถวายด้วยตนเองเท่านั้น ฟุ้งก็เลยได้เป็นบุญสามัคคี กองบุญกองกุศลก็เลยร่วมกันทำ จากคนเดียวกลายเป็นร้อยคนพันคน จากข้าวเม็ดเดียวกลายเป็นไปไม่รู้กี่หมื่นกี่พันกิโล จากน้ำขวดเดียวกลายเป็นน้ำเป็นพันขวดหมื่นขวดขึ้นมา นี่กลายเป็นกองบุญกองกุศลจากบุญน้อย ก็เลยกลายเป็นกองบุญมาก ๆ ขึ้นมา นี่เรียกว่า **“ธรรมสามัคคี มหาบุญมหากุศล”** เป็นบุญสามัคคีเกิดขึ้นในหัวใจฟุ้งทั้งหลาย นี่คือคุณงามความดี อาตมาก็ชื่นชมปลื้มปิติยินดีในกองบุญกองกุศล จิตใจก็สบายกิเลสหายหน้าไปเลยทีเดียววันนี้แหละคือ **“คุณงามความดีที่ฟุ้งได้ทำ”**

ดังที่อาตมาได้ยกภาสิตไว้ในเบื้องต้นนั้นแหละว่า ยาทิสฺส ณะเต พิชัง ตาทิสฺส ณะเต ณะลัง กัลยาณะการี กัลยาณัง ปาปะการี จะ ปาปะกัง แปลว่า บุคคลหว่านพืชเช่นไรก็ย่อมได้ผลเช่นนั้น ผู้ทำกรรมดี ก็ย่อมได้ความดี ผู้ทำกรรมชั่วก็ย่อมได้กรรมชั่ว ผู้ทำบุญทำทานเกิดไปชาติไหน ๆ ก็จะไม่อดไม่อยาก ผู้ฟังอรรถฟังธรรม รับศีลจากพระสงฆ์องค์เณรจะมีสุขภาพร่างกายแข็งแรงดี มีสติปัญญา เป็นเลิศและก็จะสามารถดับกิเลสในภพชาติต่อไป ไม่เป็นข้าของความโลภความโกรธความหลงต่อไปอีก นี่คือภาสิตที่ยกขึ้นมาในเบื้องต้น

วันนี้จึงขออนุโมทนากับญาติโยมท่านพุทธศาสนิกชนชาวตำบลพุดซา โดยเฉพาะมาใส่บาตรที่บ้านลำโพง ท่านกำนัน ท่านเจ้าอาวาส

ท่านก็เมตตาให้สถานที่ อาตมาได้แสดงธรรมพี่น้องได้ฟังธรรมคำสอน
ของพระพุทธเจ้า จิตใจก็เพิ่มปสาทะ ศรัทธาความเลื่อมใส กลัวบาป
และก็เร่งสร้างบุญกุศลคุณงามความดี เชิญตัวเองเข้าสู่ธรรม ต้อง
เชิญขึ้นนะ เรามั่นหายาบเรามั่นหนา เราต้องเชิญตัวเราเองเข้าสู่หลัก
พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า มีพุทธัง ธัมมัง สรรณัง คัจฉามิ
มีพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง แล้วก็บำเพ็ญทานศีล
ภาวนาให้เกิดขึ้นในจิตในใจของเรา คนที่ทำได้อย่างน้อยอย่างน้อยก็จะ
กลับมาเกิดเป็นมนุษย์แล้วก็จะไปสู่สวรรค์ พรหมโลก พระนิพพาน
เป็นที่สุด

วันนี้อาตมาถือโอกาสดีได้แสดงธรรม ก็พอออกพอใจวันนี้ได้
แสดงธรรมให้ท่านทั้งหลายได้ฟังก็เห็นว่าพอสมควรแก่เวลา จึงขอยุติ
ลงแต่เพียงเท่านี้./

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

คนสะอาดไม่ย็นดีในบาบ

นะโม (๓ จบ)

ปาเป น รมติ สุจิติฯ

● ให้เห็นหัวใจพระ

จากนี้ไปอาตมาจะได้วิสาขนาหลักพระธรรมคำสอนของ
พระพุทธเจ้าโปรดท่านทั้งหลายที่มาร่วมทำบุญตักบาตรช่วยเหลือ
ผู้ประสบอุทกภัย ที่วัดหนองบัวน้อย ตำบลหนองบัวน้อย โดยมี **ท่าน**
พระครูประทุมสราภิบาลเป็นประธาน มีพี่น้องชาวตำบลหนองบัวน้อย
ทุกท่าน กำนันผู้ใหญ่บ้าน อบต. ผู้ช่วย ตลอดจนทุกท่านทุกคนที่มา
ทำบุญจากที่อื่น ๆ ร่วมด้วย

วันนี้เป็นวันดีเป็นวันสำคัญสำหรับเราทุกคนที่ได้แบ่งปันความ
รู้สึกตลอดจนเงินทองทรัพย์สิน ปัญญา ความคิดเพื่อแผ่ไปถึงผู้อื่น
ถึงผู้อื่นแล้วเขาได้รับความสุข เราก็พลอยยินดีไปด้วย วันนี้อาตมา
มาตั้งแต่เวลาหกโมงกว่า เจ็ดโมงเช้าเห็นพี่น้องทั้งหลายเตรียมตัว

พระธรรมเทศนา ที่วัดบ้านหนองบัวน้อย ตำบลหนองบัวน้อย อำเภอสีคิ้ว จังหวัด
นครราชสีมา วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

ใส่บาตรทำบุญกันอย่างอุ่หนาผาคั่ง ท่านพระครูท่านก็เมตตาอุลลิกอุจ
พระอุกวัดขององค้ท่านด้วย อาตมาเคยพูดหลายครั้งแล้วว่าวัด
หนองบัวน้อยเป็นวัดพี วัดป่าภูผาสุงเป็นวัดน้อง อาตมาเป็นผู้น้อย
ท่านเป็นผู้ใหญ่ แต่ท่านมักจะอ่อนน้อมถ่อมตน ท่านไม่ถือเนื้อถือตัว
การพูดจาอะไรท่านก็อ่อนน้อมถ่อมตนเป็นคนเจียมเนื้อเจียมตัวหาได้
ยาก พี่น้องได้พระอย่างท่านมาเป็นเจ้าวัดเจ้าอาวาส สาธุ! เป็นบุญ
ยุคไหนสมัยไหนอาจจะไม่เท่าท่านพระครูประทุมสราภิบาล ท่านเป็น
เจ้าวัดพัฒนาสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นในวัดมีลานสืล ลานธรรม พาพี่น้อง
ประพฤติปฏิบัติคุณงามความดี

พี่น้องให้นึกถึงหัวใจพระ ที่ไปพูดไปว่าไปด่าไปแข่งใครไม่ได้
พระเถียงกับใครไม่ชนะมีแต่แพ้ พระจึงเป็นผู้แพ้เรื่อยมา แพ้ญาติ
แพ้โยม แพ้โลก แพ้สงสาร แพ้จนถึงพระพุทธเจ้าหนีไปบวชโน่นหละ
นั่นละเรียกว่าพระ ท่านแพ้ แพ้ปาก แพ้รูป เสียย กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
จึงหนีไปซ่อนตัวเอาชนะทางด้านจิตด้านใจขึ้นมา

พี่น้องทั้งหลายได้ท่านมาอยู่เป็นหลักชัย เป็นหลักใจนำพาพี่
น้องทั้งหลายทำคุณงามความดี ไม่ได้ไปแย่งความสุข ไม่ได้ไปแย่งเงิน
แย่งทองผุดกระซางลากครอบคร้วใดให้มีความทุกข์ ไม่เลย มีแต่เสริม
ความสุข เสริมความสุขทางด้านศาสนธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า
อาตมาผู้น้อยเป็นเหมือนน้องชายของท่าน ท่านยกย่องก็สาธุ! ด้วย
ความเคารพเทิดทูน ท่านเป็นผู้อ่อนน้อมถ่อมตนต่างหาก อาตมาก็มา
ด้วยความเคารพนบนอบท่านเช่นเดียวกัน ท่านพูดเปิดเผยในวาจา
ไม่มีที่ลับที่แฉ่ง พูดตรงไปตรงมา พระบ้านพระปาววันนี้เป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกัน เป็นธรรมสามัคคี

นี่คือ พระของพระพุทธเจ้าไม่ได้แบ่งแยก แบ่งแยกแต่ดีแต่ชั่ว แต่ถูกแต่ผิด แต่ความเป็นพระหัวโล้นห่มเหลืองด้วยกันการวระเคารพตามลำดับพรรษา ศีลธรรมอันดีงาม ศีลอันเดียวกัน วินัยอันเดียวกัน ศาสตราองค์เดียวกัน พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ตำรับตำราอันเดียวกัน จึงมีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน นี่คือลูก หลาน เหลน โหล่น ศากยบุตรพุทธชินโรส ลูกหลานของพระพุทธเจ้านั่นเอง

● ปลายฝนต้นบุญ

วันนี้あたมาเห็นพี่น้องทุก ๆ ท่านใส่บาตรทำบุญก็ปลื้มปิติ ในทาน ในศีล ในคุณงามความดี สมแล้วที่มีครู มีอาจารย์ มีศาสนา วัฒนา

นี่ก็....ปลายฝนต้นหนาวเริ่มแล้ว พี่น้องก็ยังห่วงข้าวที่มันกำลังสุกเหลืองอร่ามอยู่ตามท้องทุ่ง ก็ยังละการงานไร่นามาตักบาตรมาทำบุญไม่ห่วงหาอาวรณเห็น บุญญ์เขตต์ง โลกัสนาติ เหนือกว่านาที่อยู่ไร่ เอนาบุญชะก่อน เอาบุญกุศลคุณงามความดีชะก่อน ก็เลยพลอยละกิเลสจิตเป็นสมาธิ ตั้งมั่นไปอีกด้วย นี่เป็นการบุญที่สืบทอดด้วยความตั้งมั่นในหัวใจจิตหัวใจของพี่น้องทั้งหลาย

อาตมาบิณฑบาตมาก็พิจารณา มา จากข้าว จากมาฆ่า ปลา กระทบที่นำไปให้คนอื่นที่ไม่รู้จัก แต่พี่น้องก็ยินดีเสียสละเต็มเม็ดเต็มหน่วยไม่เห็นแก่ยากลำบากว่า นี่ข้าวจ้าว นี่ของข้า นี่ของกูใครอย่าเอาไป สลัดความตัวกู ของกู ตัวมึงของมึง ตัวเขาตัวเรา สลัดออกไป ก็เลยเอาข้าวอยู่ในยั้ง ในฉาง เอาอาหารอยู่ในหม้อ เอาของอยู่ในตู้ที่เคยเก็บหอมรอมริบเอามาทำบุญทำกุศลกันซะเกลี้ยงทีเดียว ถือว่า

ตั้งแต่ต้นทางจนถึงปลายทางพี่น้องใส่บาตรกันจนถึง ๗ คันธปิณฑ์ ถือว่ามากแล้วก็มาเพิ่มเติมที่วัดเข้าไปอีกเป็นอีก ๑ คันธ นี่พี่น้องทำบุญ ทำกุศลนี้เรียกว่า “เป็นเศรษฐีในทางธรรมทีเดียว”

อาตมาเดินไปด้วยพิจารณาไปด้วย ท่านพระครูท่านก็พุทธธรรมะ ชักชวนญาติโยมทั้งหลาย มาด้วยกันไปด้วยกันสร้างคุณงามความดี เป็นที่กุศลจอกุศลหลาณหลนโหลนได้เห็นภาพแห่งการเสียสละแบ่งปัน แห่ทาน แห่ศีลอย่างนี้ ตาก็เป็นบุญ ใจก็เป็นบุญ กายวาจาก็เป็นบุญ เป็นกุศลคุณงามความดีเกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน จากโน้นต้นทาง ทางเข้าหมู่บ้านมาถึงหน้าวัด พี่น้องก็ยังกุศลจอกุศลเต็มไปด้วยชาวบ้าน หลายบ้านในตำบลนี้ด้วย ตำบลอื่นด้วย ในเมืองสี่คิ้วก็มาตั้งโรงทานด้วย ที่อื่นที่ไหนทราบข่าวก็พลอยจะมานุโมนานาบุญ นำบุญกับพี่น้องทั้งหลายอีกด้วย เดินเข้ามาในเขตวัดก็มาเจอป้ายธรรมะพอดี ท่านเขียนไว้อยู่ข้าง ๆ กุฏิ ข้าง ๆ ศาลาหน่อย ๆ เป็นป้ายอิงค์เจ็ท ก็เลยนำมาเทศน์ให้ฟังซะเลย ท่านเขียนว่า ปาเป นะ ะมะตี สุกิ แปลว่า คนสะอาด ย่อมไม่ยินดีในบาป

● คนสะอาดไม่ยินดีในบาป

พี่น้องทั้งหลายก็ลองฟังดู คนสะอาดคนสะอาดอันยอมไม่ยินดีในบาป บาปเป็นของสกปรกเลอะเทอะเปรอะเปื้อนในจิตใจ ความโลภ ความโกรธ ความหลง การฆ่าสัตว์ตัดชีวิต การลักสิ่งของ ๆ เขา การประพฤติดมในกาเมสุมิฉาจาร การพูดปด พูดส่อเสียด คำหยาบ เพ้อเจ้อ พูดจาไร้ประโยชน์ไม่มีความหมาย ฟุ้งด้วยคำพูด ตลอดจนสุราเมรัย ดินเฝื่อน กินกัญชา เมลาภ เสียง กลิ่น รส โฝงฐัพพะ

อันนี้ถือว่าเป็นบาป ๆ ผิดศีล ๕ ก็เป็นบาป ผิดศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ มันก็เป็นบาป เป็นบาปในใจของเรา คนไม่กตัญญูรู้คุณก็เป็นบาป คนไม่มีความอดทน ไม่มีศีล ไม่มีธรรม ไม่มีกิริยามารยาท มันก็เป็นบาป นี่ท่านจึงบอกว่า “ปาเป น รมตี สฺจุ คนสะอาดย่อมไม่ยินดีในบาป”

พี่น้องทั้งหลายเป็นผู้เกลียดบาป เป็นผู้รักธรรมะคำสอนของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าพระองค์แสดงว่า ธรรมะกาโม ภาวะัง โหติ ผู้รักธรรมเป็นผู้เจริญ เห็นไหมล่ะ ใครรักธรรมเป็นผู้เจริญ หรือบุญ รมตี สฺจุ นี่คนที่สะอาดย่อมยินดีในบุญ ส่วนคนที่สะอาดก็ย่อมไม่ยินดีในบาป บาปนี้มันอยู่ในใจเรานั่นล่ะ

● ตัดบาปตัดกรรม

การได้ทำบุญครั้งหนึ่งก็คือสลัดบาปทิ้งครั้งหนึ่ง การได้ดักบาตร สร้างคุณงามความดีครั้งหนึ่ง ก็ได้สลัดบาปทิ้งจากตัวเรา บาปคือเวรกรรมที่ไม่ดีมันคอยจองล้างจองผลาญหัวอกหัวใจของเรา จะได้ก็ไม่ได้ จะถึงก็ไม่ถึง จะสุขก็ไม่สุข จะรวยก็ไม่รวย จะมีทรัพย์สมบัติก็ไม่พอจะมีจะเป็นจะไป บาปมันก็ตัดรอน ๆ ตลอด อยากได้สิ่งโน้น สิ่งนี้ อยากได้ปัญญา อยากได้สมบัติพัสถานใด ๆ แทนที่จะได้จะถึงอย่างเขา ไปคู่ ๆ กับเขา แต่ไม่ได้เท่าเขา ก็เพราะตัวมีบาปเป็นฝ่ายอกุศลกรรม อยู่ในดวงจิตคอยตัดรอนลาภผล คุณงามความดีก็ไม่เกิด สุขภาพร่างกายก็มีบาปคอยจองเวรจองกรรมทั้งแข่งขาหน้าตาท้องไส้พุงอะไรพวกนี้ ตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้ารู้สึกว่บาปมันแผ่อยู่ทุกแห่งทุกหน ทุกที่ของร่างกายมันคอยดึงหน้าดึงหลัง

นี่พระพุทธเจ้าจึงบอกว่าใครอยากสุภาพดี พละนามัย สมบูรณ์ สมบูรณ์ด้วยมนุษย์สมบัติ ทิพย์สมบัติ นิพพานสมบัติ สวรรค์สมบัติ ก็อย่าไปยินดีในบาป อย่าไปพอใจในบาป ให้รังเกียจ

เหมือนบ้านเรามันสกปรก ถ้าเรากวาดทุกวันมันก็เกลี้ยง แต่ถ้าเราไม่กวาดมันก็ไม่สะอาด เหมือนกันบาปมีอยู่ในหัวใจของสัตว์ ทุกตัวทุกตนไม่เว้น เทวดาก็ยังมีบาป พระพรหมก็ยังมีบาป เว้นพระอรหันต์เท่านั้น แม้พระอริยบุคคลตั้งแต่ชั้นพระโสดาบัน สกิทาคา อนาคา ท่านก็ยังมีบาปความชั่วติดในใจอยู่ เว้นอริยบุคคลชั้นพระอรหันต์เท่านั้น

อรหันต์มรรคก็ยังมีติดอยู่บ้างคืออวิชชา มานะ อุทธัจจะ อวิชชา มันก็ยังติดอยู่เป็นบาปเล็กน้อยเป็นเสี้ยนเป็นหนาม ยกเว้นท่านผู้สละกิเลสอย่างสัมมาสัมพุทธะคือพระพุทธเจ้าของเราเท่านั้น ลอยบาปไปทิ้งเลย ลอยบาปไปกับสายน้ำ ลอยบาปไปกับสายลม ลอยบาปออกจากจิตจากใจของท่านไปหมดเลย ท่านสละได้อย่างนั้น ท่านจึงไม่มีบาป

นี่ละพี่น้องท่านทั้งหลายมาทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดี บาปมี บุญก็มี อยู่ในคน ๆ เดียวนั้นแหละ ทุกข์สละสละมันดี สุขยังทุกข์กับสุขมันก็อยู่คู่กัน สุขสละสละมันดี สุขยัง สุขก็อยู่ระหว่างทุกข์ ทุกข์ก็อยู่ระหว่างสุข บาปก็ปนบุญ บุญก็ปนบาป พวกเราก็เป็นอย่างนี้ เข้าเป็นอย่างหนึ่ง กลางวันเป็นอย่างหนึ่ง กลางคืนเป็นอย่างหนึ่ง บางวันก็ดี บางวันก็ชั่ว บางวันก็เลื่อมใส บางวันศรัทธาก็หมด นี่มันเป็นอย่างนี้ เกิดขึ้นที่ดวงจิตดวงใจของเรา บาปมันคอย พอมาวัด กำลังจะได้ที่ใต้ทาง กำลังจะพัฒนาวิถาวา จิตใจก็ยังสงบร่มเย็นเป็นสุข

พอมาวัดลืมหันตัว บาปเกิดขึ้นแล้ว พอบาปเกิดขึ้นแล้วไม่ได้ตั้งใจ จะเอาโน่นเอานี้ เอานั้นไม่ถูกใจตัวเองก็เลิกนับถือพระ เลิกปฏิบัติ ศีลธรรม บาปทั้งนั้นแหละไม่ได้เกี่ยวกับพระกับเณรกับวัดวาศาสนา ที่ไหน มันอยู่ในใจของเรา ถ้าคนมีบุญคนสะอาด คนมีศีล มีธรรม ก็ย้อนกลับมาเตือนตัวของตัวเองว่า เออ! เราเป็นยังไงเมื่อวานนี้ รักวัดรักวา รักศาสนา รักษาศีล รักษาพระธรรม ประพฤติธรรมเป็น สัจจัตถ์อยู่ในจิตในใจ วันนี้ทำไมมันถึงเปลี่ยนไปอย่างนั้น นั่นละบาป มันเกิดพี่น้องทั้งหลาย บาป พระพุทธเจ้าจึงบอกว่า อกุศล อกุศล มันเกิดเสมอในดวงจิตดวงใจของเรา น้ำหนักมันเยอะ บาปใน คน ๆ หนึ่ง มันจะมีบาปอยู่มากกว่าบุญ เพราะว่าวันหนึ่งคืนหนึ่ง เราปล่อยตัวปล่อยใจ พุทก็พุดเถาะในคน ๆ หนึ่ง ถ้าจะแบ่งบาป แบ่งบุญแล้ว ๗๐ เปอร์เซ็นต์นั่นละคือบาป ๓๐ เปอร์เซ็นต์ก็มีบุญ อยู่บ้าง

- มารคือตัวบาป

ฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายก็จงโล้มนอกไปให้เหลือแต่น้อย ๆ ให้เหลือนิด ๆ อย่างน้อยต้องมีบุญมากกว่าบาป เอาบุญ ไป ๗๐ เปอร์เซ็นต์ เอาบาปเหลืออยู่ ๓๐ เปอร์เซ็นต์ก็ยิ่งดี ถ้าเราคิดอย่างนี้ใจเราก็จะสะอาดสะอาด กวาดล้างบาปออกจากจิตจากใจของเราเพราะว่า บาปมันนำความทุกข์มาให้ ทำให้เราเดือดร้อนในภายหลัง ทำแล้วก็ไม่สบาย จิตสบายใจ ใจก็เสีย ใจก็ไม่ดี ใจก็ซึมเศร้าเศร้าหมองคนมีบาปคิดอะไร มันก็ไม่ดี ใครทำดีแค่ไหนมันก็ไม่ยอมรับ จะยกฟ้า ยกเมฆ ยกสวรรค์ วิมานมาให้มันดู มันก็หากไม่เชื่อ อยู่บนสวรรค์ยังมีเทวดาเป็นมาร วสวัตติมาร วสวัตติเทวราช อยู่บนสวรรค์ยังมีคาค้านพระพุทเจ้า

คราวตรัสรู้ใหม่ ๆ นั้นเรียกว่า มารวสวัตตืออยู่สวรรค์ชั้นปรนิมมิตวสวัตตี โนนเห็นใหม่ละ

นี่ละพี่น้องอยู่ไหนก็มีมาร อยู่ไหนก็มีบาป สวรรค์ก็ยังมีต่อสู้อยู่กับต่อบุญกัน อยู่ที่ไหนมันก็มี เมืองมนุษย์อย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ก็เหมือนกัน มนุษย์ที่มีบาปเรียกว่าผู้ตบอด หูหนวก ใจมืดไม่รู้จักอะไร ๆ ทั้งนั้น พระผ่านหน้าบ้านก็ไม่รู้จักจะใส่บาตรทำบุญ น้ำจะท่วมก็ไม่รู้จักไปช่วยใครทั้งนั้น ตัวข้านี้มีแต่จะเอาอย่างเดียว มีป่าถางป่า มีดถางดง มีอะไรเอาหมด ที่ไร่นาของใคร สุดท้ายแบ่งแย่งเอาสมบัติของพ่อของแม่ไปขาย ให้ตัวเองได้กินอิมหันต์สำราญอยู่คนเดียว ญาติพี่น้องมันก็ไม่มอง นี่มันเป็นอย่างนั้น หัวใจบาปแล้วมันหยาบโลน ตัวเองก็ทุกข์เบียดเบียนตัวเอง พาตัวเองไปนรกยังไม่แล้ว ยังจะไปอุตุลากให้คนอื่นเขาทุกข์ระทมเสียอกเสียใจไปด้วย

นี่คนบาปยังไม่ตายก็แยกฉิบหายวายป่วงแล้ว คนประเภทนี้ไปที่ไหนเป็นที่น่ารังเกียจ น่าขยะแขยง พระพุทธเจ้าต้องหนีเลยกับคนประเภทนี้ พระพุทธเจ้าพระองค์จึงสอนว่าอยู่ใกล้ช้างให้ห่างสัก ๑,๐๐๐ ศอก อยู่ใกล้ม้าให้ห่างสัก ๑๐๐ ศอก แต่อยู่ใกล้คนพาลนี้ให้ย้ายบ้านหนีไปเลย อย่าไปอยู่ใกล้มัน คนประเภทนี้มันยิ่งกว่าช้าง กว่าม้า กว่าสัตว์ กว่าเสือ มันกัดแหลกไม่รู้จักพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งนั้น ท่านพระอาจารย์มัน ฐิตัตโต ท่านบอกว่าคนบาปมันเหมือนหมาบ้า หมาบ้าไม่รู้จักฟังใครละ มันกัดแหลกแหละหมาบ้า ช้างตกมันเหมือนกันมันไล่ขวิดไล่ตีมันทั้งนั้นละ มีเรื่องเล่ากันมาว่า.....

คราวหนึ่งหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ท่านเดินผ่านหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีหมาบ้าวิ่งมากัดท่าน ท่านกระโดดขึ้นต้นมะขาม คนทั้งหลายก็ไปถามท่านว่า “ท่านพระอาจารย์ใหญ่มั่น เป็นพระอรหันต์เลิศเลอ ทำไมวิ่งหนีหมาขึ้นต้นมะขาม”

หลวงปู่มั่น บอกว่า “ไอ้หมาบ้ามันจะรู้จักพระอรหันต์หรือ! หลบไว้ก่อนปลอดภัยที่สุด”

เห็นไหมหละคนบ้า คนบาป คนหาบเวร หาบเวรหาบกรรม ในตามันมีแต่โกรธ แต่โลภ แต่หลง มีแต่อยากได้อิฉฉาธิษยา คิดชั่ว นะมันคิดเป็นหมด คิดดีมันคิดไม่ได้ ซอกแซกไปที่ไหน ๆ บาป

ปากมันก็เป็นเวรเป็นกรรม กายวาจา มันก็เป็นเวรเป็นกรรม ใจมันก็เป็นเวรเป็นกรรม จมตั้งแต่ยังไม่ตายก็จม แต่ตัวไม่รู้ นะ ได้ทรัพย์สมบัติเงินทองเพราะทุจริตคิดไม่ดี ตัวเองก็กระหึ่มยั้มย่อง นึกว่าตัวเองไม่ผิด ตัวเองไม่บาป ได้มาแล้วก็พอกพอใจ เอาไปเลี้ยงลูกเลี้ยงเมีย สุดท้ายบ้านบาป บ้านเวร บ้านกรรม ที่ดินบาป ที่ดินเวร ที่ดินกรรม สุดท้ายแม้แต่หม้อไหอยู่ในครัวก็เป็นหม้อบาป หม้อเวรหม้อกรรม นี่เป็นอย่างนี้ นี่ละพี่น้องท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย

พระพุทธเจ้าพระองค์จึงเบื่อเหลือเกินไอ้บาป ๆ เวร ๆ กรรม ๆ เมื่อไรจะหมดชะที พระองค์จึงสอน นะ หิ เวระนะ เวรานิ สัมมันติระ กุทาจะนัง ไม่ว่ากาลไหน ๆ ถ้าใครฉลาดต้อง ไม่ไปจองเวรจองกรรม กับใคร ต้องไม่ไปทำบาปทำเวรกับใคร ใจมันไปจ่อที่ใครด้วยความ โลก ความโกรธ ความหลง ความที่มีจิตใจไม่ดี บาปมันเกิดกับผู้คิดซะก่อน บาปมันเกิดกับผู้ทำซะก่อน พี่น้องอย่าได้ประมาทเชียว ว่า แหม!

มันจะไม่ใช่บาป คนไม่ดีมันก็ไม่ดีของมันอยู่แล้ว ใครไปคิดไม่ดีซ้ำเติมเข้าไปอีก มีแต่ว่างเฉยๆ เบกขา ถึงจะไม่ใช่บาปเป็นบุญ แต่ถ้าใครเอาใจไปจดไปจ้องหมองมัวกับอะไร ๆ ก็เลยติดบาป ติดเวร ติดกรรม บาปติดตัวติดใจไปทุกภพทุกชาติ นี่เรียกว่าบาป บาปเกิดขึ้นที่ไหน เกิดขึ้นที่จิตที่ใจของเรา แก่บาปแก่ที่ไหนแก่ที่ใจของเรา **จิตตั้ง ทนตั้ง สุขาวะหัง** ผูกจิตให้มันดี **จิตตะ วิปะสีหะติ** ทำจิตให้เลื่อมใสในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ใจมันเลื่อมใส ใจมันยอมกราบพระพุทธเจ้า พุทธัง สรณัง คัจฉามิ กราบราบ ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ กราบราบ สังฆัง สรณัง คัจฉามิ กราบราบ ใจมันสบาย สลัดบาป ลอยบาปทิ้งไปจากตัวของเรา

ทำลายบาป ฆ่าบาป ก็คือ ฆ่าโลภะ ความโลภ ฆ่าโทสะ ความโกรธ ฆ่าโมหะ ความหลง ฆ่าความถือตัวถือตน ฆ่ามานะทิฐิ ความเห็นผิด เห็นผิดเป็นชอบ เห็นกงจักรเป็นดอกบัว

นี่แหละพี่น้องท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ท่านทั้งหลายได้มาทำบุญตักบาตร ฟังธรรมเดินเข้ามาวัดจิตใจมันก็เป็นบุญเกรงกลัวต่อบาป ก้าวเท้าเข้ามาในที่ของพระพุทธเจ้า มันกระหึ่ม แต่คนชั่วคนบาปมันก้าวเข้ามาไม่ได้นะ มันหวั่น ๆ มันเกรง ๆ ไม่รู้จะเข้ามาอย่างไร วัดนี้มันเข้ายากตัวมันเล็กแต่มันไม่หลวมทางที่จะเข้ามาในวัดประตูโขง ประตูวัดกว้างแสนกว้าง รู้สึกว่าแคบถนัดตาเพราะบาปมันใหญ่ ใจมันโลภ ใจมันโกรธ ใจมันหลง แข่งดีแข่งเด่น อวดฉลาดยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ผู้ที่ท่านถือศีลถือธรรม มันไม่มีศีลสักตัวแหละ ไอ้ตัวบาป แต่มันฉลาดกว่าพระ ฉลาดกว่าพระพุทธโธ พระธัมโม พระสังโฆ นี่มีเกลื่อนบ้าน เกลื่อนเมือง

พี่น้องท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย โปรดท่านทั้งหลายอย่าได้เป็นตัวก่อบาป ก่อเวร ก่อกรรมเลย ละชั่วทำดี ทำจิตให้บริสุทธิ์อย่าง

ที่พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงสั่งสอนเอาไว้ **เขม็ง อะโสกัง** เป็นจิตเกษม เป็นจิตไม่โศกเศร้า เป็นจิตใจยินดีในทาน ศีล ภาวนา พาตัวเองเข้าวัด พาตัวเองตักบาตร ทำบุญสร้างกุศลต่าง ๆ ยิ่งมาฟังเทศน์ ฟังธรรม คำสอนของพระเจ้าพระสงฆ์ก็ยิ่งดีไปกันใหญ่ นี่เรียกว่า **บุญญาภิปรโลกัสมิง** เลยทีเดียว เป็นบุญเป็นตัวบุญเป็นปัญญาเกิดขึ้นในดวงจิตดวงใจของเรา

พระพุทธเจ้าพระองค์อรุณทนต์ไม่ได้จึงต้องตรัสว่า **ปาเป น รมตี สฺจ** คนสะอาดย่อมไม่ยินดีในบาป เราตถาคตไม่ยินดีในบาป ลูกศิษย์ของเราตถาคตก็คือพุทธบริษัท ๔ ท่านก็ไม่ยินดีในบาป ไม่ยินดีในการทำบาป ท่านยินดีแต่ **บุญญ รมตี สฺจ** คนสะอาดยินดีในบุญกุศล คุณงามความดี เป็น บุญญาภิปรโลกัสมิง บุญเป็นที่พึงทั้งในโลกนี้ และโลกหน้า บาปไม่ใช่ที่พึง แต่บาปเป็นที่ยึดที่ถือที่เกาะที่เกี่ยวตามเนื้อตามตัว ตามภพ ตามชาติ มันผูกติดไปให้ตกต่ำ แทนที่จะอายุยืน ก็อายุสั้น แทนที่จะได้ดีก็ได้ดีก็ไม่ได้สักที หาแทบตายหาจนเรียกว่า เลือดตาแทบกระเด็น ก็หาเงินหาทรัพย์หาเกียรติยศก็ไม่ได้ ก็เพราะบาปมันมาก เวิร์กรรมมันเยอะ สุดท้ายพอจะหาได้ ก็ตายชะก่อนเลยไม่ได้ใช้เลย อย่างนั้นก็มี

มันตัดหน้า ตัดหลัง ตัดขาชะก่อน จะเดินเข้าวัดมันก็ตัดขา จะไปใส่บาตรมันก็ตัดแขน จะมองดูพระมันก็ตัดตา ให้หันหน้าหนี จะมาทางหูมันก็ตัดหู พอได้ยินเสียงธรรม เสียงอรรถ เสียงธรรมหมุน วิทย์หนีบ้างเดินหนีบ้าง อะไรต่อมิอะไร เป็นต้น นี่เรียกว่าบาปมันตัดจากบ้าน เสาบ้านมันก็ตัด บ้านนั้นไม่รู้จักไหว้พระสวดมนต์ มันไปตัดเสาบ้านทิ้งแล้ว หลังคามันก็ตัดทิ้งแล้ว มันเอาออกหมดเลย มันไม่รู้จัก

ปิดอกุศล ปิดความชั่ว นี่บาปมันอยู่ทุกแห่งทุกหน ทุกตำบลหมู่บ้าน มองไปที่ไหนในโลกนี้ทั้ง ๓ กามโลก รูปโลก อรูปโลก ทั้ง ๓ โลกนี้มีแต่บาปไปสิ่งสถิติอยู่ทั้งนั้น พระพุทธเจ้าจึงเปื้อโลก เรียกว่าเปื้อโลก เปื้อสงสาร เปื้อราคะตัณหา เปื้อความทะเยอทะยาน เปื้อทรัพย์สินเงินทอง เปื้อทรัพย์สินสมบัติ เพราะมันมีสมบัติบาป สมบัติชั่วนำไปทำชั่ว ก็มีเหมือนกัน

● มาบาปต้องมีขันติ

พี่น้องท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงยินดีในบุญกุศลคุณงามความดี ผูกจิตผูกใจของเราเองหนีจากบาปโดยข้อปฏิบัติศีลธรรม อาบน้ำทุกวันมันก็สะอาด ทำลายบาปทุกวันมันก็หมดจากตัวจากใจของเรา กวาดบ้านกวาดเรือนทุกวัน บ้านเรือนมันก็สะอาด หยุดกวาดมันก็สกปรก จิตใจของเรามันก็เหมือนกันกวาดทิ้งออกไปสิ่งที่ไม่ดีอะไร ทางกาย ทางวาจา ทางใจ สลัดปัดทิ้งออกไปอย่าชี้เกียจอย่าชี้ร้าน อย่าท้อแท้อ่อนแอ จะสลัดบาปมันต้องมีขันติ พระพุทธเจ้าบอกว่าละชั่ว ทำดี ทำจิตให้บริสุทธิ์ แล้วพระองค์ก็ตรัสว่า ขันตีปรมมิง ตะโป ตีติกขา นิพพานัง ปรมมิง วัชันทิ พุทธา ขันตินั้นละความอดทนอดกลั้น เป็น**ตบะธรรม**เครื่องแผดเผาบาป นี่เห็นไหมละอดทน มาฟังเทศน์ก็ต้องอดทน เป็นคนจะการทำงานได้เงินได้ทองก็ต้องอดทน นี่ขันติความอดทนอดกลั้น มีสติยังคิดอะไร ๆ อย่าให้มันออกหน้าออกตา ตายแล้วจะตกนรกจะว่าไม่บอก เดินตามหลังพระแต่ไม่เห็นพระ เข้าวัดแต่ไม่เห็นธรรม เดินไปทำบุญทำกุศลไปกับเขา แต่ไม่มีขันติ ไม่มี**ความอดทน** ไม่มีสติปัญญา ก็เลสตัวเป้ง ๆ เต็มหัวเต็มตัว

เต็มใจ ไปที่ไหนระรานตัวเองและคนอื่น นั่นละมันจะตกนรกโดยไม่รู้
 เนื้อรู้ตัว อย่าคิดวามาเดินตามพระเดินตามเณรจะไม่ตกนรกนะ
 อย่าได้คิดอย่างนั้นเชียวนะ มันง่ายมันผลอไม่ได้ตามพระตามเจ้า
 เข้าวัดเข้าวาายังต้องระวังกว่าคนปกติเข้าไปอีก ย่อมต้องมีสติในการ
 ยืน เดิน นั่ง นอน กิน ดื่ม ทำ พูด คิด ยิ่งปฏิบัติธรรมยิ่งสำรวมระวัง
 บาปละเอียดยกก็ไม่ให้เกิด บาปหยาบ ๆ ยิ่งไม่ให้เกิดเข้าไปใหญ่ นี่
 เรียกว่าสำรวมระวังตั้งสติด้วยดี บาปเวรกรรมมันก็ไม่เกิดกับเราขึ้น
 มาได้ ก็มีแต่ตัวบุญ ตัวกุศล ตัวคุณงามความดีเกิดขึ้น นี่เรียกว่า **ขันติ**
ความอดทน อดกลั้น

อะไรที่มันไม่สติก็อดทนอดกลั้น การทำบุญบางคนบางทีเขาจะมา
 เป่าหูซ้ายหูขวา บางทีครอบคร้วหัวเมียก็ไม่เห็นลงรอยอย่างเดียวกัน
 ไม่ลงรอยกันเราก็ต้องอดทน คนใจบุญ คนจะทำบุญก็ต้องอดทน
 เหมือนนางวิสาขา พ่อผัวเที่ยวด่าเข้า ด่าเย็น คอยกลั่นคอยแกล้ง
 นางวิสาขาก็หาอุบายทำบุญโดยไม่ให้กระทบกระเทือนทั้งครอบคร้ว
 ทั้งผัว ทั้งพ่อผัว นางก็สามารถทำได้ นั่นคือสตรีที่มีสติปัญญาชาญฉลาด
 พี่น้องท่านทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน อย่าว่าแต่ทำบุญ ๆ อย่างเดียวไม่
 มองดูหัวผัวหัวเมียมันจะเป็นบาป ต้องฉลาดในการพูดเจรจา ในการ
 ทำบุญทำกุศล ผู้ทำบุญย่อมฉลาดในกลอุบายที่จะนำตนนำตัวให้หลุด
 พ้นไปจากทุกข์ได้ นี่เรียกว่าขันติความอดทนเป็น **“ตบะธรรม”** เครื่อง
 แผดเผากิเลสที่อยู่ที่บ้านอยู่ที่เรือน อยู่ในที่ที่หัวใจของเรา เมื่อเราเผา
 มันได้แล้ว คนอื่นเขาก็ยอมรับในคุณงามความดีของเราไปเอง

• ใส่บาตรทำบุญอุบายทำใจให้สะอาด

พี่น้องท่านทั้งหลายที่มาฟังธรรมฟังธรรม มาใส่บาตรทำบุญ ท่านทั้งหลายจงเป็นผู้สะอาด เป็นผู้บริสุทธิ์ทั้งทางกาย ทั้งทางวาจา ทั้งทางใจ จัดการกับบาป ประหารมันเลย บั่นคอมันทิ้งไอ้ตัวบาป อย่าไปเก็บตอมันไว้ อันไหนไม่ตออย่าไปเก็บไว้ในตัวของเรา ๆ ไม่เอา

ความอิจฉาริษยาความแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นความโลภ ความปรารถนาลามก ความมักมากมักได้ ความผิดศีลธรรม ผิดคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นตัวการทำบาป ทำให้เรตกนรกทั้งนั้น

เมื่อเราพิจารณาเห็นอย่างนี้แล้ว เราจึงเป็นผู้บริสุทธิ์บริบูรณ์ ที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนเอาไว้ทำจิตให้บริสุทธิ์ ทำใจให้มันสะอาด ทำใจให้มันสว่าง ทำใจให้มันสงบสยบกิเลสที่อยู่ในตัวหัวใจของเรา จะได้พ้นบุญ พ้นกุศล พ้นยุคสมัยของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าประกาศศาสนา มาสองพันห้าร้อยกว่าปี แต่ว่าอายุเรคนหนึ่งก็ไม่เกิน ๘๐-๙๐ ปี ไม่ได้นานเหมือนศาสนาของพระพุทธเจ้า

ฉะนั้นเราต้องรีบเร่งสร้างคุณงามความดี ตื่นขึ้นมาทำบุญ ทำกุศล ทำการ ทำงาน ทั้งทางโลกทางธรรม อย่าระย่นระย่ออย่าท้ออย่าถอย อย่าคิดว่าที่ทำอยู่นี้มันมากแล้วนะ มันสมบูรณ์มากแล้ว เราจะลำบากถ้าเราไปทำบุญหมด อยากเห็นเหลือเกินที่ว่าใครลำบากเพราะทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดี มันจะมีสักกี่คนบนโลกใบนี้ เห็นก็เห็นเป็นตัวอย่างพระเวสสันดร ท่านลำบากแต่สิ่งผลที่ได้มามันเกินคุ้มลงทุนน้อยแต่ได้มากก็คือการทำบุญ พี่น้องให้จดจำเอา ลงทุนมากแต่ได้น้อยหรือไม่ได้เลยก็คือพวกบาปพวกบุญที่มันปน ๆ กันไป ศรัทธา หัวเต่าเข้าวัดออกวัดไม่มีศรัทธาแท้จริง ต่อพระพุทธเจ้า พระธรรม

พระสงฆ์ เลื่อมใสในศาสนาทั้ง ๆ ปลา ๆ ไม่ใจเด็ดกิเลสมันก็ไม่ขาด
 คลุม ๆ เครือ ๆ การทำอะไรก็เลยไม่เกิดมรรค เกิดผล

ที่นี้มาถามหาว่า มรรคผล อยู่ที่ไหน บุญกุศลคุณงามความดีที่
 เราทำมันอยู่ที่ไหน ถามหาแต่บุญ แต่ยอดบุญคือตัวเองไม่รู้จักหา
 ไม่รู้จักฝึกจิตฝึกใจประพฤติปฏิบัติมันก็เลยไม่ได้ แต่อยากได้มันก็ไม่ได้

ท่านทั้งหลายจงสลัดบาปทิ้งออกจากตัว อย่าให้มันมี ทำอะไร
 คิดอ่านไตร่ตรองพิจารณา การไหนที่เป็นบาป การนั้นเป็นความ
 เสื่อมเป็นความต่ำทราม การไหนที่เป็นบุญอันนั้นเป็นความเจริญ พุด
 ใ้ง่ายที่สุดบาปเป็นของต่ำ บุญเป็นของสูง ของต่ำใครก็เหยียบย่ำ
 ขยี้บีทาได้ทั้งนั้น ของสูงอยู่บนฟากฟ้าไหนใครจะไปคว้ามาได้
 ง่าย ๆ ทาน ศีล ภาวนา เป็นของสูง ไม่ใช่คว้าได้ง่าย ๆ ถ้าไม่มี
 พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณชะอย่างเดียวนั้น
 สัตว์โลกจะไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษ จะไม่รู้จักกิเลส จะไม่รู้จักนิพพาน
 จะไม่รู้จักศาสนาเลย อาศัยพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่มีเมตตากรุณาธิคุณ
 พระปัญญาปริสุทธิคุณ พระกรุณาธิคุณ ได้อบรมสั่งสอนพวกเราให้รู้จัก
 บาป จักบุญ จักคุณ จักโทษ เว้นพระพุทธเจ้าชะอย่างเดียวนั้น หาไม่
 ได้ รู้ไม่ได้ สัตว์ทั้งหลายเกิดมาก็จะเป็นผู้โง่เง่าเต่าตุ่น เหมือนเขาเกิด
 กัน แม้แต่ในโลกใบนี้จะรู้จักพระพุทธเจ้าสักกี่คน ศาสนามีเยอะแยะ
 แต่ศาสนาจะพาพี่น้องพันทุกซ์พันโทษ ศาสดาเป็นผู้สิ้นกิเลสจะมีไหม
 ก็มีพระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น แต่มนุษย์ทั้งโลกก็รู้จัก
 พระพุทธศาสนาเพียง ๔ เปอร์เซ็นต์ ๕ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น

นี้แหละพี่น้องท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย บุญเป็นของสูง ไม่มี
 วาสนา ไม่ได้เกิดมาในเมืองพระพุทธศาสนา ไม่ได้เกิดมาในสมัยของ

พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ จะไม่ได้รู้ ไม่ได้เห็น ไม่ได้เป็น ไม่ได้ทราบ จะเสียเวลาแห่งการเกิด เกิดมาก็มีแต่หาบเวรหาบกรรม มาทำแต่บาปความชั่วหยาบทั้งหลายนั่นเอง นี่เป็นเพราะเราได้มาเกิดพบพระพุทธศาสนา เป็น กิจโจ พุทธานุปาโท การเกิดมาพบพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์เป็นการยากยิ่งนัก

บุญเป็นของสูงไม่ใช่คว้าได้ง่าย ๆ ต้องมีศัสตามาอบรมสั่งสอน เว้นศัสตาสะอย่างเดียวนั้น บอกได้เลยว่าไม่มีทาง สัตว์โลกไม่มีทาง จะเกิดมารวยล้นฟ้า จะเกิดมาสร้างปราสาทราชวัง สร้างอะไร ๆ ที่ลอยอยู่บนอากาศที่ไหน ๆ ได้ แต่ไม่รู้จักบาปไม่รู้จักบุญ สะอย่างเดียวนั้น ก็ไม่มีความหมายสำหรับมนุษย์ที่ฉลาด ๆ เพราะฉลาดแค่ไหนก็ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มลายไปกับอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ทั้งนั้น

นี่เรามี “บุญลาภ” อันประเสริฐเกิดมาพบพระพุทธศาสนา ได้รู้จักบุญ รู้จักคุณ โทษ ทางพันธุกรรม มรรค ๘ อริยสัจ ๔ เราก็ได้ทราบกัน โดยอาศัยพระพุทธเจ้าเป็นผู้มาโปรดพวกเรานั่นเอง

ส่วนบาปเป็นของต่ำอยู่กับพื้นดินเหยียบย่ำไปมา ของต่ำความโลภ ความโกรธ ความหลง วิชานี้ไม่ต้องไปเรียนมันเป็น “อภาลิโก” มีอยู่ตลอดอนันตกาล อันนี้สัตว์โลกตัวไหนไม่ต้องไปรำไปเรียน เกิดมากับหลักธรรมชาติ กิเลสกรรมพวกนี้เกิดมากับหลักธรรมชาติ สัตว์ทั้งหลายก็ต่ำ ๆ มันเห็นหมดละ มองเห็นกันหมดละอยู่ต่ำๆ อยู่ใต้ดินชุดเจอบ้างนั่น เพราะมันต่ำ ต่ำลงไปอีก ภาวนารก อสุรกาย เปเรต ผี ต่ำลงไปกว่ามนุษย์อีก ยิ่งเยอะเข้าไปกันใหญ่ ยิ่งเยอะๆ นี่เรียกว่าตะเกียกตะกาย เอมือจกตากันไปกันมา หิวโหยหิวๆ ทั้งนั้น พวกเปเรต

พวกผีทรมาณเดือดร้อนทั้งกาย ทั้งจิต นี่เรียกว่า สัตว์บาป

ส่วนบุญเป็นของสูงจะไปคว้าบุญมันก็ยากหน้อยต้องสะอาด ต้องบริสุทธิ์ ต้องสว่าง ต้องสงบ ต้องมีศีล มีธรรม เป็นพื้นเท่านั้น นี่แหละพระพุทธเจ้า พระองค์อิตถ์อัคราจึงตรัสว่า **ปาเป น มตฺติ สฺสจฺจิ** คนสะอาดย่อมยินดีในบุญ และคนสะอาดย่อมไม่ยินดีในบาป

พี่น้องท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ท่านทั้งหลายเป็นผู้ปลื้มปติยินดีในบุญกุศลคุณงามความดีจึงมาวัดหนองบัวน้อยมาร่วมกับท่านพระครู ท่านเป็นครูบาอาจารย์เป็นพระอุปัชฌาย์

วันนี้ก็ได้ช่วยนำท่วมด้วยการตักบาตรข้าวสาร อาหารแห้ง นานาชนิด นำไปช่วยเหลือผู้ประสบทุกข์ภัย ปรากฏว่าบ้านชาวบ้าน ธรรมดาอย่างตำบลหนองบัวน้อยนี้ได้ของถึง ๗-๘ คันรถถือว่ามากกว่าที่บิณฑบาตในที่อื่นเลยก็ว่าได้ ใน ๓ วันที่บิณฑบาตมานี้ ก็เป็นที่น่าอนุโมทนา ที่อื่นก็น่าอนุโมทนาเหมือนกัน บุญเป็นของผู้ทำ ผู้มาทำมาก ทำน้อยก็อยู่เป็นของผู้ทำ คนมาทำมากบุญก็เป็นของคนที่ทำคนเดียว นั่นล่ะ ไม่ได้เป็นบุญที่เป็นมากด้วยกองบุญคือของมาก ๆ

พี่น้องได้ออกมาทำบุญทำกุศล มีศรัทธาเลื่อมใสใจสะอาด เลื่อมใสในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ และมีจิตใจเสียสละเป็นทาน เป็นศีลแบ่งปันไปสู่ผู้อื่น นี่เรียกว่า**ผลทานศีล**ก็ออกมาเป็นข้าวของ เงินทอง แปรสภาพจากของหยาบ ข้าวเป็นของหยาบ น้ำเป็นของหยาบ มาฆ่า ปลากระป๋อง ใส่ลงไปในบาตรพระปั๊บ! แปลงเป็นของทิพย์ พี่น้องมีสวรรค์เป็นที่ไปในเบื้องหน้า เปลี่ยนจากของธรรมดากลายเป็นของเลิศ เปลี่ยนจากของหยาบเป็นของละเอียด เป็นสมบัติอันเป็นทิพย์ ถ้ายังตั้งอยู่ในบ้านพี่น้องทั้งหลายน้ำก็เป็นเพียงน้ำ ข้าวของเป็นเพียง

ข้าวของ นำมาใส่บาตรทำบุญเมื่อไรกลายเป็นของทิพย์ของวิเศษขึ้นมาทันที นี่มีผลอาานิสงส์ไม่เหมือนกัน

สมบัติพัสถานที่อยู่ในบ้านในเรือนของเรา เรามอบให้ลูกหลานเหลนของเราเป็นมรดกสืบทอด ท่านไม่เรียกว่าเป็นบุญ เป็นวาสนาบารมีแต่ประการใด

เมื่อใดได้ขนออกมา นำเอามา เอามาทำบุญตักบาตรถวายทานแก่พระสงฆ์หรือไปมอบเป็นสาธารณประโยชน์ ในที่ควรจะได้จะถึงและนำไปทำประโยชน์ อันนี้จะกลายเป็นเปลี่ยนถ่ายจากของธรรมดากลายเป็นของทิพย์ของวิเศษรอเราอยู่บนสรวงสวรรค์ชั้นฟ้าวิมาน หรือถ้าหากกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ก็จะไม่อดอยากขาดแคลน การทำบุญตักบาตรอย่างนี้ผิวพรรณจิตใจผ่องใสและไม่เป็นผู้ขาดแคลนแร้นแค้นกันดาร เป็นผู้ไม่อดไม่ยากในภพชาติต่อไป นี่เรียกว่าเปลี่ยนถ่ายจากของที่เป็นวัตถุหยาบ ให้กลายเป็นของละเอียดขึ้นมา เป็นที่น่านุโมทนาเป็นอย่างยิ่ง

วันนี้ท่านทั้งหลายจิตใจใสสะอาดจริง ๆ วัดวาอาราม แม่นอยู่ใกล้บ้านก็เป็นวัดที่พี่น้องได้มานั่งสมาธิได้มาไหว้พระสวดมนต์สงบสัจเป็นวัดแท้ ๆ เป็นวัดของพระพุทธเจ้าผู้เป็นศาสดาเอกของโลกผู้ที่ระงับดับกิเลสไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ไม่ทะเยอทะยาน เป็นผู้เรียกว่า **วัดสมณะสันโดษ** ยินดีในความสงบและยินดีในสิ่งของที่มีอยู่และเกิดขึ้นตามจิตศรัทธาของพี่น้องพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย เป็นวัดที่พึ่งพาอาศัยประพฤติปฏิบัติคุณงามความดีได้

ฉะนั้นวันนี้พี่น้องชาวตำบลหนองบัวน้อยจึงมีวาสนา มีวัดหนองบัวน้อยมีท่านพระครูท่านนำพาพี่น้องประพฤติปฏิบัติคุณงาม

ความดี ดึงลากจุดพี่น้องให้รู้จักการบุญการกุศลการเสียสละไม่เห็นแก่
สมบัติเล็กน้อย การละสมบัติและความชั่วเล็กน้อยจะทำให้เราถึงสิ่งที่
ยิ่งใหญ่ ดังพระพุทธเจ้าพระองค์ทรงแสดงเอาไว้ว่า **“ผู้ฉลาด พึงละ
ความสุขอันเล็กน้อยเพื่อความสุขอันยิ่งใหญ่ บัณฑิตผู้ฉลาดได้ความ
สุขอันยิ่งใหญ่เพราะละความสุขอันเล็กน้อย”** ความสุขอันเล็กน้อย
คือความสุขเรื่องกิน เรื่องกาม เรื่องเรือน เรื่องที่อยู่ที่อยู่อาศัยของเราเป็น
ความสุขในภพเดียวชาติเดียวเท่านั้น เราละมันได้ วางมันได้ และได้มา
ทำบุญ เราก็จะได้ความสุขอันยิ่งใหญ่

วันนี้พี่น้องได้ความสุขอันยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่จริง ๆ ในหัวใจใน
ศาสนาและเป็นความสุขอันเกิดจากความสงบและมีลานิสงส์แผ่ไป
เป็นบารมี พี่น้องทั้งหลายได้ทำจะไม่อดอยากขาดแคลนอีกแล้ว ให้เป็น
ภพชาติสุดท้ายที่ต้องเป็นข้าโน้น ข้านี้ เป็นข้าความโลภ ความโกรธ
ความหลง เป็นข้าใครต่อใครก็ไม่ต้องเป็นอีกต่อไปจะเป็นอิสระ เพราะ
การได้ทำบุญทำกุศลอย่างนี้

วันนี้あたมาได้แสดงธรรมโดยนำพุทธภาษิตที่เดินไปเห็นมาอยู่
ในวัดหนองบัวน้อยนี้แหละนำมาสาธยายธรรมให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง
ขอให้ท่านทั้งหลายได้ฟังอย่างถึงใจและปฏิบัติอย่างถึงใจ แล้วท่านทั้ง
หลายก็จะถึงธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง วันนี้ได้แสดง
ธรรมโปรดท่านทั้งหลายก็เห็นว่าพอสมควรแก่เวลาจึงขอยุติการแสดง
ธรรมลงแต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้/.

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ความดีทำยาก ความชั่วทำง่าย

นะโม (๓ จบ)

สุกรานิ อสาธุนิ อดุตโน อหิตานิ จ
ยัม เว หิตญจ สาธุญจ ตัม เว ปรมทุกกรัม

จากนี้ไปขอให้ท่านทั้งหลายตั้งจิตตั้งใจสดับพระธรรมคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า นั่งตัวตรง ๆ ดำรงสติให้มั่น กำหนดจิตกำหนดใจไม่ส่งจิตใจออกแวกไปที่ไหน ตั้งใจฟังพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า บุญกุศลก็จะเกิดขึ้นกับเราด้วยความตั้งใจ ถึงสถานที่แสดงธรรมเป็น อบต.เก่าของหนองบัวตะเกียด จะอยู่ติดกับข้างถนน แต่ว่าถ้าท่านทั้งหลายไม่ส่งจิตส่งใจออกไปข้างนอก ยืนแต่เสียงพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จิตใจของท่านทั้งหลายก็จะสามารถสงบระงับดับกิเลสในจิตใจของท่านทั้งหลายได้

วันนี้เป็นมหามงคลแห่งธรรมาภิสมัยได้มาแสดงธรรม มารับบิณฑบาตที่บ้านหนองบัวตะเกียด นายกเทศมนตรีท่านก็มาร่วมด้วย

พระธรรมเทศนา ที่หนองบัวตะเกียด อำเภอด่านขุนทด จังหวัดนครราชสีมา
วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

พี่น้องทั้งหลายก็ตั้งใจมาทำบุญตักบาตร ปรากฏว่าวันนี้บิณฑบาตได้ตั้ง ๕ คันทรเต็ม ๆ ถือว่าเยอะมีใช้น้อยที่ไต่ยวนออกจากรั้วนั้นคนนิมนต์คือคุณโยมกมล ช่วยเกล็ด แล้วก็คุณโยมภรรยาและก็ญาติธรรมหลายท่านได้นิมนต์อาตมามารับบิณฑบาตฉันภัตตาหารเช้า ก็มีสิ่งของภัตตาหารอาหารเยอะแยะทำบุญทำทาน หลังจากนั้นอาตมาก็มาแสดงธรรมโปรดท่านทั้งหลาย

วันนี้เอาพุทธภาษิตของพระพุทธเจ้ายมากล่าวธรรมะสอนท่านทั้งหลาย สุกะราณี อะสาธุณี อะหิตานิ จะ ซึ่งมีความหมายความว่าความชั่วและสิ่งที่ไม่ดีมีประโยชน์ทำได้ง่าย ส่วนความดี ยัง เว หิตัญจะ สาธุญจะ ตัง เว ประมะมะ ทุกกะรัง

ตังเว ยังเว นี่ท่านก็แปลว่า ส่วนความดี กรรมดี มันทำยากทำมิใช่ง่ายก็ใช้อยากนั่นเอง

วันนี้พี่น้องทั้งหลายได้ละการ ละงาน ข้าวนา ปลาปิ้งอะไร ๆ ต่อมิอะไร ทั้งห้วงนาทั้งห้วงบ้าน ทั้งห้วงคนทั้งไปท้องไรท้องนาก็ยังสู้สละเสียเวลามาทำบุญทำกุศลให้เวลามันมีคุณค่าเพิ่มขึ้นไปอีก บางคนก็ตัดห้วงเลย ตัดห้วงข้าว ตัดห้วงนา ตัดห้วงคนที่รอกับข้าวกับปลา มาทำบุญมาใส่บาตรมาสร้างกุศลคุณงามความดีโดยไม่อาลัยอาวรณ์ ไม่มีความเยื่อใยอะไรทั้งนั้น มาตักบาตรมาฟังเทศน์ฟังธรรม อันนี้ก็นับว่าเป็นบุญมากทีเดียว

วันนี้ชาวหนองบัวตะเกียดก็มาทำบุญทำกุศล พี่น้องในที่อื่น ๆ ก็มาร่วมสร้างคุณงามความดีกัน จนเกิดเป็นสิ่งที่ดีจนเกิดเป็นสิ่งที่ของข้าวปลานาน้ำ ตลอดจนมามา ปลากระป๋อง ข้าวสาร ก็ปรากฏว่าได้เต็มถึง ๕ คันทรเลยทีเดียว จึงขออนุโมทนากับพี่น้องทั้งหลาย

ที่มาร่วมสร้างบุญกุศลคุณความดี

อาตมาได้กล่าวธรรมไว้ในเบื้องต้นว่า **ความชั่วและสิ่งที่ไม่มิประโยชน์มันทำง่าย ความชั่วและของไม่มีประโยชน์มันทำง่าย**

พี่น้องทั้งหลายก็ลองคิดดู เวลาฟังธรรมอย่างนี้เป็นเวลาที่ควรจะได้มีคนมาฟังเยอะๆ ก็จะเลือกสรรได้แต่คนที่จริงใจ จริงจัง มีใจน้อมเต็มไปด้วยศรัทธา รู้จักละ รู้จักวาง สละข้าวของเงินทอง สละเวลาเวลา สละสิ่งที่จะได้ก็ไม่เอา สละข้าว สละนาเลยทีเดียว สละเพื่อมาฟังพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า นี่เรียกว่ากรรมดี

ความดีกรรมดีและสิ่งที่มีประโยชน์มันทำยาก มันหายาก มันไม่ใช่ง่ายๆ พระพุทธเจ้าจึงบอกว่าการจะสร้างบุญกุศล คุณงามความดีมันไม่ใช่ง่าย ๆ การจะสร้างฐานะครอบครัวเหย้าเรือนมันก็ไม่ใช่ของง่าย ๆ มันยาก ยากจริง ๆ กว่าที่จะก่อความรักศรัทธาในพระศาสนา พระเจ้าพระสงฆ์ กว่าที่จะก่อประโยชน์ความปรารถนาดีเป็นบ้านเป็นเรือน เป็นวัดเป็นวา เป็นศาสนาเป็นคำสอน เป็นของยากเหลือเกิน กว่าที่จะได้มาเทศน์วันนี้ อาตมากว่าที่จะได้มาเทศน์ก็มาอยู่โคราชตั้งก็สิบปี เกือบยี่สิบปี ถึงได้มีโอกาสได้มารู้จักกับญาติพี่น้องชาวหนองบัวตะเกียด ได้มาแสดงธรรมในวันนี้มันยากไหมล่ะ แต่ถ้าเป็นธรรมดาการไปเที่ยวเตร็ดเตร่ร่อนคูลิเก ระบาย หนัງ พวกนี้มันง่าย มันไปง่าย แห่แหงนกันไป เฮ ๆ ฮา ๆ กันไป สุรา ปลาปิ้ง เหล้ายาแห่แหงนกันไปนะ มันง่าย ใ้สิ่งตกนรกความชั่วมันทำง่าย

นี่เรียกว่า **ความดีมันทำยาก ความชั่วมันทำง่าย สิ่งที่เป็นกรรมชั่วและไม่มีประโยชน์มันก็ทำง่าย สิ่งที่เป็นคุณงามความดีและมีประโยชน์มันก็ทำยาก**

• คาถามหาเศรษฐี

นี่แหละพี่น้องท่านทั้งหลาย พระพุทธเจ้าพระองค์สอนว่า ทางแห่งคุณงามความดี ทางดับทุกข์ดับโทษในขณะที่เรามีชีวิตอยู่ พระพุทธเจ้าสอนคาถาไว้ว่า อุ อะ กะ สะ เป็นภาษาของพระพุทธเจ้า เป็นคาถามหาเศรษฐีเลยทีเดียว อุ อะ กะ สะ

ข้อที่ ๑ อุ ย่อมาจาก **อุฏฐานสัมปทา** ถ้าท่านอยากร่ำอยากรวย รวยทั้งสมบัติ รวยทั้งเงินทอง รวยทั้งคุณธรรม ท่านทั้งหลายต้องมีอุฏฐานสัมปทา ถึงพร้อมด้วยความหมั่นขยัน ขยันหมั่นเพียรเรียนรู้ ศึกษาแล้วประพฤติปฏิบัติเหมือนมานั่งฟังเทศน์ ท่านทั้งหลายก็ต้องหมั่นฟังพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า หมั่นไหว้พระสวดมนต์ หมั่นสร้างคุณงามความดี เหมือนท่านทั้งหลายมาทำบุญมาตักบาตร มาสร้างคุณงามความดี นี่เรียกว่าต้องหมั่น ท่านเรียกว่าอุฏฐานสัมปทา ต้องถึงพร้อมด้วยความหมั่น หมั่นทั้งทางโลก หมั่นขยันทั้งทางธรรม อย่าขยันทางโลกอย่างเดียวมันเตลิด มันไม่มีฝั่่งไม่มีฝา ตายไปแล้วมันเอาไปด้วยไม่ได้ ต้องขยันสร้างคุณงามความดีด้วย ขยันไปนา ก็ต้องขยันมาวัด ขยันปลูกพริก ปลูกมัน ปลูกข้าวโพด ต้องขยันปลูกบุญปลูกกุศลคุณงามความดี นาบุญก็ทำ นาข้าวก็ทำ มันถึงจะถูกต้อง

นี่แหละพระพุทธองค์จึงตรัสว่า อุฏฐานสัมปทา ให้ท่านทั้งหลายมีความขยันหมั่นเพียรในการสร้างบุญกุศลคุณงามความดีจะเป็นประโยชน์ในปัจจุบันด้วยในอนาคตก็แน่นอนด้วย

ข้อที่ ๒ อะ เป็นคาถาของพระพุทธเจ้าย่อมาจาก **อารักขสัมปทา** คือ เมื่อรู้จักรักษาขยันหมั่นเพียรหาเงินหาทอง ก็ต้องรู้จักรักษามันด้วย อย่าสุรุ่ยสุร่าย อย่ากินแบบสาดเสียเทเสีย อย่าเอาไปทิ้ง

ไปขว้าง อย่ากินทิ้ง ๆ ขว้าง ๆ อย่าเป็นคนมือเติบใจง่าย ต้องรู้จักรักษา
กว่าจะได้เงินได้ทอง กว่าจะได้บ้านได้เรือนได้ที่ดินได้รถ พวกนี้ต้อง
ติดหนี้ติดสินหาเงินหาทอง พระรุ้งพระรังกว่าจะได้มันมาต้องรู้จักรักษา

นี่สมบัติภายนอก ก็ต้องรู้จักรักษา รู้จักเก็บหอมรอมริบ อย่า
สุรุ่ยสุร่ายจ่ายเกินเนื้อเกินตัว นอกจากนั้นต้องรู้จักรักษาคุณธรรม
คำสอนของพระพุทธเจ้าด้วย รักษาเงิน รักษาทรัพย์ รักษาชีวิตของ
ตัวเองแล้ว ก็ต้องรู้จักรักษาความดี ศิลรู้จักรักษาศีล รักวัด รักวา
รักษาศาสนา รักษาศีลอย่าได้บกพร่องหมองมัวในจิตใจของเรา

รักษาศีลเหมือนรักษาชีวิตของเรา นอกจากรักษาเงิน รักษา
สามิภรรยาบุตรธิดาแล้ว อย่าลืมนั่นเอง อย่าลืมนั่นรักษาศีล รักษา
ความดี อย่าให้ความชั่วมันเข้ามาทำลายความดีที่อยู่ในหัวใจของเราได้
ต้องมี**ปหานะ** คือประหารความชั่วออกจากจิตจากใจของเรา อันไหน
มันชั่ว อย่าให้มันเกิดขึ้นในจิตในใจของเราได้ กายชั่ว กายทุจริต
ประพฤติดิฉิดในกาม รักชอบอันนี้ กายชั่ว วจีชั่ว วาจาพูดปด พูด
ส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ พูดไม่มีประโยชน์ วาจาใส่ร้ายป้ายสี
ด่าทอ พูดคำหยาบและเบียดเบียนคนอื่นให้เจ็บช้ำน้ำใจ พูดให้คนอื่น
ทะเลาะกับคนนี้ พูดให้คนนี้ไปเกลียดคนโน้น สุดท้ายไปยุ่งส่งเสริม
ให้ภรรยาสามีเขาแตกคอกัน

อันนี้เป็นวาจาชั่ว ใจชั่ว ก็มันแต่ไปอิจฉาริษยาเพ่งโทษคนโน้น
คนนี้ คิดผิดทำผิดไม่มีศีลมีธรรมในจิตในใจ ใจหยาบ ใจละโมภ โลก
มาก มีแต่ทะเลแห่งความโลภ ความโกรธ ความหลง ทะเยอทะยาน
ไม่มีเมื่องพอ ชัดสาดท่วมทับหัวอกหัวใจ จนกลายเป็นน้ำกิเลส
ท่วมโลก เกิดมาชีวิตนี้อยู่ไม่กี่ปี ประหนึ่งว่าจะอยู่เป็นหมื่นเป็นแสนปี

ลืมหืมตาลืมตาดูประมาทหัวเมาทะเยอทะยาน กินมากนอนมากตะกละ ตะกลามกิเลสตัณหาเต็มหัวใจบุญกุศลหาไม่มี หาไม่เจอ นี่ใจชั่ว ใจมันชั่ว ใจมันไม่ดี เตือนตัวเอง ก็ยังไปเบียดเบียนเตือนคนอื่นด้วย นี่ใจมันชั่ว ใจมันเสียหาย ใจมันแตก ใจมันร้าว เป็นพ่อแม่ ก็เป็นพ่อแม่ไม่ดี เป็นลูกหลานก็เป็นลูกหลานเหลนไม่ดี ตลอดจนไป เป็นกำนันผู้ใหญ่บ้านนายก อบต. นายอำเภอ ผู้ว่า รัฐมนตรี ก็ไม่พ้น คำว่าไม่ดี เพราะใจมันชั่ว

นี่ต้องรู้จักรักษากาย รู้จักรักษาใจ วาจา ให้มันดีถึงจะดี นี่เรียกว่า **อารักขสัมปทา** รักษาศีลรักษารธรรม รักษาทรัพย์สมบัติ รักษาเกียรติยศของตนเองเอาไว้ อย่าให้มันตกมันต่ำ มันจะเป็นที่ดูถูกดูหมิ่นของคนอื่นและของสัตว์ทั้งหลาย เขาก็จะดูถูกดูหมิ่นเรา เราทั้งหลาย ชื่อว่าเป็นมนุษย์มีใจสูง แต่ความประพฤตินั้นต่ำมันเสียหายมากมายทีเดียว

นี่แหละพี่น้องพระพุทธเจ้าท่านจึงบอกว่า **อารักขสัมปทา** รู้จักถนอมรักษาทั้งทรัพย์สมบัติภายนอก ทั้งทรัพย์สมบัติภายใน คือศีล รักษาศีลคือศรัทธา มีศรัทธาในการบุญการกุศล **จาคะ** เสียสละ แบ่งปัน มีศีลมีธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าให้ปรากฏขึ้นในจิตใจของเราจะสว่างงาม จะเป็นที่พักพิงบุญกุศลให้เกิดขึ้นในจิตใจของเรา นี่เรียกว่าอารักขะ รักษาให้ดินะ ใจเสียแล้วเสียหมดเลย ความประพฤติเสียก็เสียเลย ของเสียมันเป็นของเน่า ใจเสียมันเป็นใจเน่า คนเสียมันเป็นคนเน่า อาหารเสียมันก็ยังกินไม่ได้ ข้าวปลานาน้ำเน่าเสีย ปลาเน่ามันก็เป็นของเน่าของเหม็น สุดท้ายน้ำเสียน้ำท่วมใช้ประโยชน์ไม่ได้ มีมากเท่าไรก็เอาไปทำอะไรไม่ได้ เป็นน้ำท่วมบ้าน

ท่วมเมือง เป็นน้ำท่วมผัก ท่วมข้าว ท่วมไร่ ท่วมนา ท่วมรถ ท่วมทุกสิ่ง
ทุกอย่าง เป็นน้ำเสียเป็นน้ำสกปรก **คนใจเสียยิ่งกว่าน้ำเน่าน้ำเสีย
หมิ่นแสนเท่า**

ฉะนั้น พี่น้องทั้งหลายก็ดูน้ำท่วม น้ำท่วมก็กลายเป็นน้ำเสีย
ทำความลำบากให้แก่คนเป็นหมิ่น เป็นแสน เป็นล้าน ๆ คน น้ำเสียเป็น
น้ำเดียว สายเดียวเท่านั้นยังทำลายได้มากขนาดนั้น ถ้าคนเสียคนเน่า
เพียงคนเดียวอาจทำความเสียหายได้มากกว่าน้ำเน่าน้ำเสียน้ำท่วมก็
เป็นไปได้ คนมีแต่ความชั่วมันไปที่ไหนบ้านเมืองเต็มไปด้วยคนพวกนี้
มันก็จะเดือดร้อนทั้งเราทั้งเขาทั้งใครต่อใครก็จะเดือดร้อนตามกัน
ไปด้วย นี่มันเป็นของไม่ดี พระพุทธเจ้าจึงสอนเราให้รู้จักรักษากาย
วาจา ใจ ให้มันสงบให้มันร่มเย็นอยู่ในศีลกินในธรรม ประพฤติปฏิบัติ
แต่คุณงามความดีนี้เป็นข้อที่ ๒ ชื่อว่า **อารักขสัมปทา**

คาถาข้อที่ ๓ “กะ” ก็คือ กัลยาณมิตตตา รู้จักคบคนดี คนดี
ที่สุดที่หนึ่งคือใคร คือพระพุทธเจ้า ก่อนจะทำอะไรก็ให้พระสวามนต์
อรหันต์ สัมมาสัมพุทธโธ ภควา ชะก่อน นี่ คบพระพุทธเจ้า พระธรรม
คำสอนของพระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า นี่
เรียกว่า **กัลยาณมิตร** สอนทางศีลทางธรรม ทางวิมุตติหลุดพ้นให้พวก
เราพ้นไปจากกิเลส ไม่ต้องไปตกนรก ไปเป็นเปรต เป็นผี เป็นสัตว์
เดรัจฉาน เป็นอสุรกาย ซึ่งเป็นทางต่ำ ทางต่ำก็คือทางแห่งคนไม่มีศีล
ไม่มีธรรม ไม่ปฏิบัติคุณงามความดี อยู่ก็เดือดร้อนเป็นมนุษย์ก็เป็น
เหมือนเปรตเหมือนผี ตายไปก็ตกนรก นี่กัลยาณมิตร วันนี้อาตมา
ได้มารู้จักพี่น้องทั้งหลายผู้ใจบุญใจกุศลคุณงามความดี ขาวหนองบัว
ตะเกียด ด่านขุนทด ใจบุญใจกุศลใส่บาตรทำบุญ นี่ก็ถือว่าอาตมา

ได้มารู้จักกัลยาณมิตร มาได้คุณพ่อ คุณแม่ คุณป้า คุณน้า คุณอา พี่น้องทั้งหลายเป็นกัลยาณมิตรของอาตมา ญาติโยมก็ได้รู้จักอาตมา มาฟังธรรม ฟังธรรม สอนคุณงามความดีที่ได้อาตมาเป็นกัลยาณมิตร เป็นกัลยาณมิตรก็สอนสิ่งที่ดีงาม แนะนำสิ่งที่ถูกต้อง อันไหนเป็นบาป บอกให้ละ อันไหนเป็นบุญบอกให้สร้าง ให้ทำ อันไหนไม่ดีกระตุ้นเตือน อุดกระชากออกจากขอบปากนรก ไม่ให้ไปตกนรก ดึงกันขึ้นสู่ศีลสุธรรม คุณงามความดี

กัลยาณมิตรก็คือ “พุทโธ” พระพุทธเจ้า อิติปิ โส ะคะวา อะระหังสัมมา สัมพุทโธ พระพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ตรัสรู้ชอบได้ โดยพระองค์เอง วิชาจะระณะสัมปันโน ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ สุกะโต โลกะวิทู เป็นผู้ไปดีรู้แจ้งโลก อะนุตตะโร ท่านเป็นผู้เยี่ยมยอด บริสัทธัมมसारถิ สอนเราฝึกเราให้เป็นคนดี ความดีเกิดขึ้นในภพ มนุษย์ ภพมนุษย์นี้เป็นต้นทางจะไปสวรรค์ก็ได้ จะไปนรกก็ได้ จะไปเกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหมที่ไหนก็ได้ ภพมนุษย์นี้เป็นต้นทาง เลือกเอาทำเอาพี่น้อง

อยากจะลงนรกเต็มทีก็ไปทำความชั่ว อันไหนผิดศีล ผิดธรรม ก็ไปทำสิ แล้วจะตกนรกสมใจ

ใครอยากไปสวรรค์พระนิพพาน ก็รักษาศีลประพฤติปฏิบัติ ธรรม อย่างน้อยก็เป็นคนกตัญญูรู้คุณ รู้จักอ่อนน้อมถ่อมตนต่อผู้ใหญ่ รู้จักการกราบการไหว้ในพระพุทเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ แล้วปฏิบัติ กาย วาจาใจ ให้มันสุจริต ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ปฏิบัติให้มันตรง ปฏิบัติ เพื่อความพ้นทุกข์ เป็นผู้วางตัวเหมาะสม ไม่สูง ไม่ต่ำ นี่เรียกว่า พระพุทธเจ้าเรามาคบท่านแล้ว เราก็จะรู้ดีรู้ชั่ว รู้ถูก รู้ผิด ถ้าเราไม่รู้ชั่ว

เราก็ไม่รู้จักทำดี เราต้องรู้ซะก่อนว่า นี่ทางมันชั่ว เราไม่ทำเราไม่ไป
ทางนี้เป็นทางดี เราก็ทำ เราก็ไป นี่คือการคบกับภยานมิตร

เบอร์ ๑ คือ พระพุทธเจ้าของเรา

เบอร์ ๒ ก็คือพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ท่านตรัสว่า
สวากขาโต ภาวะะวะตา ธัมโม พระธรรม อันพระผู้มีพระภาคเจ้า
ตรัสไว้ดีแล้ว คำว่า ดีแล้วคือไม่ผิด มีแต่ความเลิศความประเสริฐ
ทำไปเถอะ ทำตามธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าไม่จมมีแต่จะสูงขึ้น ๆ
ด้วยลาภยศ สรรเสริญสุข ก็จะมีสูงขึ้น อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ
ธนสารสมบัติ ก็จะมีสูงขึ้นสติปัญญา ความรู้ ความฉลาด ความประพฤดี
ก็จะมีสูงขึ้นตามกันไป นี่คือการคบพระธรรม พระธรรมก็จะกล่อมเกล่า
จิตใจของเรา จะเดินไปที่ไหนอยู่ที่ใดมีธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า
ติดแนบกับตัวไปตลอดทั้งวัน เดิน นั่งนอน กิน ดื่ม ทำ พูด คิด ทำอะไร
มี **โยนิโสมนสิการ** รู้จักใคร่ครวญพิจารณา

นี่แหละสวากขาโต พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้วถึงจะล่วงมา
สองพันห้าร้อยกว่าปี พระธรรมก็ยังคงเส้นคงวาหนาแน่น รสพระธรรม
ก็รสเดิม บรรลุมรรคผลนิพพานตั้งแต่ชั้นพระโสดาบัน พระสกิทาคา
พระอนาคา พระอรหันต์ ก็รสพระธรรมรสเดิม ไม่ล้าสมัยพระธรรมยัง
คงเส้นคงวาหนาแน่น ผู้ใดประพฤติธรรมสมควรแก่ธรรมปฏิบัติชอบ
ประพฤติตามพระธรรมคำสอนที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้อยู่ ผู้นั้น
ก็ย่อมจะได้รสของพระธรรมเต็มด้าในจิตใจที่เรียกว่า **สวากขาโต
ภาวะะวะตาธัมโม สันติภูริโก** เห็นเอง **อะกาลิโก** ไม่จำกัดกาล **เอหิ
ปัสสิโก** ย้อนมองเข้ามาดูที่กายที่ใจของเรา **ปัจจุตตัง** รู้ดีรู้ชั่ว รู้ถูก
รู้ผิด รู้จักละ รู้จักวาง นี่เรียกว่ารู้เฉพาะตัว อันนี้เป็นบาปเป็นเวรเป็น

กรรม เกิดขึ้นมาในตัวเราใจเรา เราก็ละก็วางมัน ทะเลกิเลสคือกาม คืออวิชชา ตัณหา อุปาทาน ความยึดมั่นถือมั่น ความทะเยอทะยาน เรารู้ว่ามันไม่ดีแล้วเราก็ละ กิเลส ก็ปลงมันลงไป นี่เรียกว่าคบกับ พระธรรมเป็นเบอร์ที่ ๒

เบอร์ที่ ๓ รู้จักคบกัลยาณมิตร ก็คือพระสงฆ์สาวกของพระผู้มี พระภาคเจ้าท่านเป็น **สุปะฏิปันโน ภาคะวโถ สาวะกะสังโฆ** สงฆ์ สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ท่านปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ เรียกว่า “**อุชฺ**” ปฏิบัติตรง “**ญายะ**” ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องนำออกจากทุกข์ “**สามิจิ**” ปฏิบัติสมควร นี่คือพระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ท่านเป็นอริยะบุคคลตั้งแต่ชั้นพระโสดาบัน พระสกทาคามี พระ อนาคามี พระอรหันต์ เป็นเนื่อนาบุญที่ญาติโยมทั้งหลายได้อาศัย ทำบุญทำกุศลกับท่าน คบกับท่าน ท่านก็สอนศีลสอนธรรม ไม่มา แบ่ง ๕ แบ่ง ๑๐ กับเรา ท่านสอนด้วยใจบริสุทธิ์ล้วน ๆ สอนหวังให้ พวกเราพ้นทุกข์พ้นโทษ ได้ผลอาานิสงส์ได้บุญกุศลคุณงามความดีเมื่อ คบกับพระสงฆ์แล้วท่านก็สอนเรื่อง**ทาน** ทานเราทำเกิดชาติไหนก็ ไม่อดไม่ยากไม่ลำบาก ไม่ขาดแคลน สอนเรื่อง**ศีล**ให้รู้จักสำรวมกาย กับวาจา กายก็สำรวม วาจาก็สำรวม ไม่ไปทำบาปทั้งทางกาย ทั้งทาง วาจา สอน**สมาธิ**ปัญญาคือสอนทางใจให้ระงับดับกิเลสที่มันอยู่ในใจ อย่าให้มันฟุ้งซ่านไปทางกาม เรียกว่า **กามฉันทะ** ทะเยอทะยาน พอใจ ไม่ไปในทะเลกิเลส **พยาบาท** ความปองร้ายโกรธโมโหฉุนเฉียวไม่พอใจ สิ่งโน้นสิ่งนี้สิ่งนั้น ตลอดการทำให้จิตใจเศร้าหมอง ก็รู้จักละ จักวาง จักปลง เป็นคนตื่นแต่เช้าขึ้นมาทำคุณงามความดี ก่อนนอนไหว้พระ สวดมนต์ ไม่ชี้เกียจฉี้คร้าน ไม่เอาความนอนความง่วงมาทับถมหัวจิต

หัวใจ สุดท้ายเป็นผู้มุ่งมั่นต่อพระรัตนตรัยคือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มุ่งมั่นเต็มที่ จิตใจก็ถึงมรรค ถึงผล ถึงคุณงามความดี นี่คือการคบกับพระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นกัลยาณมิตรเบอร์ที่ ๓

เบอร์ที่ ๔ คือ “ได้คบพระราชามหากษัตริย์” พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ คบกับท่านเคารพท่านเลื่อมใสท่าน ๆ ก็สอนคุณงามความดีให้กับเรา ซึ่งถือว่าเป็นลูกของท่าน อันนี้เป็นเบอร์ที่ ๔

สุดท้ายคบกับญาติสนิทมิตรสหายเพื่อนฝูง ตลอดจนคนทั่วไป ก็มองดูคนพาลหรือเปล่า หรือว่าเป็นบัณฑิต นี่พระพุทธเจ้าสอนว่า อะเสวนา จะ พาลานัง ปัญฺชิตานํญจะ เสวะนา คบคนพาล พาลพาไปหาผิด คบบัณฑิต บัณฑิตพาไปหาผล คบคนชั่วพาทกต่า คบคนดีพาไปสวรรค์ พรหมโลก พระนิพพาน

การคบคนสำคัญ อยู่บ้านข้างๆ กัน บางทีก็เป็นคนเลว ก็เลยพลอยเลวไปตามๆ กัน เพื่อนบ้านเป็นคนดีเลยพลอยดีไปตามๆ กัน เจอพระดีเณรดี เจอเพื่อนที่ดีก็เลยพลอยดีไปตามๆ กันก็เลยดิ่งกันเข้าวัดเข้าวา รักษาศีลประพฤติปฏิบัติธรรม เหมือนพี่น้องทั้งหลายได้รู้จักกับอาตมาก็มาทำความดี ได้รู้จักคุณโยมกมล ช่วยเกล็ด ผู้นิมนต์พี่น้องก็เลยได้มาทำความดีเพราะรู้จักคบคนดี ก็เลยได้มาใส่บาตรได้มาทำบุญ รู้จักคนโน้นคนนี้ ที่เป็นคนดี เขาก็เอาของดีมาฝากเหมือนพี่น้องมารักษาศีลประพฤติปฏิบัติธรรมกลับไปบ้านไปเรือน คนไหนไม่ได้มาฟังธรรมก็นำข้าวบุญ ข้าวกุศลบอก ว่า เออ! ได้มาฟังเทศน์ ฟังธรรมได้สติปัญญาได้คุณงามความดี เป็นที่ปรากฏในจิตในใจของเรา จิตใจสงบเย็น ฟังธรรมะจากพระท่านมาแสดงธรรมให้ฟัง จิตใจเราสบาย จิตใจเราสว่างสงบ คนสบายใจสบายหมด คนสบายใจอยู่ท่ามกลางความไม่สบายก็สบาย ใกล้เคียงตายก็สบาย เรียกว่ามีชีวิตอยู่สบายดีก็สบาย เพราะใจมันสบาย ใจมันสว่างมันสงบ จึงไม่กลัวเกิดกลัวตาย นี่เรียกว่าใจมันสบาย ใจมันมีสมาธิจิตใจมันมั่นคง หนักแน่น ใจแบบนี้เรียกว่าไม่ปล่อยเนื้อปล่อยตัว รู้จักศีลธรรมในจิตในใจตลอด นี่เรียกว่าใจมันสบาย ใจมันสว่าง ใจมันสงบ นี่มีธรรมะในจิตใจ นี่เรียกว่า **กัลยาณมิตตตา** รู้จักคบกัลยาณมิตรคือเพื่อนที่ดีก็เลยได้ของดี พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงแสดงสูงขึ้นไปอีกว่า คำว่า “**กัลยาณมิตร** **นี่คือ พรหมจรรย์**” คนที่จะพ้นทุกข์พ้นโทษต้องมีมิตรที่ดีเพราะว่าถึงจะขยันหมั่นเพียร ถึงจะไปวัดทำบุญ แต่ว่าไม่มีคนแนะนำทางศีลทางสมาธิ ทางปัญญา มันก็ไม่สามารถหลุดพ้นไปจากทุกข์ได้ ต้องมีคนแนะนำ ถึงจะไปวัดทุกวันไม่มีใครแนะนำชี้ทางท่านทั้งหลายก็พ้นทุกข์

ไม่ได้หรอก ก็จะเป็นอยู่อย่างเดิม ต้องมีคนแนะนำ มีพระผู้มีสมาธิ มีฌาน มีญาณ แนะนำเรา เราก็จะไปตามท่านได้ เดินตามท่านได้ แล้วก็พ้นทุกข์ไปตามท่านได้ พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงแสดงว่า กัลยาณมิตรนี้คือพรหมจรรย์ นี่เป็นข้อที่ ๓

ข้อที่ ๔ คำว่า “สะ” คาถาข้อที่ ๔ ของพระพุทธเจ้าคือ ข้อสุดท้ายท่านให้ชื่อธรรมะเป็นภาษาบาลีว่า “สมชีวิตา” สมชีวิตา ก็คือ ความพอดีพอเพียง เศรษฐกิจพอเพียง ความเป็นคนพอดีไม่ฟุ้งเพื่อ 헺เหิม เสมอต้นเสมอปลาย อย่าเป็นคนบ้า ๆ บอ ๆ ลุกลี้ลุลน เป็นคนไม่อยู่กับที่ กลับทิศกลับทาง วอก ๆ แวก ๆ เป็นผู้หญิงที่ไม่พอตัว ไม่พอดี ก็เป็นคนโลเล ไม่รู้ผัวก็คน เป็นชายไม่รู้เมียก็คน โลเลลอกแลก นี่เรียกว่าไม่พอดี ไม่พอเพียง การกินการอยู่ก็ไม่พอดี กินชะจนอ้วนจะเป็นจะตาย นี่เหมือนกันมันเตลิดเรียกว่า ไม่พอดี กินก็กินมาก นอนก็นอนจนหลังจะหัก กิน ต้ม ทำ พูด คิด ยืน เดิน นั่ง นอน ขยันก็ขยันเกินเหตุ ขี้เกียจก็ขี้เกียจเกินผล มันเป็นคนบ้าไม่รู้จัก ความพอดี ก็เกิดความทุกข์ขึ้นมา พระพุทธเจ้าพระองค์จึงตรัสว่า ให้รู้จักพอดี

พอดีภายนอก คือ ทางกายกับทางวาจา ทางกาย พอดีกาย ของเราไปทำบุญด้วยเอาไปทำงานด้วย ทางวาจาพูดหาเงินหาทรัพย์ด้วย พูดหาศีลหาธรรมด้วย นี่แหละพอดีทางกาย พอดีทางวาจา

พอดีทางใจ ก็คือความสงบระงับ ดับกิเลสไม่ให้มันโลภ ไม่ให้มันโกรธ ไม่ให้มันหลง ไม่ให้มันลืมเนื้อลืมตัวว่า เกิดมาแล้วมันไม่ได้ อยู่คำฟ้า เกิดมาแล้วความตายมันอยู่ข้างหน้า ข้างหลัง มันอยู่ข้างซ้าย ข้างขวา เกิดง่ายตายง่าย ไม่ลืมชาติคือความเกิดเป็นทุกข์ ชราความ

เจ็บความตายเป็นทุกข์ เพาเราอยู่ตลอดเวลา เกิด แก่ เจ็บ ตาย เฝامنุษย์ทั้งหลายค่อย ๆ เพาไป แล้วเพาเรือนร่างของมนุษย์แต่ละคน แต่ละคนเกิดแล้วก็ตายอย่างนี้ด้วยกันทั้งนั้น นี่เรียกว่าไม่ลืมนึกว่าเกิดแล้ว ต้องมีทุกข์ มีโทษ มีความตาย

เมื่อคิดได้อย่างนี้แล้วก็เป็นผู้ไม่ประมาทสร้างแต่คุณงามความดีประดับไว้ในตัวเอง ประดับไว้ในโลกในโลกา สร้างคุณงามความดี ถึงเราจะทุกข์ถึงเราจะจน แต่เราก็ไม่ทอดทิ้งคุณงามความดีทำที่กายวาจาใจของเรา ไม่ได้ทำที่รวยที่จน ที่มีน้อยมีมาก หากว่าสร้างขึ้นด้วยกายวาจาใจของเรา เป็นความดีที่เป็นเนื้อแท้ เป็นของจริงเกิดขึ้นที่กายวาจาใจของเรา นี่เรียกว่าเสมอต้น เสมอปลาย **สมชีวิตา** มีชีวิตเป็นอยู่อย่างสม่ำเสมอ มีแต่คุณงามความดีไม่ต่ำไม่สูงเกินไป รักษาตัวเอง รักษากายวาจาใจ อย่าให้ไปทำความชั่วความเสียหาย การดำรงชีวิตก็อยู่ในเศรษฐกิจพอเพียง อยู่ในคุณงามความดี ไม่รวยแต่เราก็ไม่จน ไม่รวยแต่เราก็ได้สร้างคุณงามความดี ได้ฟังเทศน์ฟังธรรม คนรวยฟังเราก็ได้ฟัง คนจนฟัง เราก็ได้ฟัง คนหูหนวกตาดีเขามาเห็นพระเห็นเจ้าเราก็ได้เห็นเหมือนเขา ได้ฟังเหมือนเขา

นี่คือความพอใจเรียกว่า สมชีวิตา “**สะสม**” ก็คือความสม่ำเสมอ เป็นคนต้องสม่ำเสมอ เป็นสามี เป็นภรรยาก็ต้องมีความสม่ำเสมอ เป็นผู้ใหญ่บ้าน เป็นกำนัน เป็นลูกของพ่อของแม่ก็ต้องมีความสม่ำเสมอ สูดท้ายเป็นศิษย์ของครูบาอาจารย์ก็ต้องมีความสม่ำเสมอ รักษาระดับจิต รักษาระดับสติ รักษาระดับสมาธิของเราเอาไว้ อย่าให้ความดีที่มีอยู่ในใจของเรามันเสื่อมไป รักษาเอาไว้ นี่คุณงามความดีก็จะเกิด ก็จะงอกขึ้นมาในจิตในใจของเรา ความดีงอกเงย มันก็เป็นความดีที่

มากมายเหมือนผลมะม่วงผลเดียวปลูกแล้วก็มีลูกมา กลายเป็นมะม่วง
หมื่นต้น แสนต้น ล้านต้น ความดีจากเราที่เราทำ ก็นอกก็งยไปสู่ลูก
สู่หลานสู่เหลน กระจายแผ่กระจายไป คุณงามความดีก็งอกงย งอกงย
คนที่หนึ่งดี คนที่สองดี คนที่สามดี ก็เลยพลอยดีไปตาม ๆ กัน เรื่อย ๆ
ไปนี้เรียกว่า สมชีวิตา

นี้แหละคือคาถามหาเศรษฐี ของพระพุทธเจ้า อู อะ อะ สะ
คือ

๑. อุฏฐานสัมปทา ถึงพร้อมด้วยความขยันหมั่นเพียร

๒. อารักขสัมปทา รู้จักรักษาทรัพย์สมบัติ และรู้จักรักษาคุณ
งามความดี

๓. กัลยาณมิตตตา รู้จักคบเพื่อน รู้จักคบพระสงฆ์องค์เณร ที่
ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ

๔. สมชีวิตา มีชีวิตเป็นอยู่ด้วยทาน ด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วย
ปัญญาเรียกว่าเป็นชีวิตที่ประเสริฐเพราะมีทาน ศีล ภาวนา อยู่ใน
จิตใจตลอดเวลา ชีวิตก็เลยแซงคนอื่นไปหมดเลย เหมือนม้าฝีเท้ามัน
เร็วมันก็วิ่งแซงม้าตัวที่มันช้า ๆ คนที่รู้จักทำคุณงามความดีทุกวี่ทุกวัน
มันก็แซงเพื่อนบ้าน คนที่อยู่ข้าง ๆ บ้านเรา มันไม่รู้จักทำดี เราทำ
เพื่อนฝูงเรามันไม่รู้จักทำ เราก็ทำ เราก็แซงหน้ามันไป แซงหน้ามันไป
ก็เลยกลายเป็นคนมีบารมี ศีลบารมี ทานบารมี ขันติบารมี วิริยะ
บารมี อุเบกขาบารมี ปัญญาบารมี อธิษฐานบารมี บารมีสิบทัศของ
พระพุทธเจ้า ก็เลยเกิดขึ้นในดวงจิตดวงใจของเรา เราก็แซงหน้าไป
มันตกรรกรเราไปสวรรค์ มันไปสวรรค์เราไปพรหมโลก มันไปพรหมโลก
เราหนีไปนิพพาน พันทุกข์พันโทษไปเลย นี่เรียกว่าแซงหน้ากิเลส

แข่งหน้าความโลภ ความโกรธ ความหลงไป แข่งหน้ามนุษย์ที่มัวแต่กิน
แต่นอนลี้มเนื้อลี้มตัว แข่งไปเลย เราทำคุณงามความดีทุกวี่ทุกวัน
เราก็เต็มบุญเต็มกุศลในจิตใจของเราทุกวี่ทุกวันเช่นเดียวกัน

วันนี้あたมาได้มีโอกาสได้มาแสดงธรรมโปรดท่านทั้งหลายใน
หัวข้อธรรมะที่ว่ากรรมชั่วและไม่มีประโยชน์มันทำง่าย กรรมดีและ
มีประโยชน์มันทำยาก ถึงจะยากยิ่งไฉนญาติพี่น้องก็ได้มาทำคุณงาม
ความดี ก็ได้มาสร้างสิ่งที่เป็นประโยชน์ให้เกิดขึ้นกับตัวเอง สังคม
ตลอดจนประเทศชาติบ้านเมือง

วันนี้あたมามารับบิณฑบาตจากท่านทั้งหลายนำไปช่วยเหลือ
ผู้ประสบอุทกภัย พี่น้องไม่ได้เป็นญาติกัน แต่อยู่ในประเทศไทยด้วย
กัน ก็ถือว่าเป็นญาติในนามประเทศเดียวกัน ก็สงสารกันช่วยเหลือ
เจือจุนกัน เรามีน้ำใจกว้างขวางถึงคราวเรา เราก็จะไม่จนตรอก ถึง
คราวเรา เราก็จะไม่ทุกข์ เพราะเราเห็นสัตว์ทั้งหลายทุกข์เราก็มีความ
เป็นห่วงกังวล เป็นห่วงเป็นใย อนุเคราะห์อ่อนโยนอยากให้เขาพ้นจากทุกข์
อยากให้เขามีอยู่มีกินสะดวกสบาย ก็เพราะน้ำใจของพวกเรากว้างขวาง
เป็นเหมือนแม่น้ำ แม่น้ำดีไม่เป็นเหมือนแม่น้ำเน่า เป็นแม่น้ำดี เป็น
แม่น้ำสะอาด เป็นน้ำใสกระจ่างอยู่ในจิตใจของเราก็เลยแผ่บุญกุศลไป
ถึงคนที่ได้ประสบอุทกภัย และพี่น้องได้ทำคุณงามความดี ดีแล้วและ
เป็นสิ่งที่น่าอนุโมทนา

ในวันนี้บิณฑบาตก็เต็มที่ ใส่บาตรกันเยอะ แสดงธรรมพี่น้องก็
ตั้งใจฟัง ภัตตาหารพี่น้องก็มาถวายกันเป็นจำนวนมากเป็นกองบุญกอง
กุศล เป็นมหาบุญมหากุศลเกิดขึ้นที่หนองบัวตะเกียด คราวนี้น้ำปลื้ม
ปีติแทนพี่น้องทั้งหลายที่เกิดมาแล้วก็ได้ศรัทธาความเชื่อความเลื่อมใส

ได้ปัญญาความเฉลียวฉลาดในการตัดวงเอาบุญกุศลเข้าสู่หัวใจ
ก็ถือว่าเป็นผู้มีชีวิตเป็นอยู่อย่างประเสริฐ เป็นผู้มีชีวิตเป็นอยู่อย่าง
เลิศ และเป็นอยู่โดยศีลโดยธรรมนั่นเอง

อาตมาแสดงธรรมโปรดท่านทั้งหลายก็ป्लीมีปีติ ขออนุโมทนา
กับท่านทั้งหลาย ที่ได้มาร่วมสร้างบุญสร้างกุศลในคราวนี้ ขอให้ท่าน
ทั้งหลายประสบโชคดีมีความสุข ประสบความสำเร็จมีดวงตาเห็นธรรม
พ้นจากทุกข์เกิดชาติไหนไปก็ได้ไม่จนตรอกไม่จนมุม เป็นผู้มีฐานะมั่งคั่ง
มีผิวพรรณงดงาม มีวรรณะผ่องใส เป็นที่รักของเทวดาและมนุษย์
ทั้งหลาย และมีอายุยืนยาว มีสุขภาพร่างกายและจิตใจแข็งแรง
แข็งแรง เป็นคนที่อยู่เหนือคน ไม่เป็นทาสของกิเลสตัณหา ไม่เป็นทาส
ไม่เป็นข้าของใคร ๆ ทั้งนี้ นี่คือนิสงส์ที่พี่น้องทั้งหลายจะได้รับ
จากการใส่บาตร จากการทำบุญทำทาน จากการฟังเทศน์ฟังธรรม
ก็จะได้สติปัญญาไปดับกิเลสที่อยู่ในหัวใจหัวใจของเรา บางคนฟังแล้ว
เกิดปัญญาก็ยังจะมุ่งมั่นปฏิบัติให้พ้นจากทุกข์ไปยิ่งกว่านี้ได้อีก จน
สามารถได้บรรลุธรรมตามที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนก็จะมีเหมือนกัน
วันนี้อาตมาได้แสดงธรรมโปรดท่านทั้งหลาย ก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา
จึงขอยุติการแสดงธรรมลงแต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้/.

พระธรรมเทคนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ศรัทธาคือทรัพย์อันประเสริฐ

นะโม (๓ จบ)

ยสฺส สทฺทา ตถาคเต	อจลา สุปติฏฺฐิตา
สีลํ ยสฺส กลฺยาณํ	อริยกนฺตํ ปสฺสิตํ
สงฺฆे ปสาโท ยสฺสตถิ	อุชฺฐตถฺจ ทสฺสนํ
อหฺลิตฺโหติ ตํ อาหุ	อโฆมนตสฺส ชีวิตถฺติ

จากนี้ไปขอให้ท่านทั้งหลายตั้งใจตั้งใจน้อมจิตน้อมใจ รับฟัง พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า วันนี้ถือว่าเป็นวันมหาฤกษ์มหา มงคลกับชีวิตที่พวกเราทั้งหลายได้มาร่วมทำบุญทำกุศล ในโครงการ “บิณฑบาตช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัยน้ำท่วม”

ในวันนี้่น่ายินดีเหลือเกินที่พี่น้องชาวด้านขุนทดทุก ๆ ท่าน ไม่ เียดบเหงาเปล่าเปลี่ยวเพราะว่ามีท่านนายอำเภอมูรธาธิ์ รักษาติเจริญ ท่านนายอำเภอเป็นประธาน ตลอดจนข้าราชการ ท่านผู้กำกับ และ พี่น้องทุก ๆ ท่านมาร่วมอนุโมทนาบุญด้วยในวันนี้ นับว่าเป็นความดีอก

พระธรรมเทศนา ที่หอประชุมอำเภอด้านขุนทด บิณฑบาตที่เทศบาล อำเภอด้านขุนทด จังหวัดนครราชสีมา วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ดีใจที่อาตมาได้มาแสดงธรรม ได้มารับบิณฑบาตช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย อาตมาก็ตั้งใจเหลือเกินที่จะช่วยผู้ที่กำลังเดือดร้อนมีน้ำตานองหน้า เรียกว่า “น้ำหนกก็พัง น้ำตากก็ทรุด น้ำใจก็รู้สึกว่าจะหดหายไปด้วย” เราทั้งหลายผู้เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเพื่อนร่วมชาติจึงอยู่ไม่ได้ อาตมาเป็นพระจึงอยู่ที่วัดไม่ได้ บิณฑบาตกินข้าวชาวบ้านมานานแล้ว เมื่อเขาทุกข์ก็ออกมาช่วยบิณฑบาต บิณฑบาตช่วยน้ำท่วมดังที่ท่านทั้งหลายเห็นและมีการแสดงธรรมให้ฟังด้วย

วันนี้ถือว่าเป็นอุดมมงคลอันประเสริฐกับชีวิตของท่านทั้งหลาย โดยมีคุณโยมสิริธรรมย์ และครอบครัว ดิวทอง คุณโยมประนอม โยมสงวน ภูมิโคกรักษ์ เป็นผู้นิมนต์อาตมาพระมหาธีรนาถ ให้มาบิณฑบาตโปรดพี่น้องชาวด่านขุนทด ได้ร่วมทำบุญตักบาตรร่วมสำนึกถึงชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

ก่อนอื่นก่อนใดขอแสดงความเคารพอย่างสูงสุดต่อท่านเจ้าคุณพระเทพวิฑายาคม หลวงพ่อคุณ ปริสุทฺโธ ซึ่งท่านเป็นผู้มีบุญมีคุณกับชาวด่านขุนทด เป็นพระผู้ใหญ่ที่คนในประเทศนี้ โดยเฉพาะเมืองโคราชให้ความเคารพแก่ท่าน ท่านมีบารมี มีลูกศิษย์ลูกหา เป็นพระปฏิบัติดีและมีศีลมีธรรมน่าเคารพเลื่อมใสและเป็นผู้เก่งในการทำบุญทำทานทำประโยชน์ โดยเฉพาะการก่อสร้างสิ่งที่เป็นสาธารณกุศล หลวงพ่อคุณ ปริสุทฺโธ ท่านทำเต็มความสามารถของท่าน จึงนับได้ว่าพี่น้องชาวด่านขุนทดทุก ๆ ท่าน มีบุญที่ได้เกิดได้ร่วมบุญของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และยังได้มาเกิดในดินแดนของพระผู้เป็นนักเสียสละอย่างแท้จริง

และวันนี้ก็เป็นวันที่พี่น้องได้มาร่วมเสียสละกันอีกครั้งหนึ่ง

มาทำบุญตักบาตร มาฟังเทศน์ฟังธรรม ถวายภัตตาหารแก่พระสงฆ์ องค์สามเณรและอาตมาก็ได้ถือโอกาสนี้มาแสดงธรรมโปรดท่านทั้งหลายให้รู้จักบาปบุญคุณโทษ ให้ได้ปัญญาให้รู้สิ่งที่ยังไม่รู้ ให้รู้เหตุรู้ผลและให้จิตใจได้สงบร่มเย็น สามารถดับกิเลสที่มีอยู่ในตัวของเราได้ นี่คือทางแห่งคุณงามความดี

พี่น้องได้มาฟังธรรม จงสำรวมกายวาจาใจตั้งสติให้ดี อย่าทำจิตให้วอกแวกไปทีโน่นทีนี้ ไม่ต้องไปคิดไปปรุงไปแต่งมัน ทำจิตให้อยู่กับตัว จิตกับกายให้มันอยู่ด้วยกันหรือนึกภาวนา “พุทโธ” ไว้ในใจ นึกภาวนา “อัมโม” ไว้ในใจ นึกภาวนา “สังฆะ” ไว้ในใจ วางมือให้เป็นระเบียบ วางใจให้สงบแล้วตั้งใจฟังเสียงธรรมคำสอนของพระพุทเจ้า จะเข้าสู่จิตสุใจของท่านทั้งหลาย

วันนี้อาตมาได้ยกภาษีธรรมขึ้นไว้ในเบื้องต้นว่า ยัสสะ สัททา ตะถาคะเต แปลความเป็นภาษาไทยว่าผู้ใดเลื่อมใสในพระพุทเจ้า ซึ่งเป็นผู้ประเสริฐเลิศโลก พระพุทเจ้าเป็นผู้ที่เรียกว่าผู้ชำระกิเลส ชำระโลกทั้ง ๓ แล้วได้นำธรรมนั้นมาสอนเรา เป็นผู้ที่ เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง แล้วก็นำธรรมมาแจกมาแบ่งมาให้พวกเราได้ประพฤติปฏิบัติ ผู้ใดก็แล้วแต่เลื่อมใสในพระพุทเจ้าที่เรียกว่า ยัสสะ สัททา ตะถาคะเต อะจะลา สุปะติฏฐิตา มีใจไม่หวั่นไหว มีใจตั้งมั่นในพระพุทโธ คือพระคุณของพระพุทเจ้า แล้วก็พยายามปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทเจ้าไม่ปลีกแวะไปที่อื่น สัมกับคำที่ว่าเชื่อในความตรัสรู้ของพระพุทเจ้า เชื่อพระพุทเจ้าที่ พระองค์ทรงบรรลุนิยาสัจ ๔ มรรค ๘ สอนทางเพื่อความหลุดพ้น เราก็น้อมใจเชื่อในพระพุทเจ้าซึ่งเป็นผู้ยอดเยี่ยม เมื่อเราตั้งจิตไว้อย่างนี้แล้วก็ตั้งใจปฏิบัติตามพระธรรมคำสอนของพระพุทเจ้าและ

เราก็ต้องมีการเชื่อว่า พระพุทธเจ้าของเรานี้เป็นศาสดาเอกเพียงองค์เดียวในโลกเท่านั้นที่สามารถข้ามกิเลสได้ ที่สามารถเอาชนะกิเลสภายในและยังไปช่วยมนุษย์ทั้งหลายให้พ้นจากทุกข์ไปด้วยได้ เมื่อนาน้อมใจเชื่อในพระพุทธเจ้าอย่างนี้แล้ว เราก็ได้ความเลื่อมใส ได้ความศรัทธาในพระพุทธเจ้าว่าเราเกิดมาในแผ่นดินที่มีพระพุทธศาสนามีศาสดาเป็นผู้สิ้นกิเลสและเป็นนักเสียสละอย่างแท้จริง นี่เป็นข้อที่ ๑ ที่เรียกว่า ยัสสะ สัทธา ตะถาคะเต อะจะลา สุปะติฏฐิตา

ที่นี้ข้อที่ ๒ สัตถุจะ ยัสสะ กัลยาณัง อะริยะกังตัง ปะสังสิตัง บุคคลใดก็แล้วแต่เชื่อในพระพุทธเจ้า เชื่อว่าบาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี พระนิพพานมี เมื่อเชื่ออย่างนี้แล้วก็สำนึกตนเองว่าที่เราได้มาเกิดเป็นมนุษย์ก็เพราะบุญเก่าที่เราเคยทำไว้แต่ชาติปางก่อน เราเกิดมามีหน้าตาอย่างนี้ มีรูปร่างอย่างนี้ มีลักษณะอย่างนี้ ได้มีการมึงงานเป็นผู้ที่เรียกว่าไม่ลืมนั่นลืมตัว สำนึกว่าเราได้ทรัพย์ ได้ยศ ได้เกียรติยศ ได้ศักดิ์ศรี ได้ความสรรเสริญ ได้มาจากบุญเก่าส่วนหนึ่งที่เราเคยทำในอดีตชาติ

• ศิล ๔ ประการ

เมื่อเรามาคิดอย่างนี้แล้วเราก็เป็นผู้ไม่ประมาท พระพุทธเจ้าจึงสอนว่า สัตถุจะ ยัสสะ กัลยาณัง ให้รู้จักรักษาศีล เมื่อสำนึกว่าตัวเองได้มาเกิดเป็นมนุษย์มีสุขภาพร่างกายดี มีผิวพรรณ มียศฐาบรรดาศักดิ์ ก็เพราะเคยทำบุญมาแต่ชาติปางก่อนด้วย ปัจจุบันก็ทำดีด้วย เมื่อได้คิดอย่างนี้แล้วก็เลยมาน้อมนึกในใจเราว่า “ชีวิตมันเป็นของไม่แน่นอน เราควรที่จะสร้างคุณงามความดีเพิ่มเติมให้กับชีวิตของเราอีก จึงต้องรักษาศีล” พระพุทธเจ้าพระองค์จึงทรงแสดง

ว่า สัตถ์จะ ยัสสะ กัลยาณัง ทำศีลให้มันดี ทำศีลให้มันงาม ทำศีลอยู่ในตัวเรานี้แหละ ด้วยการประพฤติศีลในทางธรรม เรียกว่าศีลวิสุทธิมี ๔ ประการ

อาชีวะปาริสุทธิศีล อินทรีย์สังวรศีล ปัจจยสันนิตตศีล ปาฏิโมกข์สังวรศีล

ปาฏิโมกข์สังวรศีล คือ การสำรวมในพระปาฏิโมกข์ เว้นจากข้อห้าม ประพฤติตามพระธรรมวินัย ละกายทุจริต ละวจีทุจริต ละมโนทุจริต ทางไหนมันชั่วทางกายก็ละ ทางวาจาก็ละ ทางใจก็ละ

นอกจากนั้นศีลอีกอย่างหนึ่งก็คือ **อินทรีย์สังวรศีล** สำรวมอินทรีย์ ระวังมิให้บาปอกุศลครอบงำเมื่อรับรู้ ฟัน้องอยากได้บุญอยากได้กุศล อยากสร้างคุณงามความดีบางทีก็ไม่ต้องไปขอศีลกับพระก็ได้ เพียงเราสำรวม ตา หู จมูก ลิ้น กายและใจของเรา อย่าให้มันฟุ้งซ่าน อย่าให้มันโลเลโลกเลก มีจิตอยู่กับเนื้อกับตัว ตั้งจิตตั้งใจให้มันด้วยการสำรวม ตาเห็นรูป หูฟังเสียง กลิ่นรสโผฏฐัพพะ ธรรมารมย์ที่มาสัมผัสกับใจ ถ้าใครสำรวมระวังอย่างนี้ได้ก็เรียกว่าอินทรีย์สังวรศีล ศีลเกิดทางตา หู จมูก ลิ้น กายและใจของเรา เป็นศีลเป็นบุญ เป็นคุณงามความดี

ศีลอีกอย่างหนึ่งเรียกว่า **ปัจจยสันนิตตศีล** ก็คือการพิจารณาใช้สอยปัจจัย ๔ ไม่บริโภคด้วยตัณหา การรู้จักใช้สิ่งของเสื้อผ้า รู้จักประมาณ อย่าฟุ่มเฟือยในการซื้อ ในการหาเครื่องแต่งตัวเรียกว่าปัจจัยสี่ มีศีลในการสำรวมในการใช้ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม การแต่งเนื้อแต่งตัวพอดิบพอดี เสื้อผ้าก็แต่งตัวพอเหมาะพอสม ลักษณะท่าทางก็ดี อาหารก็รู้จักกิน กินแล้วก็ไม่กินมากเกินไป รู้จักสำรวมในการบริโภค

ที่เรียกว่าโกชะเนมัตตัญญูตา รู้จักประมาณในการอยู่ในการกิน

การกินอยู่ก็ด้วยศีลด้วยธรรมอีกอันหนึ่งก็คือ เสนาสนะที่อยู่ที่อาศัยก็ไม่ฟุ้งเฟ้อ ประดับบ้านประดับเรือนจนเกินไปเกินไปเนื้อเกินตัวประดับแต่บ้านแต่เรือน เรือนกายประดับ เรือนบ้านประดับ แต่เรือนใจไม่ประดับ อันนี้ไม่ดีพระพุทธเจ้าให้ประดับทั้งเรือนกาย ทั้งเรือนใจแต่งกายด้วยก็ต้องแต่งทางด้านจิตใจด้วย นี่เรียกว่า **ปัจฉยสันนิสิตศีล**

อีกอันหนึ่งยารักษาโรค อันนี้ก็ต้องมีศีลถ้าไม่มีศีลคนเราก็เป็นบ้า วัน ๆ วิงหาแต่หม้อ วิงหาแต่หูกยาป่วยอยู่เรื่อย เราต้องมีธรรมะ โอสถ มีขันติความอดทน มีสติ ตั้งมั่นพิจารณาว่า **ชะราธัมโมมหิ ชะรังอะนะติโต** เรามีความแก่เป็นธรรมดา จะล่องพ้นความแก่ไปไม่ได้ **พะยาธัมโมมหิ พะยาธังอะนะติโต** เรามีความเจ็บไข้เป็นธรรมดาจะล่องพ้นความเจ็บไข้ไปไม่ได้ **มะระณะธัมโมมหิ มะระณัง อะนะติโต** เรามีความตายเป็นธรรมดาจะล่องพ้นความตายไม่ได้ **กัมมัสสะโกมหิ** เรามีกรรมเป็นของ ๆ ตน **กัมมะทายาโท** เรามีกรรมเป็นทายาท **กัมมะโยนิ** มีกรรมเป็นพวกพ้อง **กัมมะพันธุ** มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ **กัมมะปะฏิสาระโณ** เราทำกรรมอันใดไว้ จักต้องได้รับผลของกรรมนั้น นี่เหมือนกันการจะหาแต่หม้ออย่างเดียว การจะวิงจะหาแต่หูกยาแต่ไม่รักษาใจมันก็ไม่ถูก พระพุทธเจ้าบอกว่า **อโรคยา** ปรมะ ลาภา **ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ**นั้นหมายถึงโรคทางใจด้วย โรคกายก็หาหม้อบ้างตามสมควร โรคใจก็ต้องหาหูกยา โรคกายมันมีวันหายได้ อาจจะป่วย ๑ ปี ๒ ปี ๓ ปี มันก็อาจจะหายได้ แต่โรคโลก โรคโกรธ โรคหลง อันนี้เป็นโรคใหญ่ เป็นโรคยิ่งกว่าโรคมะเร็ง กินหัวใจเราข้ามภพข้ามชาติ เรียกว่าหนีไปไหนก็ไม่พ้นมัน เกิดเมื่อไร

เจอมันเมื่อนั้น ถ้ายังไม่พ้นจากกิเลส โรคอันนี้เป็นโรคตัวเป้ง ๆ เป็น
นายใหญ่ในหัวใจของมนุษย์

ฉะนั้นถ้าไม่ยอมให้มีโรคก็อย่าเกิด จงพากันปฏิบัติธรรม ดับกิเลส
ฆ่าราคะ ฆ่าโทสะ ฆ่าโมหะ ฆ่าอวิชชา ตัณหา อูปาทาน ออกจากจิต
จากใจของเรา โรคเหล่านี้มันก็จะระบาดไปไม่ได้ โรคมะเร็งมันก็แค่ตาย
แต่โรคโง่ โรคโกรธ โรคหลงนี้มันไม่แค่เกิดแค่ตาย มันยังเกิดยังตาย
อีกแล้ว ๆ เล่า ๆ หาที่ยุติไม่ได้

พระพุทธเจ้าจึงสอน **ปัจจัยสันนิสิตศีล** ก็คือศีลรู้จักสำรวมใน
การใช้สอยในการกินอยู่ ในที่หลับที่นอนไม่ฟุ้งเฟ้อเกินไป นอนไม่รู้จัก
ตื่น ไม่รู้จักลุกมาทำคุณงามความดีใส่บาตรทำบุญ มีแต่กินแล้วก็นอน
นอนแล้วก็กิน บ้าอยู่ในกิเลส นี่แหละมันสาหัส มนุษย์จึงเกิดมาทุกข์
เกิดมาเดือดร้อนเพราะไม่รู้จักสังเกตกิเลสของตัวเอง ไม่รู้จักแก้ไขบาปเวร
กรรม ที่ตัวทำอยู่ทุกวี่ทุกวัน พระพุทธเจ้าจึงบอกว่า ตื่น ๆ ขึ้นมาเป็น
ชาครบุคคล เป็นผู้ตื่น ตื่นจากบาป ตื่นมาทำบุญ ตื่นมาฟังเทศน์ฟัง
ธรรม ตื่นมากตัญญูทุกเวลา ตื่นมาสร้างความดีทำการงานให้เป็น
ประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่น จะได้สมมรรคสมหมายนี้เรียกว่า
ปัจจัยสันนิสิตศีล นี่ก็เป็นศีลอีกประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่งอันนี้สำคัญเรียกว่า**อาชีวะปริสุทธศีล** ศีลอันนี้
คือความบริสุทธิ์ ในอาชีพในหน้าที่การงาน อันนี้เรียกว่า “**เป็นยอด
ศีล**” เลยก็ว่าได้ อาชีพเป็นของสำคัญ อาชีพนี้ไม่ว่าเราจะเป็น
ข้าราชการ เป็นพ่อค้าประชาชน นักเรียน นักศึกษาหรือเป็นใครก็ตาม
ก็ล้วนจะต้องมีอาชีพทั้งนั้น ถ้าอาชีพดี ปฏิบัติดี ประพฤติดี ท่านเรียก
ว่า**สัมมาชีพ หรือสัมมาอาชีพ** เป็นยอดศีลยอดธรรมทีเดียว ถ้าอาชีพ

ผิมนั้นก็ผิดไปหมด ถ้าอาชีพผิมนั้นก็ถูกไปหมด

พูดอย่างนี้หมายความว่าอย่างไร? ก็เพราะอาชีพนั้นเป็นที่มาของอาหาร เราแสวงหาอาชีพก็ได้เงินเป็นที่มาของอาหาร ถ้าอาชีพผิดก็มาซื้ออาหารกิน อาหารก็เป็นอาหารบาป เสื้อผ้าก็เป็นเสื้อผ้าบาป ที่นั่งที่นอนก็เป็นที่นั่งที่นอนบาป เครื่องดื่มยารักษาโรคนั้นก็เลยบาป บ้านเรือนแผ่นดินที่อยู่ผิมนั้นก็เลยบาปหมดทุกสิ่งทุกอย่างเพราะเป็นมิจฉาอาชีพะ เป็นการแสวงหาที่ผิด เรียกว่าถ้าอาชีพผิดแล้วมันจะบาปบาปถึงลูกถึงหลานถึงเหลน ใครได้ทรัพย์สมบัติมรดกนี้ไปก็เป็นมรดกบาป ฆ่าฟันรันแทง ลูกหลานว่ายากสอนยาก สามิภรรยาครองทรัพย์สมบัติที่บิดามารดาได้มาด้วยมิจฉาอาชีพะที่มันผิด บ้านเรือนจะลุกเป็นไฟ อยู่กันไปทะเลาะกันไป ฆ่ากันไป นี่เรียกว่าอยู่ด้วยกันก็ฉกก็ลักก็ตีก็ด่าก็โมโหต่อกันทุกวัน

• เลี้ยงชีพผิด ผิดหมด

นี่ถ้าอาชีพมันผิด มันผิดไปหมดทุกอย่าง ไปจากปากนี้แหละถ้ากินผิด นอนผิด นั่งผิด อยู่ผิดที่ผิดทางไม่ได้ประพฤติดชอบ ไม่ได้ปฏิบัติดีมันก็จะผิดไปทุกเรื่องทุกราว สุดท้ายผิดไปจนตายกลับคืนตัวไม่ได้ แต่ถ้าเป็นอาชีพที่บริสุทธิ์ทำงานทำการได้เงินได้ทองได้ทรัพย์สมบัติมาเงินบริสุทธิ์ น้อยมันก็ดี มากมันก็ดี ได้น้อยก็ภูมิใจ ได้มากก็ภูมิใจ ได้น้อยก็ดีก็เลสมันจะได้ไม่มาก ได้มากก็ดีจะได้เอาไปทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดีเรียกว่าเป็น**สัมมาอาชีพะ** ยอดศีล ยอดธรรมมันก็เกิดอาชีพดีเอาเงินไปทำบุญ บุญมันก็งอกก็เงย นั่งสมาธิจิตใจมันก็สงบไปทำบุญทำทานก็ได้บุญได้ทานเต็มเม็ดเต็มหน่วย

ถ้าอาชีพนันผัดแล้ว ทำบุญก็ไม่เป็นบุญ ไปฆ่าสัตว์เอาอาหาร ไปถวายพระมันก็ไม่ได้บุญ ไปรังแกไปเบียดเบียนไปกดขี่โกงเอาเงิน มาทำบุญกฐินผ้าป่ามันก็ไม่ได้บุญเกิดกุศล ไม่ได้บุญเพราะว่ามัน ไม่ใช่สัมมาอาชีวะเป็นการไปแสวงหาผัด ไปเบียดเบียนเขา ไปข่มเหง ไปรังแก ไปฉก ไปลัก ไปฉกชิงวิ่งราว ไปกดขี่โกง ไปไปใช้วาจาหลอกลวง เขามา มาทำบุญมันก็เลยไม่เป็นบุญ สุดท้ายมันกลับจะเป็นบาปสั่งสม บาปขึ้นในตัวและหัวใจของตัวเอง เพราะตัวเองมันคิดผัดว่าตัวมีเงินไป ทำบุญมันจะไปล้างบาปที่ตัวเองทำชั่วทำเสียหาย ก็จะเป็นบาปเพิ่มเข้าไปอีก นี่เรียกว่าอาชีวะปริสุทธศีล

ใครรักษาอาชีพของตัวเองให้มันสะอาดสะอาดอัน บุญกุศลก็เกิดขึ้นทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ รูป เสียง กลิ่น รส นี้ปากก็เป็นบาป กิณ ก็เป็นบาป นอนก็เป็นบาป ถ้าอาชีพนันเป็นบาป ถ้าอาชีพนันเป็นบุญ ทุกสิ่งทุกอย่างมันก็เป็นบุญเป็นกุศลเกิดขึ้นเป็นสิริมงคลให้กับชีวิตและจิตใจของเรา

พระพุทธเจ้าพระองค์จึงทรงแสดงไว้ว่า **สีลัญจะ ยัสสะ กัลยาณัง อะริยะกัณตัง ปะสังสีตัง** เมื่อเรารักษาศีลแล้ว เรารักษาศีลให้บริสุทธิ์ดี เราก็มาเลื่อมใสในพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ถ้าเรารักษาศีลดี พระพุทธเจ้าท่านเรียกว่า **สีลธัมม** มีทรัพย์เป็นศีล ศีลเกิดขึ้นกับเรามีทรัพย์เป็นวิชา มีวิชาเป็นความรู้เกิดขึ้นในจิตใจของเรา แล้ว พระพุทธเจ้าพระองค์ก็ทรงแสดงต่อไปอีกว่า **สังโฆ สังฆะ ปสาโท ยัสสัถิ อุกุฏตัณจะ ทัสสะนัง** เมื่อเรารักษาศีลแล้ว เราก็จงเคารพ เลื่อมใสในพระสงฆ์ท่านผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ ปฏิบัติสมควรทำจิตใจของเราให้มันตรง คือดำเนินปัญญาให้มันชอบ

ในสิ่งที่ดีที่งาม ก็จะเป็นคุณงามความดีเกิดขึ้นกับจิตกับใจของเรา เพราะว่าการเลื่อมใสในพระสงฆ์การรักษาศีลประพฤติปฏิบัติธรรม เป็นอริยทรัพย์ที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของเรา

ทรัพย์ภายนอก มันก็ไม่แน่นอน มันก่อความโศกความเสียใจ ให้กับเราได้ตลอด ทรัพย์ภายนอกนั้นนะ บางทีมันก็ไม่เที่ยง บางทีมันก็ไม่แน่นอน บางทีมีทรัพย์มาก ๆ ก็เลยเอาไปทำความชั่วความเสียหาย ไปแย่งลูกแย่งเมียชาวบ้าน ไปเล่นการพนันกินเหล้าเมายา มีทรัพย์มาก ๆ ก็ใช้ว่าจะดี ผู้ไม่มีก็เลยดีกว่า เพราะไม่มีทรัพย์ไปทำความชั่ว แต่คนชั่วมีทรัพย์มากก็ยังส่งเสริมความชั่วให้มาก ตายไปเลยกลายเป็นเปรตเป็นผีเป็นสัตว์นรก เป็นสัตว์เดรัจฉานเป็นอสุรกาย เพราะทรัพย์ภายนอกก็มี

แต่ถ้าทรัพย์ภายนอกเป็นทรัพย์บำรุงพระพุทธศาสนาทำบุญ ทำทาน ทำสิ่งที่เป็ประโยชน์ให้แก่ครอบครัวเห้าเรือน อย่างเช่น พี่น้องทั้งหลายวันนี้ก็นำทรัพย์ภายนอกมาตักบาตร มาทำบุญ ใครมี

ข้าวสาร อาหารแห้ง มีมามีปาลากระป๋อง มีกระเทียม มีพริก มีอะไรๆ ก็เอามาทำบุญทำกุศล นี่เรียกว่า **ทรัพย์พาไปสวรรค์ ทรัพย์พาไปสู่ มรรคผลพระนิพพาน** ก็เลยเป็นทรัพย์ดี เป็นศีลธรรมเกิดขึ้นกับ ทรัพย์สินเงินทอง ก็เป็นสิ่งที่ประเสริฐ แต่มันก็ยังเป็นของภายนอกอยู่ มันไม่แน่นอน มันอาจจะทำให้เราเสียใจไปกับมันก็ได้ อย่างเช่นบ้าน น้ำท่วมอย่างนี้เป็นต้น ก็ย่อมจะเสียใจกับทรัพย์สินเงินทองที่มันถูก น้ำท่วม รถถูกน้ำท่วม หรือว่าลูกหลานน้ำท่วมก็ไปถูกไฟดูดตาย อย่างนี้เป็นต้น ก็ย่อมเสียใจกับทรัพย์ภายนอก ร่างกายของเราก็ถือว่า เป็นทรัพย์ภายนอกตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าก็เป็นทรัพย์ภายนอก พระพุทธเจ้าไม่ได้ยกย่องว่าเป็นทรัพย์ภายในแม้แต่ตัวของเราเอง ท่านจึงก็เรียกว่า “**ทรัพย์ภายนอก**”

● มีทรัพย์ภายในไม่มีวันจน

ทรัพย์ภายในคืออะไร? ทรัพย์ภายในก็คือ **กุศลกุศล** ที่พระ ท่านสวดตามงานศพ คือทรัพย์ภายใน กุศลคุณงามความดี คือทรัพย์ ภายใน

ทรัพย์บาปก็มี ทรัพย์บุญก็มี ความชั่วเป็นทรัพย์บาป ติดตัว เราไปตลอดเวลา ความดีก็เป็นทรัพย์บุญที่อยู่ในจิตใจของเรา **กุศล** เป็นทรัพย์ภายใน ผู้ใดฉลาดในการฝึกตนอบรมตนเอง จิตที่มั่นคง ทำให้มันตรง จิตใจที่มันไม่ตีทำให้มันดี มันไม่รู้จักบาปให้มันรู้จักไว้ ว่าบาปมันคือตร้อน มันไม่รู้จักบุญให้มันรู้จักบุญไว้ว่าบุญคือบารมี คนจะยิ่งใหญ่ด้วยทรัพย์ยศ เกียรติยศ อายุ วรรณะ สุขะ พละ เป็น คนปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ รู้จักนบไหว้กราบไหว้ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ กราบไหว้พระอรหันต์ทั้งหลาย อันนี้เป็นทรัพย์ภายใน

ทรัพย์ภายในเกิดขึ้นแล้วสลาย โจรขโมยมาลักไปไม่ได้และ
ไม่ทำให้เราเสียใจอีกด้วย ไม่เหมือนกับทรัพย์ภายนอก ทรัพย์ภายใน
พาไปข้ามภพข้ามชาติ ตายไปแล้วก็ติดตัวเราไปด้วย ไปสวรรค์มันก็ไป
อยู่กับเราเป็นวิมานทอง เป็นสิ่งที่ประเสริฐเลิศเลอ กลับมาเกิดเป็น
มนุษย์ ก็เป็นคนมีศถาบรรดาศักดิ์ มีเงินมีทอง ไม่จนตรอกจนมุม
ไม่เป็นคนขี้ทุกข์ขี้ยาก ไม่เป็นคนขี้ลำบากป่วยยอด ๆ แอด ๆ นั้น
พระพุทธเจ้าพระองค์จึงทรงแสดงว่า **สังฆะ ปะสาโท ยัสสัถิ
อุชฺฐัตถุจะ ทัสสะนัง** ใครสามารถสร้างทรัพย์ภายในคือทำจิตใจให้มั่น
ตรง ทำจิตใจให้มั่นคง ทำจิตใจให้มันสว่าง ให้มันสงบ ไม่โลภ ไม่โกรธ
ไม่หลง ไม่อิจฉา ไม่มีตัณหาอุปาทานมาครอบงำจิตใจ

คนประเภทนี้แหละเรียกว่า **เป็นคนเลิศ อยู่ก็เลิศ ตายก็เลิศ**
ถ้าจะพูดไปแล้วก็คือเป็นมหาเศรษฐี ใครมีทรัพย์ภายนอกด้วย
ก็ยิ่งดีใหญ่ มีทรัพย์ภายในเพิ่มเติมเข้าไป ก็ยิ่งดีเข้าไปใหญ่กว่าเดิม
อีก มีทั้งทรัพย์ภายนอก มีทั้งทรัพย์ภายใน นี่เรียกว่าเป็นมหาเศรษฐี
ทั้งทางโลกและทางธรรม

พระพุทธเจ้าจึงทรงยกย่องว่าใครเลื่อมใสในพระพุทธเจ้าอันนี้
ไม่ตกต่ำ ใครมีศีล มีธรรมแล้วประพฤติด้วยดีให้สะอาดบริสุทธิ์ นี่ก็เป็น
ทรัพย์ภายใน และใครเลื่อมใสในพระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า
ทำจิตใจให้มันตรง อย่าให้มันเดินทางผิด อันนี้ก็เป็นทรัพย์ภายใน
พระพุทธเจ้าพระองค์จึงทรงยกย่องว่า **อะทะลิทโทติ ตัง อาหุ อะโมหัน
ตัสสะ ชิวัตถ** แปลเป็นภาษาไทยได้ความว่าคนที่มียทรัพย์ภายนอก แล้ว
ก็เป็นทรัพย์บริสุทธิ์ มีทรัพย์ภายใน คือ ศีล ธรรม ปัญญา คนแบบนี้
ท่านเรียกว่า **“อทธิทโท”** คือเป็นคนไม่จนตรอก ไม่จนมุม เป็นคน

ไม่อดอยากลำบากแค้น เป็นคนสง่างาม เป็นคนไม่กระจององก้อย เป็นคนสง่าผ่าเผยเรียกว่า “อทลิตโท” ไม่ยากจนคนแค้น เป็นคนสมควรจะได้รับการบูชากราบไหว้ ยกย่องนับถือและพระพุทธเจ้าพระองค์ก็ทรงสรุปว่า “อโฆนตสฺสชีวิต” ใครปฏิบัติได้อย่างนี้ ใครประพฤติได้อย่างนี้ถือว่าเป็นผู้มีชีวิตอยู่อย่างประเสริฐ เป็นผู้มีชีวิตอยู่อย่างดีเยี่ยม ไม่เปล่าประโยชน์ที่ได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ก็ได้โอกาสนี้สร้างคุณงามความดี

วันนี้ท่านทั้งหลายมาทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดี ท่านทั้งหลายถือว่าเป็นผู้ไม่ยากจน พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงแสดงเอาไว้ว่า คนใดก็ตามมีทาน มีศีล มีภาวนาเต็มหัวใจ ห่วงจิตหัวใจ คนนั้นเป็นคนไม่ยากจน ใครก็ตามไร้ทาน ไร้ศีล ไร้สมาธิภาวนา พระพุทธเจ้าบอกว่าเป็นคนยากจนที่สุดและน่าสงสารที่สุด

● ชีวิตมีคุณค่า

ท่านทั้งหลายมาร่วมทำบุญในวันนี้ถือว่าเป็นผู้ไม่ยากจนและเป็นผู้มีชีวิตอยู่ไม่เปล่าประโยชน์ มาทำประโยชน์ตนประโยชน์ผู้อื่น สมบูรณ์ นี่คือนิยามชีวิตที่มีคุณค่า

ชีวิตที่มีคุณค่าคือชีวิตที่ดำเนินตนไปในทาง ทาน ศีล ภาวนา ชีวิตที่มีประโยชน์ ประโยชน์ตนก็ถึงพร้อม ด้วยการสร้างคุณงามความดี เป็นแบบอย่างให้กับลูกกับหลาน แล้วก็สอนตนเองในทางที่ดี ไม่ละโมภโลภมาก ไม่เป็นคนพยาบาทมาดร้าย เป็นคนมีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา มีความรักมอบให้เพื่อนมนุษย์ สงสารเพื่อนมนุษย์ที่ลำบากหรือสัตว์ทั้งหลายที่ลำบากก็สงสาร แผ่เมตตาจิตให้เสมอและก็พลอยยินดีในเมื่อผู้อื่นได้ดี นี่คือนิยามชีวิตที่มีประโยชน์

นอกจากนั้นชีวิตที่สำคัญอย่างหนึ่งเรียกว่าเป็น “**ทิวฐานุคติ**” ประโยชน์ตนถึงพร้อมแล้วก็มอบประโยชน์ให้กับผู้อื่นด้วย นอกจากนั้นแล้วยังเป็นทิวฐานุคติให้กับผู้อื่นได้อีกด้วย เขาจะได้ดำเนินรอยตามจะได้ดำเนินรอยทางที่มันเป็นทางมรรคทางผล สู่สวรรค์ พรหมโลก พระนิพพาน เหมือนกับพี่น้องชาวด่านขุนทด มาทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดีก็ถือว่าดำเนินตามรอยพระพุทธเจ้า รอยทางของพระธรรม รอยของพระอริยสงฆ์ ตลอดจนผู้ใกล้ ๆ ก็คือตามรอย **หลวงพ่อคุณ ปรีสุทโธ** ท่านทำคุณงามความดี ทำประโยชน์สร้างโรงเรียน สร้างโรงพยาบาล หลายที่หลายแห่ง ประโยชน์ท่านก็ถึงพร้อม นอกจากนั้นท่านยังทำประโยชน์ให้กับผู้อื่น ถือว่าเป็นทิวฐานุคติ ลูกหลานได้ยึดเอาไปประพฤติปฏิบัติตาม จะได้มีความสุขความเจริญ จิตใจจะได้ไม่คับแคบตีบตัน จิตใจจะได้กว้างขวาง เป็นคนบริบูรณ์ ทั้งทรัพย์ภายนอก ทั้งทรัพย์ภายใน เป็นประโยชน์ตนและเป็นประโยชน์ผู้อื่นและเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่โลกทั้งหลายได้ชื่นชูบูชาได้นำไปประพฤติปฏิบัติอีกด้วย นี่คือนคุณงามความดีที่ท่านได้ทำและได้สั่งสมมา

พี่น้องวันนี้เป็นอุดมมงคลเหลือเกิน อาตมาภาพก็มีความภูมิใจภูมิใจที่พี่น้องชาวอำเภอด่านขุนทดทุก ๆ ท่าน ตักบาตรกันเป็นจำนวนมาก ว่ากันว่าตั้ง ๘ คันรถกว่า ๆ ถือว่าเต็มคันรถ เต็ม ๆ พูน ๆ สูง ๆ ขึ้นมานี่ละ ใส่บาตรตั้ง ๘ คันรถกว่า เรียกว่าเต็มปรี่ทุกคันรถทีเดียว พี่น้องมีจิตศรัทธาเลื่อมใสพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เลื่อมใสในการสร้างคุณงามความดี แล้วยังมีจิตใจแผ่ไปถึงผู้อื่นที่กำลังลำบากลำบากด้วยภาวะประสบอุทกภัยก็ช่วยเหลือเจือจุนกันไป ไม่แล้งน้ำใจ

ไม่แล้งความดี ถึงคราวเรา เราก็จะไม่ถูกคนอื่นแล้งน้ำใจเหมือนกัน เพราะเราไม่เคยแล้งน้ำใจกับใครต่อใครทั้งนั้น คุณงามความดีก็เลยเกิด

เราจะเอาน้ำนี้แหละคือน้ำใจไปดับน้ำโลภ น้ำโกรธ น้ำหลง น้ำ บ้ากำลังท่วมบ้านท่วมเรือนท่วมฟุ้งท่วมน้องของเรา เอาน้ำนี้แหละไป ชับน้ำตามันจะได้สะอาดสะอาดขึ้นมาน้ำใจของเราทั้งหลายนี้เอง

นี่แหละวันนี้อาตมาได้มาแสดงธรรมโปรดท่านทั้งหลายด้วย “อริยธรรมา” คาถาว่าด้วยทรัพย์อันประเสริฐที่มีอยู่ในจิตในใจของ เรา เป็นทรัพย์ที่จะอยู่กับเราต่อไปตราบนานเท่านาน

อาตมาได้แสดงธรรมโปรดท่านทั้งหลายก็เห็นว่าพอสมควรแก่ เวลาดังที่อาตมาได้วิสาขามาก็เห็นว่าพอสมควรแก่เวลา จึงขอยุติการ แสดงธรรมลงแต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้/.

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

รักธรรมเจริญ ชังธรรมเสื่อม

นะโม (๓ จบ)

สุวิชาโน ภว โหติ ทูวิชาโน ปราภโว
ธมฺมกาโม ภว โหติ ธมฺมทสฺสี ปราภวติ.

• รมศีลรมธรรม

จากนี้ไปจะได้พุทธรธรมะให้พ่อแม่พี่น้องทั้งหลายได้ฟัง วันนี้เป็นวันที่เป็นอุดมมงคลเต็มไปด้วยคุณงามความดี ทาน ศีล ภาวนาเกิดขึ้นที่ “วัดบ้านค่ายทะยิง” นำโดยท่านผู้ใหญ่บ้าน บ้านค่ายทะยิงตลอดจนพี่น้องทั้งหลายที่ได้มาร่วมตักบาตรทำบุญไปช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย โดยคุณโยมสมพร มาลัยไธสงค์ เป็นผู้นิมนต์และพี่น้องทั้งหลายก็รวมกันมาทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดีเป็นที่ปลื้มปิติ อาตมาก็ปลื้มปิติ พี่น้องก็ปลื้มปิติ มีญาติโยมมาใส่บาตรกันเป็นจำนวนมาก บ้านเล็กแต่ใจใหญ่เต็มไปด้วยบุญกุศลคุณงามความดีโดยมีท่านผู้นำที่ดีและก็ชาวบ้านก็มีจิตศรัทธาในพระพุทธศาสนาก็เลย

พระธรรมเทศนา ที่วัดบ้านค่ายทะยิง ตำบลหินดาด อำเภอด่านขุนทด จังหวัดนครราชสีมา
วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

มารวมกัน ตำบลทั้งตำบลก็เลยมารวมกันตักบาตรทำบุญกับอาตมา และก็นำข้าวของต่าง ๆ ไปช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย

จากนี้ไปขอให้พี่น้องอนุโมทนากับส่วนบุญส่วนกุศลส่วนคุณงามความดี ที่เราทั้งหลายได้ทำ ที่ท่านผู้บริจาคนำมาตักบาตร จนถึงแก่ท่านทั้งหลายและถึงแก่ญาติของท่านทั้งหลาย ญาติของท่านทั้งหลาย ที่ล่วงลับไปแล้ว ก็ขอให้ได้รับส่วนบุญส่วนกุศลนี้ด้วย นอกจากนั้นยังจะแผ่ไปถึงคนที่ประสบภัยน้ำท่วม เขาก็จะมีความสุขยินดีปรีดา ที่ได้รับส่วนบุญที่เราได้บริจาคผ่านพระ ตักบาตรแล้วก็เอาไปช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย นี่เป็นบุญเป็นกุศลคุณงามความดี คนที่เชื่อว่าบาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี คนแบบนี้จะสร้างบุญกุศลเกิดขึ้นในตัวเองได้

ใครไม่เชื่อว่าบาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี พระนิพพานมี ถ้าหากไม่เชื่อแล้วบุญกุศลมันก็ไม่เกิด ศรัทธามันก็ไม่มีอะไรก็เป็นมิจฉาทิฏฐิหมด เป็นมิจฉาทิฏฐิ มิจฉาสังกับไป เป็นมิจฉาอาชีโว ผิดหมดเลย ถ้าไม่เชื่อว่าบาปมี บุญมี ไม่เชื่อว่าชาติหน้ามี แล้วละก็ทำแต่บาป ทำแต่เวร ทำแต่กรรมอยู่ มีชีวิตอยู่ก็ไม่ค่อยจะทำประโยชน์

แต่ถ้าเชื่อว่าชาติหน้ามี คนเราจะดีจะชั่วได้ก็เพราะผลบุญ ผลกุศลที่ตัวเองได้ทำไว้แล้วนั้น ก็จะมีทางที่จะไปสู่สวรรค์พรหมโลก พระนิพพานได้ คนไม่เชื่อว่าชาติหน้ามี นรกมี สวรรค์มี พระนิพพานมี พระอรหันต์มี ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ใครไม่เชื่อข้อนี้ถือว่าเป็นปฏิปักษ์ต่อพระพุทธเจ้า เป็นปฏิปักษ์ต่อพระธรรมต่อพระสงฆ์ เป็นปฏิปักษ์ต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และเป็นปฏิปักษ์ต่อตัวเอง ทำแต่บาป ทำแต่เวร ทำแต่กรรม

คนประเภทนี้อยู่บนโลกเขาก็เรียกว่า “คนรกลอก คนเสื่อม คนไม่ดี คนหยาบหนา” อย่างนี้เป็นต้น แต่พี่น้องทั้งหลายที่ได้มาร่วม ตักบาตรทำบุญกันกับอาตมาวันนี้โดยท่านผู้ใหญ่บ้าน ผู้นำชุมชน อบต. หลายหมู่บ้านเหมือนกัน มาร่วมกันทั้งตำบลหินดาด และบ้านค่ายทะเลยิง ก็ถือว่าเป็นบ้านจัดงาน ก็ได้ความปีติยินดี ราบรื่นดีทุกอย่าง มีแต่บุญ มีแต่กุศล มีแต่คุณงามความดีเกิดขึ้น ท่านเจ้าอาวาสวัดท่านก็เมตตา ให้สถานที่ ยิ้มแย้มแจ่มใสต้อนรับในการทำบุญการกุศลในคราวนี้ ถือว่าเป็นการช่วยชาติ ช่วยบ้าน ช่วยเมืองของเราที่กำลังประสบอุทกภัย ก็เลยเป็นบุญทั้งพระทั้งโยม ทั้งผู้ที่มาเกี่ยวข้องก็เลยเป็นบุญเป็นกุศล เป็นการสร้างคุณงามความดีประดับสติปัญญาให้เกิดบุญกุศลขึ้นมา ทุกท่านก็เลยมาทำทานบารมี ศีลบารมี วิริยะบารมี ปัญญาบารมี อธิฐานบารมี ก็เลยเกิดขึ้นกับท่านทั้งหลาย

นอกจากนั้นท่านทั้งหลายยังได้มีโอกาสมาฟังธรรมคำสอนของ พระพุทธเจ้า อาตมาก็มานั่งแสดงอยู่ที่ลานธรรมวัดบ้านค่ายทะเลยิงมี ดันไทรใหญ่ใบดกหนาให้ความร่มเย็นเป็นสุข เหมือนกันกับประเทศ ชาติก็เหมือนดันไทร พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ก็เหมือนดันไทร ตลอดจนเจ้าฟ้ามหาวชิราวุธพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ก็เหมือน ดันไทร บิดามารดาก็เหมือนดันไทร ดันไทรใหญ่ใบดกหนา นกมันก็ มาเกาะมาอยู่มากิน คนก็มานั่งได้ร่มไทรได้ ในดันไทรยังมีเทวบุตร เทวดาอาศัยอยู่ด้วยอีก นี่เรียกว่าความร่มเย็น ดันไทรเพียงต้น สองต้น ก็ให้ความร่มเย็น กับนกหนูปูปิก เทวบุตรเทวดา รุกขเทพ ก็มาอาศัยได้ มนุษย์อย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ก็ยังมานั่งได้ร่มไทรสบายฟัง เทศน์ฟังธรรม อาตมาก็มานั่งเทศน์อยู่ได้ร่มไทร นี่เป็นบุญเป็นกุศล

เรียกว่า “ร่มศีล ร่มธรรม ร่มแห่งคุณงามความดี” ที่ไหนมีร่มมันก็ไม่ร้อน มันก็นั่งนอนสบาย

เหมือนกัน ญาติโยมทั้งหลายหัวใจจิตหัวใจของเราทุกคนก็เหมือนกัน ถ้ามีร่มเงาของศีลของธรรมของคุณงามความดีมันก็สบายจิตสบายใจของเรา นั่งก็เป็นสุข นอนก็เป็นสุข ยืนเดินก็เป็นสุขเพราะมีทาน มีศีล มีธรรม มีคุณงามความดี

ถ้าหากว่าไม่มีทาน ไม่มีศีล ไม่มีธรรม นั่งก็เป็นทุกข์ นอนก็เป็นทุกข์ อยู่ที่ไหนเดือดร้อนเหมือนหมาขี้เรื้อน อยู่ตรงไหนก็คัน อยู่ในบ้านก็คัน อยู่ในวัดก็คัน อยู่นอกวัดก็คัน ไปนอนอยู่ข้างกองขี้เถ้าก็คันแล้วก็คราง นี่เรียกว่ายิ่งหมาขี้เรื้อนตอนแก่ ๆ เฒ่า ๆ ยิ่งคันยิ่งครางเข้าไปใหญ่ เหมือนกันมนุษย์ที่มีบาปมันก็คันอย่างนั้นละ อยู่ที่บ้านก็ไม่ดี อยู่ที่วัดก็ไม่ดี ไปทุ่งนาก็ไม่ดี ไปตรงไหนก็คือคนบาป คันทั้งนั้นแหละ คันด้วยความโลภ ความโกรธ ความหลง ความไม่เชื่อบาปเชื่อบุญ เชื่อคุณเชื่อโทษ ความไม่เชื่อบาปเชื่อบุญแล้วก็เป็นคนอกตัญญู ไม่เชื่อฟังกฎหมายบ้านเมือง ไม่เชื่อฟังบิดามารดา พระราชามหากษัตริย์ มันก็ไม่เชื่อฟัง เทียวแต่ทำความชั่วความเสียหาย พระพุทธเจ้าพระองค์จึงทรงแสดงธรรมเอาไว้ว่า สุริชาโน ะวัง โหติ ทูริชาโน ะระภาโว รัมมะกาโม ะวัง โหติ รัมมะเทสสี ะระภาโว วันนัยกเอาภาชิต คำสอนของพระพุทธเจ้ามาเทศน์สอนพี่น้องทั้งหลาย

● ผู้รู้ดีเป็นผู้เจริญ

ข้อที่ ๑ พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงแสดงธรรมว่า สุริชาโน ภว โหติ ผู้รู้ดีเป็นผู้เจริญ พี่น้องทั้งหลายรู้ดี ก็คือรู้ว่าอะไรเป็นบุญ

อะไรเป็นกุศล อะไรเป็นคุณงามความดี รู้ดีในวิชาศิลปศาสตร์ วิชาธรรมะ วิชาที่ดี ๆ เรียนแล้วนำไปประพฤติปฏิบัติให้ตัวเองมีความสุข รู้ดี รู้ทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง ที่สุด รู้ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ รู้จักการทำบุญ ทำทานรักษาศีล ประพฤติปฏิบัติภาวนา รู้ดี รู้ชั่ว รู้ดีก็ทำดี รู้ชั่วก็ละชั่ว ท่านทั้งหลายรู้ว่ามาตักบาตรเป็นบุญเป็นกุศล โดยเฉพาะเอาไปช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยากก็เป็นความรู้ดี ความรู้ดีนี้สำคัญรู้ดีต้องรู้วิชาอะไรก็แล้วแต่ ถ้ารู้ประกอบไปด้วยเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา จะเป็นวิชาแขนงใดก็ตามในโลกนี้ ถ้ามันประกอบไปด้วยความรักความสงสาร ความยินดีปรีดาแล้วก็ความที่มีจิตเป็นกลาง นั่นล่ะเป็นวิชาดี รู้ดี รู้ชั่ว

ฉะนั้นพี่น้องญาติโยมทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็ถือว่าเป็น สุวิชาโน ภวํ โหติ เป็นวิชาดี วันนี้เรามาเรียนวิชา มาฟังเทศน์ฟังธรรมกับพระกับเณร วัดก็เป็นวัดเป็นศีลเป็นธรรมขึ้นมา พี่น้องก็มาทำบุญ ทำทาน มาฟังอาตมาเทศน์ มารู้จักคุณงามความดี คุณงามความดีอยู่ที่ไหนอยู่ที่รู้จักตัวเองนี่แหละ รู้จักตน รู้จักคน รู้จักบริษัท รู้จักประเทศชาติ รู้จักกาลสถานที่ รู้ว่าสิ่งไหนควรไม่ควร สิ่งควรก็ทำ สิ่งไม่ควรก็ละ นี่เรียกว่า สุวิชาโน ภะวัน โหติ ให้มันรู้จริงเห็นแจ้งขึ้นมาในจิตใจของเรา ถ้ารู้ผิดแล้วมันผิดหมด ถ้ารู้ถูกมันก็ถูกหมด รู้ผิดไปทำผิด นี่เรียกว่าผิดไปหมดเลย ว่าบุญไม่เป็นบุญ บาปไม่เป็นบาป ทำชั่วไม่ได้ชั่ว ทำดีไม่ได้ดี อันนี้รู้ผิดมันก็จะผิดไปหมด ผิดตั้งแต่ต้น

● ภาพมนุษย์เป็นต้นทาง

ฉะนั้นพระพุทธเจ้าพระองค์จึงตรัสว่า ภาพมนุษย์ของเรานี้เป็นต้นทาง มนุษย์นี้เป็นต้นทางอยากไปสวรรค์ก็ทำบุญ อยากไป

พรหมโลกก็ทำจิตให้มันว่าง วางกายวางจิต อยากไปพระนิพพาน ก็ต้องละกิเลสตัณหา ที่มันอยู่ในจิตในใจของเรา นี่รู้ดี นี่ภพมนุษย์ของเราหาได้ ถ้าเราไม่รู้จักทำต้อย่างนี้ก็ไปทำชั่ว มันก็เกิดความเสียหายขึ้นมา ต้นทางมันก็เลยไม่ดี มนุษย์จึงเลือกได้ จะเลือกไปไหนก็ได้ทั้งนั้นละมนุษย์นี้ ถ้าไม่มีภพมนุษย์นี้ไปสวรรค์ไม่ได้นะ ยากนะ ไปนิพพานไม่ได้นะ ยากนะ มนุษย์จึงเป็นต้นทาง จะไปทางต่ำไปทางสูง พี่น้องก็เลือกเอาว่าชีวิตของเรามันมี อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มันไม่แน่นอนนอนอะไรกันเลย เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เมื่อเรารู้อย่างนี้แล้ว ก็ชวนชวนในการสร้างคุณงามความดี อย่าหายใจทิ้ง อย่าให้วันเวลา มันกลืนกินชีวิตของเราไป มันไม่กลืนเราอย่างเดียวยละวันเวลา มันกลืนเอาความสุขความทุกข์เอาลูกเอาหลาน เอาสามีภรรยาไปสู่ความตายหมดเลย

● อย่าประมาทในวัย

ฉะนั้นเมื่อเรารู้ต้อย่างนี้แล้ว เราก็ทำทานจะได้ไม่อดไม่यरักษาศีลจะได้สุขภาพร่างกายแข็งแรง เจริญสมาธิภาวนาจิตใจจะได้สงบระงับจากบาปอกุศลเวรกรรมทั้งหลาย นี่เรียกว่ารู้ดี รู้กุศล และอกุศลและรู้สิ่งที่จะต้องปลงต้องวาง ท่านเรียกว่ารู้ดี สุวิชาโน ภะวังโหติ วิชาแขนงนี้ก็จะนำเราให้พ้นไปจากทุกข์

นี่แหละพี่น้องทั้งหลาย ขอให้ท่านทั้งหลายมารู้จักดี รู้จักศีล รู้จักทาน จากสมาธิภาวนา ซึ่งเป็นหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่าได้ปลีกแวงหนีจากวัด หนีจากศาสนา หนีจากหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า คนรู้ดีต้องอดทนทำดี ต้องมีความบากบั่นมุมานะ อย่าท้อถอย เพียรละบาปบำเพ็ญบุญ ทำจิตให้มัน

สะอาดสะอาด นี่คือคนรู้จักคุณงามความดี พี่น้องทั้งหลายเกิดมาอายุ ๔๐-๕๐-๖๐-๗๐-๘๐ ปี ชีวิตมันไม่ได้นานอะไร วิชาบนโลกนี้เรียนเท่าไร มันก็เรียนไม่จบ ตั้งแต่เป็นเด็กเล็ก ๆ เข้าโรงเรียน เป็นเด็กเรียกว่า อนุบาล ประถมหนึ่ง ประถมสองไปเรื่อย จบมาแล้วก็เรียนต่อ เรียนไป ยิ่งไง ศึกษาไปยิ่งไงมันก็ไม่จบ ชีวิตมันก็ตายซะก่อน มันยังเรียนไม่จบ สักแขนงเดียว มันก็ไม่จบเพราะวิชาทางโลกสารพัดสารเพ ต่อสู้กับ มันไม่ไหว เรียนยังไม่จบตายก่อนก็มี เพราะว่าวิชาทางโลกนั้นเป็นวิชา ที่ศึกษากันไม่รู้จักจบจักสิ้น ไม่เหมือนวิชาทางธรรมที่เป็นสุวิชา วิชาดี วิชาทางกายวาจาใจให้มันสะอาด กายกรรม ๓ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติดิฉินในกามนี้เรียกว่ากายกรรม ไม่ดื่มสุราเมรัย อันนี้ก็เหมือนกัน วชิกรรม ๔ ไม่พูดปด พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ มโนกรรม ๓ ไม่เพ่งโทษไม่ไปเบียดเบียนใครต่อใครอยากได้ของ ๆ ใคร ไม่เป็นมิถิฉินอยู่อย่างนี้เป็นต้น ก็เป็นกายสุจริต วชิสุจริต มโนสุจริต มีแต่ความดีเกิดขึ้นในจิตใจ

นี่เป็นวิชาทางธรรม ศึกษาง่าย ปฏิบัติง่าย เหมือนเรากวาด บ้านกวาดทุกวันมันก็สะอาด เหมือนเราเอามือลูบกระดาน เอามือ ลูบไปลูบมามันก็สะอาด เหมือนกันวิชาทางธรรมคือวิชาทำให้กาย วาจาใจสะอาด ขยันหมั่นขัดเกลา รับผิดชอบทำบุญทุกเช้าสาย บ่ายเย็นจิตใจมันก็สะอาดไปเอง นี่เป็นวิชาทางธรรมะ ไม่เหมือน วิชาทางโลก

● วิชาเป็นหมื่นแสนไม่มีความหมายถ้าความตายมาถึง

แต่แน่นอนที่เดียวญาติโยมทั้งหลายวิชาทางธรรมะมันมีกำหนด

เวลาของมัน ถ้าตายแล้วมันทำไม่ได้ ต้องทำตอนที่ยังไม่ตาย ตอนที่ป่วยก็ทำยาก ตอนที่เจ็บป่วยก็ทำลำบาก ฉะนั้นต้องทำในตอนที่เรายังแข็งแรง อย่างมาใส่บาตรก็ต้องเดินมา ก็ต้องมีพี่น้องพากันมา ก็ต้องมีกำลังกายที่แข็งแรงจึงจะมาใส่บาตร จึงจะมานั่งฟังเทศน์ฟังธรรม จึงจะมาทำจิตใจได้ แต่ถ้าหากมันป่วยมันเจ็บไข้ไม่สบายมาก ๆ เข้าแล้วจะมาฟังธรรม จะมาใส่บาตร จะมาทำบุญมันก็มาไม่ได้ ได้แต่นั่งจับเจ่านัยน์ตาลอกแลก ๆ อยู่ที่บ้านบ้าง อยู่ที่โรงพยาบาลบ้าง อยู่ที่ห้องไอซียูบ้าง มันก็เลยไม่มีโอกาสได้ทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดี

ณ บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย หู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจดี ก็ได้เอาความดีอันนี้มาทางหู ทางตา ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจก็มาสัมผัสกับรูป เสียง กลิ่น รส ที่เป็นธรรม ตาสารรวมตา หูสารรวมหู กายวาจาใจสารรวมก็เป็นวิชาดีขึ้นมา

วิชาดีก็คือวิชา รู้จักตัวเอง ยอดธรรมะมันก็อยู่กับเรานี่เอง ไม่อยู่กับใครที่ไหน รู้จักวิชาอื่นเป็นหมิ่นแสบ เมื่อความตายเข้ามาถึงเข้ามันก็ไม่มีประโยชน์กับวิชาภายนอก

พระพุทธเจ้าจึงบอกว่าวิชาภายในคือรักษากิจตรักษาใจของตนเอง อย่าให้มันฟุ้งซ่านรำคาญ อย่าให้มันเกล็ดเกล็ดไปกับความโลภ ความโกรธ ความหลง อันนี้เป็นวิชาที่ดี เมื่อมีวิชาดีแล้วเราก็เหมือนมีเครื่องป้องกันภัยมีพระพุทธ มีพระธัมโม มีพระสังฆะ อยู่ในจิตใจของเรา เราก็มีของดีประดับประดาจิตใจของเราตลอดเวลา อยู่ก็มีสุข ไปก็มีสุขอยู่ที่ไหนก็ดี เพราะนี่เรามีวิชาดี พระพุทธเจ้าพระองค์จึงทรงแสดงว่า สุวิชาโน ภวํ โหติ นี่เป็นบทที่ ๑

● รู้ชั่วพาทำเลื่อม

บทที่ ๒ ทูริชาโน ปราภโว แปลความว่า วิชาชั่วเป็นทางแห่งความเลื่อมหรือเป็นสะพานให้เราเลื่อม ให้เราไม่เจริญ วิชาชั่วมันมีเยอะ วิชาโลก วิชาโกรธ วิชาหลง อันนี้เราไม่ต้องเรียน เราไม่ต้องศึกษามันก็มีเกิดขึ้นมา กิเลสความมันมีด้วยกันทุกคน ความโลภ ความโกรธ ความหลง อันนี้วิชานี้มันมีตั้งแต่เกิด แต่อย่าไปเสริมมันเข้าไปอีก ไปเรียนความโลภ ไปเรียนความโกรธ ไปเรียนความหลง ความอิจฉาริษยา ความมักมากมักได้ ความผิดศีลผิดธรรม อย่าไปเรียนมันเพิ่มเติมให้ละมันซะ วิชามันไม่ดี วิชาชั่วมันโลก มันโกรธ มันหลง วิชาผลิตอาวุธไปทำลาย วิชาผลิตปืน ผลิตเครื่องดักสัตว์ นี่เรียกว่าเป็นวิชาผลิตสุราเมรัยให้คนดื่มมันเมา ยาม้ายาบ้านี้เป็นวิชาชั่ว ๆ ขาดิชั่วก็เลยไปผลิตวิชาชั่ว ๆ ขึ้นมา มนุษย์ก็เลยมีอาวุธทำลายล้างซึ่งกันและกัน

แต่วิชาชั่วบางอย่างก็ต้องผลิตเหมือนกัน เพื่อรักษาประเทศชาติบ้านเมือง อย่างเช่นปืน กระสุน ระเบิดเขาทำไว้ให้ทหารรักษาชาติบ้านเมือง อันนี้เป็นวิชาไม่ดีแต่ก็ต้องรู้เอาไว้ พระพุทธเจ้าท่านก็ตำหนิแต่ตำหนิน้อยหน่อยไม่เหมือนวิชาผลิตของโน่น ไปดักปู ดักปลา พวกนี้เป็นวิชาที่เป็นทูริชา เป็นวิชาชั่วโดยเฉพาะ

วิชาบำรุงบำเรอความโลภ นี่ความตระหนี่นั่นแหละเป็นวิชาชั่ว จะทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดีตัวเองไม่ทำยังไปบอกคนอื่น “มึงอย่าไปทำนะบุญหนะ มึงอย่าไปนะ” คนจะมาทำบุญก็เลยอ่อนนอกอ่อนใจ ก็เลยหมดศรัทธาไปด้วยนะวิชาชั่วมันมา มีวิชาชั่วกับตัวเองแล้วยังไม่พอยังไปสอนลูกสอนหลานเอาวิชาชั่ว ๆ เต็มบ้านเต็มเรือน บ้านหลังนั้นก็เลยเป็นบ้านตระหนี่ถี่เหนียว บ้านจิตใจคับแคบ ใครก็

ไม่อยากเข้าไปใกล้ มีรั้วติดบ้านคนแบบนี้จิตใจไม่สบายนั่งนอนก็ไม่เป็นสุข เต็มวันก็ย้ายรั้วอยู่ใกล้ๆ เต็มวันก็ขุดคั่นนาเข้ามา อยู่ตรงไหนมันโลภไอ้คนแบบนี้วิชาชั่วมันเยอะ นี่ไปอยู่ใกล้ๆ มัน มีแต่ทุกข์ มีแต่ความทรมานใจ อึดอัดจะเป็นจะตายเพราะอยู่ใกล้ที่คนมีวิชาชั่ว มีวิชาโลก วิชาโกรธ มีวิชาโกรธไม่รู้จักระดับดับมันแล้วละก็ทุกข์ ผัวเมียก็ตีกัน ลูกก็ไม่ฟังคำสอนของพ่อของแม่ ไม่ไปโรงเรียนก็โกหก ว่าไป อย่างนี้เป็นต้น

วิชาชั่วมันเกิดแล้วความโมโหโกรธา สามิภรรยาพอได้โกรธแล้ว นี่เรียกว่าตีกันฆ่ากัน นี่เป็นวิชาความโกรธระมัดระวัง มันเป็นของ ทำลาย วิชาหลง หลงรูป เสียง กลิ่น รส โสภณูปะ มีผิวเดียวเมียเดียว ก็ดีแล้ว แต่ก็ยังไม่พอใจไปหาผิวหาเมียเพิ่มเข้าไปอีก ไปหาทุกข์เพิ่ม เข้ามาอีก ตัวเองคนเดียวก็ทุกข์จะตายอยู่แล้วยังไปเพิ่มทุกข์เพิ่มโทษ ผิดศีลผิดธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

“วิชาชั่ว” นี่มันหลบหน้าหลบหลัง หลีกหน้าหลีกหลังนั่นละ วิชาชั่ว ๆ เพราะมันหลงในรูป เสียง กลิ่น รส หลงในลาภยศสรรเสริญ หลงติดในสุขอย่างนี้เป็นต้น มันก็ทำแต่ความชั่วความเสียหาย พอ ได้ดิบได้ดีขึ้นมาก็ยิ่งชั่วเข้าไปใหญ่ ได้เป็นโน้นเป็นนี่เขาตั้งให้เป็นนั่น เป็นนี่มันมีวิชาชั่ว ๆ อยู่ในใจ อยากไปเป็นอย่างนั้นเพื่อจะได้โกงเอา อันนั้น อยากไปเป็นอันนี้เพื่อจะได้เอาเงินส่วนนี้ส่วนนั้นคิดหลงไหล ใฝ่ฝันไป นี่ไม่รู้จกว่าบาปมันเผาหัวตัวเอง อยากใหญ่แต่อยากเอาความ ใหญ่นั่นละไปทำชั่วทำเสียหาย ไปเบียดเบียนสัตว์ เบียดเบียนลูกภรรยา สามิเขา นี่เรียกว่าวิชามันชั่ว มีเงินมีทอง เอาไปกินเหล้าเมายาเล่นการ พนันขันต่อ พอวิชาชั่วมันเกิดแล้วเดือดร้อนบ้านหลังนั้นเหมือนมีไฟ

เผาตลอดเวลานั่งนอนไม่เป็นสุขละ ผัวเมียอยู่ในมุ้งเดียวกันหมอนวางอยู่ข้างกัน ปรากฏว่านอนหันหลังใส่กัน มีแต่ตี มีแต่ว่า มีแต่ตำท้อ ลูกหลานก็ไม่มีความสุขกายสุขใจ นี่วิชาชั่ว ๆ ไปสิงสถิตในหัวใจของคนใด ปรากฏว่ามันพังทลายไปหมดเลย นี่วิชาโลก วิชาโกรธ วิชาหลง วิชาตณฺหา วิชาอุปาทาน เป็นอวิชา เป็นความมืด

พระพุทธเจ้าจึงบอกว่าไอ้วิชาชั่ว ๆ นั้นอย่าไปศึกษาอย่าไปรำเรียน หนีไปไกล ๆ โยนมันหนีไปไกล ๆ เตะมันไปโน่นลงทะเลไปโน่นเลย เหมือนน้ำที่มันท่วมบ้านท่วมเมือง น้ำดีใครเขาก็ชอบอย่างพี่น้องมาบริจาคน้ำเป็นน้ำดีเอาไปล้างหน้าล้างตา เอาไปดื่ม เอาไปกิน น้ำไหลใสสะอาดใครก็ชอบอยากดื่มอยากกินอยากเอามาอาบมาโสรจมาสร้งตัวเองเย็นฉ่ำ พอน้ำชั่วขึ้นมา น้ำเน่า น้ำเหม็น น้ำบ้ำท่วมบ้านท่วมเมืองใครก็รังเกียจสุมหนีกันใหญ่เลย เอามันหนี เอามันหนี นี่น้ำชั่ว พอน้ำดีตกลงมาข้าวกล้าก็งดงามเรียกว่าไม่แล้ง สัตว์ทั้งหลายก็ชื่นฉ่ำจิตใจ พอฝนฟ้าตกลงมามันก็ดีอกดีใจ ปลาที่กระโดดโลดเต้น กบเขียดก็ร้องกัน อ้อบ แอ็บ ๆ ดีอกดีใจกันไปหมดเลย คนก็พลอยดีอกดีใจร้องรำทำเพลงกันไปด้วย เรียกว่าดีใจกันไปหมดเลย น่นน้ำดีไปที่ไหนมันก็ดีไหลไปไหนมันก็ดี แต่น้ำช่วน้ำบ้ำไปที่ไหนมันก็ชั่วก็บ้ำเพราะมันเป็นน้ำครำน้ำครำ น้ำคั้น น้ำเน่า น้ำเหม็น น้ำปน น้ำเปื้อน มีแต่ระส่ำ สัตว์ทั้งหลายที่ได้อาศัยก็เป็นทุกข์ไปด้วย ปลา ก็ตาย งูก็ไม่ไหว อะไรที่อยู่ในน้ำชั่ว ๆ น้ำบ้ำ น้ำกิเลสตัณหาก็ยิ่งไปกันใหญ่

นี่แหละพี่น้องทั้งหลายวิชาชั่วมันลูกกลมไปที่ใดมันก็ก่อความทุกข์ก่อความโทษก่อความทรมาณให้กับคน ๆ นั้น พระพุทธเจ้าจึงบอก

ว่า ทูวิชาโน ปราภโว การศึกษาวิชาชั่ว หรือว่าการปฏิบัติตามวิชาชั่ว ๆ ที่ตัวเองได้รู้ได้เรียนได้ศึกษามาเป็นสะพานเชื่อมไปสู่ความเสื่อม นี่เป็นข้อที่ ๒ ให้ละให้เว้นวิชาชั่ววิชาโลภ วิชาโกรธ วิชาหลง เป็นต้น

● ผู้ใคร่ธรรม ผู้รักธรรม เป็นผู้เจริญ

ข้อที่ ๓ ที่อาตมายกภาษิตธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้ามาแสดงให้ฟังนี้ก็คือ ธมมกาโม ภวํ โหติ ผู้ใคร่ธรรม ผู้รักธรรม ผู้ชอบพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นผู้เจริญ

พี่น้องท่านสาธุชนทั้งหลาย ท่านทั้งหลายที่มาทำบุญตักบาตรในวันนี้ ก็ล้วนเป็นผู้ชอบในศีล ในธรรม ในทาน ในหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่พระองค์ตรัสว่า สุวากขาโต ภควตา ธมโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว

เราก็คือรักพระธรรม ชอบพระธรรม อาตมาแสดงธรรมญาติโยมก็มาตั้งแต่เช้า บางคนกุฏิจุจอตั้งแต่ตี ๓ ตี ๔ บางคนตี ๕ ก็มาแล้ว บางคนก็ ๖ โมง กุฏิจุจอห่อข้าวตักกล้วยเหมือนพี่น้องทั้งหลายตักบาตรเมื่อเช้านี้เยอะเหลือเกินและยังกองพะเนินเทินทึกอยู่ข้างหน้าอาตมาที่แสดงธรรมอยู่นี้ เป็นข้าวปลา น้ำดื่ม กล้วย มาม่า ปลากระป๋อง กระเทียม พริก เกลือ สารพัดจะมี ทั้งนมกล่องสารพัดมีหลายประการทีเดียวที่พี่น้องเอามาช่วยทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดี นี่คือผู้รักทาน รักการให้ทาน รักศีล รักษาศีล ตลอดจนรักษาพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้างดคำที่ว่า ธมมจารี สุขัง เสติ ผู้ประพฤติธรรมย่อมอยู่เป็นสุข นี่เรียกว่าเป็นผู้รักในพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย ขอให้ได้ทำบุญ ขอให้ได้สร้างคุณงาม

ความดี นี่คือ รักษาพระธรรม

เรารักษาพระธรรม พระธรรมก็รักษาเรา เราไม่รักษาพระธรรม พระธรรมก็ไม่รักษาเรา เราไม่รักไม่เคารพพระพุทธเจ้า พระองค์ก็ไม่รักเรา ไม่รักษาเรา เราไม่รักษาพระสงฆ์ พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าท่านก็ไม่ช่วยเรา ก็เพราะเราไม่รักท่าน ท่านก็จะช่วยเราได้ยังไง เมื่อเรารักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เราก็มารับปฏิบัติให้ท่านอย่างนี้ รักปริยัติ รักการสวดมนต์ไหว้พระ การจำเรียนหนังสือศึกษาพระธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้า รักปฏิบัติ วัน ๘ คำ ๑๕ คำ ไปวัดฟังธรรม เอาใจหันไปวัด ไปปฏิบัติธรรม ไปกวาดลานวัด นี่เรียกว่า “**รักพระธรรมคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า**”

รักพระสงฆ์อย่างอาตมามาแสดงธรรม ฟังนั่งทั้งหลายก็มาฟัง เทศน์ฟังธรรม ก่อการกุศลคุณงามความดีให้เกิดขึ้นที่จิตที่ใจของเรา นี่คือการรักพระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ซึ่งท่านเป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ปฏิบัติเพื่อยิ่งเห็นจริง ปฏิบัติมีเหตุผล ปฏิบัติเพื่อข่มกิเลสและก็นำกิเลสออกจากท่านเอง และก็สอนให้เรารู้จัก ละกิเลสข่มกิเลสในจิตใจของเราของท่าน นี่เรียกว่าพระสงฆ์สาวกเป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ เราก็รักพระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เห็นพระสงฆ์องค์สามเณรก็เกิดศรัทธาความเชื่อความเลื่อมใสอยากทำบุญอยากตักบาตร เราบวชไม่ได้เราก็อาศัยทำบุญกับพระกับเณรเพราะเราไม่ได้ไปบวช เราละบ้านละเรือนไม่ได้ห่วงลูกห่วงเมียห่วงสามีภรรยาเราก็เกาะชายจีวรพระไปชะก่อน ทำบุญตักบาตรสร้างกุศลคุณงามความดีนี้เรียกว่า **ธมฺมกามิ** ภาว โหติ ผู้รักธรรมผู้ชอบพระธรรม ผู้ใคร่ในพระธรรมคำสอนของ

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบทุกข์ ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

พระพุทธเจ้าเจริญทั้งทางโลกและทางธรรม เจริญทั้งชาตินี้ชาติหน้า และเจริญไปถึงมรรคผล พระนิพพาน ปัจจุบันชาติก็ดี อนาคตชาติข้างหน้าก็ดี จะเป็นที่ไหนไปสู่มรรค ผล พระนิพพาน พันทุกข์ พันโทษ นี่คือ คนรักพระธรรม

● รักธรรม คือ รักตัวเอง

คนรักพระธรรม คือ รักอะไร? คือรักตัวเอง อย่าเอาตัวเองไปทำความชั่ว มือนี้อย่าเอาไปตีไปฆ่า อย่าเอาไปกดไปโกง เอามือมาไหว้พระสวดมนต์ เอามือมาพนมพระ ฟังเทศน์ฟังธรรมอาราธนาศีล อาราธนาธรรม อย่าเอาไปเบียดเบียนสัตว์ต่าง ๆ นี่เรียกว่ารักธรรมะ มือ ขา แขน หน้า ตา ในตัวเองก็เอามาทำคุณงามความดี มีเขาก็เอามาเดินจงกรมเดินไปวัดไปวา นั่งสมาธิสร้างแต่คุณงามความดี ประโยชน์ตนก็บำเพ็ญ ประโยชน์ผู้อื่นก็สรรสร้างขึ้นมา ไม่เป็นคนงก ไม่เป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว จิตใจกว้างขวางอันนี้เรียกว่ารักธรรมะ

นี่เรียกว่า ธมฺมกาโม ภวํ โหติ ก็มีแต่ความเจริญ อยู่ก็เจริญ ตายไปก็เจริญ เจริญโดยชาติเบื้องต้นได้เกิดมาเป็นมนุษย์ก็ไม่ประมาท เจริญโดยชาติจากชาติมนุษย์ไปแล้วไปโน่นเลยสวรรค์สมบัติ เป็นเทวบุตรเทวดาชาติ ต่อไปอีกบำเพ็ญบารมีไปอีก ไปสู่พรหมโลกชาติ ไปถึงอรหัตตชาติ ชาติของพระอรหันต์ บรรลุมรรค ผล พระนิพพาน ในปัจจุบันนี้ก็ได้ หรือว่าถ้ายังไม่ได้ในปัจจุบัน ก็ไปอนาคตกาลชาติหน้า ภาพหน้า เราสร้างคุณงามความดีไว้แล้ว อันนี้ก็จะไปพลบปัจจัยติดตามตัวเราไปทุกภพทุกชาติ

นี่แหละคือ คนรักธรรมคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า รักพระธรรมก็คือรักตนเอง เพราะตนเองนั่นละมีในธรรม ธรรม

นั่นละมีในตนเอง พระธรรมไม่ได้อยู่นอกตัวคนนะ พระธรรมอยู่ในตัวคน พระพุทธเจ้าพระธรรมก็อยู่ในองค์ของท่าน พระอรหันต์อรหันต์พระธรรมก็อยู่ในองค์ของท่าน กายวาจาใจของท่านบริสุทธิ์ บริบูรณ์โดยสิ้นเชิง ท่านก็สะอาดบริสุทธิ์ในกายในใจของท่าน เรียกว่ารักตน รักพระธรรม ก็คือรักตนเอง

สำรวจกาย สำรวจวาจา สำรวจใจ นี่รักตนเองก็คือรักพระธรรม ใครไม่รักตนเองก็ประพฤติดีศีลธรรม ทำลายตนเอง ทำลายชาติบ้านเมือง ทำลายศาสนาพระมหากษัตริย์ ทำลายรากเหง้าแห่งความเป็นชาวพุทธ อันนี้เรียกว่าคนไม่รักพระธรรมคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า

พี่น้องทั้งหลายวันนี้ก็ถือว่าเป็น ธมฺมกาโม ภวฺ โหติ เป็นผู้รักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าก็เลยน้อมจิตน้อมใจมาฟังคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้าที่พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงแสดงเอาไว้ว่า **สันติภูริโก** พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าจะเห็นเอง มาวัดจิตใจสบายได้บริจาคทานถวายพระท่าน ขน ๆ เอาไปทำบุญ ทำกุศลเป็นรถ ๆ ก็อนุโมทนาสาธุการ สาธุ สาธุ! นี่เรียกว่าสันติภูริโก เห็นเองตามิ หูมีใจมี ก็คิดเอา ตามิก็มาดูเขาทำบุญทำกุศล เขาทำกันถึงอกถึงใจ หูมีก็มาฟังเอาซิพระท่านเทศน์ธรรม แสดงธรรมให้เราฟังผิดถูกประการใด เราชั่วตรงไหนเราก็ไปแก้ไขมันตรงนั้น ไม่ใช่ว่าพระมาด่า มาว่า มาสาปแช่งแบ่งแหว ไม่ใช่! พระมาสอน มาตั้งกิเลส มาฆ่ากิเลส มากกว่าดีกิเลส มาอุกิเลส มาเช็ดกิเลส ออกจากกายวาจาใจของเรานั้นเอง นี่เรียกว่า “**สันติภูริโก**” เห็นเอง “**อากาลิโก**” พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าไม่จำกัดกาล จะสมัยพระพุทธเจ้าหรือวันนี้ ก็

พระธรรมตัวเดียวกันนั่นแหละ รสพระธรรมก็รสเดิม ธรรมะก็ข้อเดิม
ศีลก็ข้อเดิม วินัยก็ข้อเดิม

มันยุ่งยากแต่พวกเรานี้แหละ ผู้กิเลสหนาปัญญาหยาบผู้โง่
โง่ยังไง? ท่านสอนยังงั้นมันก็ไม่ฟัง บอกว่าอย่านะ อันนั้นมันเป็นบาป
อย่าไปทำมัน พวกเราก็อายุดี นี่เรียกว่าเรามันโง่ เราไม่ฟังพระพุทเจ้า

พระพุทเจ้าละกิเลสก็ละให้ดู ละให้ดูยังไง? มีราชวงศ์ทั้งวัง
มีบุตรภรรยาท่านก็ละทิ้งของท่าน ไปปฏิบัติเพื่อพ้นทุกข์พ้นโทษ เรา
ทิ้งไม่ได้ก็รักษาเพียงศีล ๕ ก็ได้ ศีล ๘ ก็ได้ อันนี้เป็นข้อปฏิบัติที่เราทุก
คนจะพึงกระทำได้ นี่เป็นข้อปฏิบัติดี เป็นข้อปฏิบัติชอบ ถ้าเราโง่เราก้
ไม่ทำ ศีลก็ไม่รักษา วาจาก็ไม่สำรวม ความดีก็ไม่รู้จักประพฤติปฏิบัติ
นี่เรียกว่าคนไม่รักพระธรรม ถ้ารักพระธรรมต้องรู้จักปฏิบัติทาน ศีล
สมาธิ ปัญญา ให้เกิดขึ้นกับตัวและหัวใจของเรา นี่คือการสำรวมระวัง

● กิเลสล้นมันหวาน

ฉะนั้นพี่น้องญาติโยมทั้งหลายอย่าโง่ อย่าไปเชื่อกิเลส กิเลส
ล้นมันหวาน มันหลอกคนง่าย โอ๊ย! อย่าเพิ่งไปนะวัดนะ เดี่ยวแก่ ๆ
แล้วค่อยไป ยังเป็นหนุ่มเป็นสาวอยู่ สุดท้ายตายแล้วยังไม่ได้เข้าวัด
ตายตั้งแต่เป็นสาว ตายตั้งแต่คราวเป็นหนุ่มกิเลสมันหลอกเอาไว้
พอแก่มาแล้ว โอ๊ย! ไม่ไหวแล้ว ไปวัดนั่งฟังเทศน์ปวดแข้ง ปวดขา
ปวดหลัง ปวดเอว พวกสุไปซะ พวกสุยังเด็กยังน้อยอยู่ไปวัด นี่เป็น
อย่างนี้คนเฒ่าคนแก่ พอเวลาจะกินอะไรคนแก่ไปนั่งหน้า ให้ลูกกิน
ก่อนนะสุ ูกแก่แล้ว ทิกินละไปอยู่ข้างหน้าเขา มันมีแบบนี้เหมือนกัน
นี่กิเลสมันหลอกหน้าหลอกหลังนี้มันเป็นอย่างนี้

พี่น้องญาติโยมทั้งหลายอย่าให้กิเลสมันหลอก อย่าโง่อย่าเป็นควาย ให้มันสนตะพาย กิเลสมันเห็นเราเป็นควาย มันมาสนตะพาย จุงจุมกเรา จุงแขนจุงขา จุงหน้าจุงตาเรา มันกระซิบบอก....โน่นร้านเหล้า โน่นที่เล่นห่วยเล่นเบอร์ โน่นที่เล่นการพนัน มันหลอกเราไปทั่ว จุงเราไปที่นั่นที่นี่ เหมือนหมา เหมือนวัว เหมือนควาย มันหลอกไปเหมือนเขาจุงวัวจุงควายไปฆ่า ไม่รู้ตัวหละวัวควายนะ เขาจุงไปไหน มันก็ไป สุดท้ายเขาฆ่าเอาเนื้อมากิน นี่เป็นอย่างนี้พี่น้องญาติโยมทั้งหลายอย่าเป็นสัตว์ให้เขาจุง เราจงฉลาดเชื่อพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ อย่าโง่ อย่าให้กิเลสมันหลอก อย่าให้ลิ้นของกิเลสมันหลอก

ถ้ามีใครบอกอย่างนั้นอย่างนี้ โอ้ย! อย่าไปนะวัด อย่าไปนะสร้างบุญสร้างกุศลคุณงามความดี ให้คิดซะว่าไอ้คนนั้นมันบ้า มันไม่รู้จักพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เหนอ! มึงรู้หรือไม่ว่า พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ท่านเลิศเลอขนาดไหน ท่านเยี่ยมยอดเพียงใด ท่านเลิศโลกขนาดไหน ท่านเป็นครูของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ไม่รู้จักบ้างเหนอ นึกในใจอย่างนั้น ไม่ต้องไปทะเลาะเบาะแว้งกับเขาละ ตั้งหน้าตั้งตาเดินไปวัด อย่าให้ใครมาตัดแข้งตัดขาเรา จะมาวัดก็ตัดขาแล้ว จะทำบุญก็ตัดแขนแล้ว จะมานั่งสมาธิมาตัดเอวตัดก้นไว้แล้ว ก็เลยทำคุณงามความดีไม่ได้ ที่ความชั่วความเสียหายกินมากนอนมาก ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร แต่มันก็ยังเป็นบ้าทำอยู่ไม่รู้จักยุติ

นี่แหละพี่น้องญาติโยมทั้งหลายอย่าโง่ ให้ฉลาด เชื่อว่าทำบุญทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ชีวิตของคนมันน้อยนัก มันสั้นนัก เราจะรีบสร้างกุศลคุณงามความดีไว้มาก ๆ ชาตินี้เราอาจจะจน ชาตินี้เราอาจจะไม่สวย ชาตินี้เราอาจจะไม่มีความรู้วิชาต่าง ๆ ชาตินี้ทรัพย์สมบัติเรามี

น้อย แต่ว่าชาตินี้เราจะสร้างคุณงามความดี เราจะเชื่อพระพุทธเจ้าว่า
ทานทำให้เรามีทรัพย์สมบัติ ศีลทำให้เรามีสุขภาพอายุยืน สมาริ
ปัญญาทำให้เรามีสมองดี มีความจำดี เป็นคนไม่หลงไม่เียง เกิดมา
ชาติใดเป็นคนมีสติเปรี๊ยะปราดสามารถ เป็นนักปราชญ์ เป็น
ราชบัณฑิต

เราเชื่ออย่างนี้ต่อพระพุทธเจ้าแล้วเราก็ตั่งหน้าตั้งตาสราง
คุณงามความดี ไม่เชื่อกิเลส ไม่เชื่อลมลั่นลมปากของกิเลสมันเป่า
หูซ้าย เป่าหูขวา มันหลอกไปเรื่อยจนกระทั่งตาย เอาไปเผาในเมรุ
มันก็ยังไม่ฟื้น ยังไม่รู้เนื้อรู้ตัว เพราะกิเลสมันหลอก หลอกตั้งแต่วันเกิด
ตั้งแต่เป็นเด็กเป็นหนุ่มเป็นสาว จนกระทั่งตาย เราอย่าโง่อย่าให้มัน
หลอก เราจงมีสติปัญญา นี่แหละพระพุทธเจ้าพระองค์จึงทรงแสดงว่า
ธัมมะกาโม ภาวะัง โหติ ผู้ใคร่ธรรม ผู้รักพระธรรม ผู้ชอบในพระธรรม
คำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นผู้เจริญนี้เป็นข้อที่ ๓

● ผู้ชังธรรมเป็นผู้เสื่อม

ข้อที่ ๔ ที่อาตมายกเทศน์เป็นภาษาบาลีไว้ในเบื้องต้นว่า
ธมฺมเทสฺสี ปราภโว ผู้ชังธรรมเป็นผู้เสื่อม คนชังธรรมะก็มี พระเทศน์
อยู่นี้ไอ้คนฟังก็มี คนที่ไม่อยากฟังก็มี คนที่มาด้อม ๆ มอง ๆ คอยจ้อง
จับผิดอยู่ข้าง ๆ วัดนี้ก็มี ทั้งคนทั้งเปรต ทั้งผี เปรตอยู่ในวัดมันยัง
ไม่อยากฟังพระเทศน์มันก็มีเหมือนกัน มาซะเงื่อชะแ้ง ปีนต้นไม้
อยู่ตามหลังศาลาวัดมันก็มี มันชังธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า
มาด้อม ๆ มอง ๆ เป็นคนแต่เหมือนเปรตเหมือนผี เป็นมนุษย์ว่ายาก
สอนยาก เป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นคนเหมือนอสุรกาย ไม่รู้จักบาปบุญ
คุณโทษ มันก็มีเหมือนกัน

คนแบบนั้นพระพุทเจ้าเรียกว่าผู้ซึ่งพระธรรมคำสอนของพระพุทเจ้า ชังธรรมะ เขาแสดงธรรมะเขาให้ศีลมันก็ไวยวาย อื้อ! กำลังจะกินเหล้าพระมาให้ศีลอีกแล้ว งานนี้งานศพ งานนี้งานเล่นสุราเมรัย งานนี้งานเล่นการพนัน คนตายเป็นเรื่องน่าเศร้าแท้ ๆ แทนที่จะได้ปลงใจในบุญกุศลคุณงามความดีกลับเป็นงานบาป คนตายก็เลยบาปใหญ่เข้าไปกว่าเดิมเป็นเหตุให้คนมากินเหล้าเมายา ผิดศีลผิดธรรม เป็นเหตุให้เขามาเล่นการพนัน ไอ้คนตายเลยเป็นบาปใหญ่ ตอนตายยังบาปไม่มาก พอตายแล้วบาปใหญ่เลยทีเดียวเพราะงานนั้น มันเป็นบาป พ่อแม่ของคนตายก็เลยเป็นบาปไปด้วย พี่น้องก็เลยเป็นบาปไปด้วย บ้านคนตายก็เลยเป็นบ้านอบายมุขเป็นทางต่ำเป็นทางเสื่อมนี้ พระพุทเจ้าบอกว่าคนแบบนี้แหละชังธรรม ชังพระธรรมคำสอนของพระพุทเจ้า ไอ้พระก็ไปให้ศีลแทบเป็นแทบตาย นะโม อยู่那儿แหละ ปาณาติปาตา เวระมะณี อยู่那儿แหละ สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี อยู่那儿แหละ ไอ้พระก็ถือพัดอยู่那儿แหละ พุดจนปากจะฉีกไปข้างซ้ายทะลุไปถึงข้างขวา มันก็ยังไม่ฟังเพราะมันชอบชอบของต่ำ อันนี้เรียกว่า **ธมฺมเทสสี ปราภโว คนชังธรรม**

พระท่านมาเทศน์ มาแสดงธรรม มาบิณฑบาต มันอาจจะพูดว่าอื้อ! นี่ไม่ใช่พระบ้านของมึง มึงจะไปใส่ทำไม มันไม่รู้จักชาติบ้านเมืองศาสนา ไม่รู้จักว่าธรรมะเป็นของกลาง วัดทุกวัดในประเทศไทยนี้ มันเป็นของพระทุกองค์ เพราะมันเป็นสมบัติของพระพุทเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มีเจ้าวัดที่ไหนหรือเป็นเจ้าของวัด มีมคทายกที่ไหนหรือเป็นเจ้าของวัดเจ้าของวา มันมีที่ไหน เป็นสมบัติกลาง ผู้มีศีลก็สามารถเดินเข้าไปได้หมดแหละ ผู้มีสมาธิ ผู้มีปัญญา ผู้ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง

ก็ไปอยู่ได้ทุกวัดทุกวาทุกศาสนาไม่ใช่สมบัติของผิวของเมียใคร ของพ่อ
ของแม่ใคร ของโคตรเหง้าตระกูลของใคร เป็นสมบัติของพระพุทธเจ้า
พระธรรม พระสงฆ์ มันก็ยังไม่รู้จักคิดนะ มันอาจจะพูดได้ว่า โอ้ย!
ไม่ใช่พระบ้านมิ่งวัดมิ่ง มิ่งจะไปใส่ไปทำบุญทำไม นี่แหละคือ **ผู้ซังธรรม**
ใจก็คับแคบตีบตัน จะสร้างบุญกุศลอะไรก็ทำอยู่ข้างบ้าน อันไหน
ไม่เข้าบ้านตัวเอง อันไหนตัวเองไม่ได้ใช้ไม่ทำละ คนประเภทนี้เป็น
คนเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ มักมาก โลภมาก โกรธมาก หลงมาก อิจฉา
มาก พยาบาทมาก คนประเภทนี้เดินไปตามถนน ปรากฏว่าเหมือน
เปรตเหมือนผี เดินไปตามถนนซกม๊ก ๆ ไปอย่างนั้นละ เป็นที่น่า
รังเกียจของคนทั้งหลาย

ฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายอย่าได้ซังพระธรรม **ใครซังพระธรรม**
คำสอนของพระพุทธเจ้า มันจะเป็นสะพานเชื่อมไปสู่ความเลื่อม
เลื่อมจากบุญ เลื่อมจากกุศล เลื่อมจากคุณงามความดี เลื่อมจาก
ความเป็นมนุษย์ เลื่อมจากสิ่งที่จะพึงได้พึงถึง ก็เลยไปเลื่อม นรก
โน่น! ไปเจริญอยู่ในนรก ไปเจริญอยู่ในชั้นเปรต ไปเจริญอยู่ใน
อสุรกาย ไปเจริญอยู่ในเดรัจฉาน

นี่แหละเรียกว่าคนซังธรรม จะต้องตกต่ำแบบนี้แหละ

● ยอดชี้

ฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายโปรดเป็นผู้รักในพระธรรมคำสอนของ
พระพุทธเจ้า อย่าซังพระธรรม อย่าซังวัดซังวา อย่าซังศาสนาให้รัก
วัดวา ศาสนา รักคุณงามความดีการกุศล เราก็จะเจริญรุ่งเรือง ในหลัก
พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

คนซึ่งธรรมก็คือคนขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ขี้เนื้มนของเหม็น ใครก็ทราบ แต่เหม็น ๆ อย่างนี้คนก็ไปชอบยอดขี้ ยอดขี้คืออะไรล่ะ ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลงนี้เป็นยอดขี้ ส่วนขี้ในโลกมนุษย์นี้เหม็นธรรมดา แต่ไอ้ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลงเป็นยอดขี้ ข้างขี้แต่ชอบยอดขี้ คือ ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง พาไปนรกอเวจีได้ง่าย ๆ

ฉะนั้นพี่น้องท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย จงละ จงปลง จงวาง วางกิเลสตัวเองซะบ้าง เกิดมาแล้วแก่แล้ว เฒ่าแล้ว ทำบุญกุศล ทำคุณงามความดี อย่าได้ระย่นระย่อ ต้องอดต้องทนบากบั่นมมานะ แก่แล้วยังต้องทำ อายุมากแล้วยังต้องประพฤติปฏิบัติ อย่าเป็นคนแก่ฟักแก่แฟง ลูกหลานเหลนอย่าไปยุ่งกับมันมากนัก สร้างคุณงามความดี บทดายแล้วต่างคนต่างไป หอบลูกหอบหลาน หอบใครไปด้วยไม่ได้ เพราะนรกสวรรค์นั้นเขาหอบไปแต่บาปแต่บุญ พวกบาปก็หอบไปแต่ทางบาป พวกบุญก็หอบไปทางบุญ

พี่น้องญาติโยมทั้งหลายเมื่อได้ฟังธรรมที่อาตมาชี้แจงแสดงให้ ท่านได้ฟังแล้ว ก็ขอให้ท่านทั้งหลายได้เกิดสติปัญญา เกิดศรัทธาความเลื่อมใสในหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า แล้วก็หันหน้าเข้าวัด หันหน้าเข้าหาพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ฟังเกิดฟังธรรม นั้นนะไม่จม ใครฟังธรรมแล้วลุ่มจมมันมีหรือ! มันไม่มี มีแต่เจริญ รุ่งเรืองทั้งทางโลกและทางธรรม เกิดชาติไหนก็ได้เป็นมหาเศรษฐี

● เศรษฐีทางโลกยังมีวันทุกข์โศก

มหาเศรษฐีธรรมนี้ดีกว่ามหาเศรษฐีทางโลก เพราะมหาเศรษฐีทางโลกอาจจะทุกข์ เพราะทรัพย์สมบัติของตนก็ได้ แต่มหาเศรษฐี

ในทางธรรมไม่ทุกข์ ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง ไม่อิจฉา ริษยา ไม่มีความทุกข์ มีแต่ความสุขในหัวใจหัวใจ

พี่น้องทั้งหลาย พระพุทธเจ้าพระองค์จึงทรงแสดงว่า ธมมเทสสิ ปรากโว ผู้ใดก็ตามที่ซึ่งในพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้านั้นเป็นผู้เลื่อมและจะตกนรกหมกไหม้อย่างแน่นอน

วันนี้あたมาได้มาแสดงธรรมโปรดท่านทั้งหลายรู้สึกปลื้มปิติยินดี ยินดีปรีดาในกุศลเจตนา ในบุญทานทั้งหลาย ที่พี่น้องได้ร่วมกันสร้างกันทำปรากฏประหนึ่งว่าวัดบ้านค่ายทะเลยิง เป็นสนามแห่งคุณงามความดี เป็นตลาดแห่ง มรรค ผล พระนิพพาน การบุญ การกุศลเกิดขึ้น พี่น้องทั้งหลายยิ้มแย้มแจ่มใสเสียงธรรมประกาศกว้างไกลหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเข้าสู่จิตใจของท่านทั้งหลาย

นานเหลือเกินกว่าจะได้ฟังธรรม นานเหลือเกินกว่าจะได้ตรัสรู้ธรรม นานเหลือเกินกว่าจะได้มีโอกาสทำจิตใจให้มันสงบร่มเย็น เพราะว่าเวลาของธรรมะมันมีน้อย เวลาของกิเลสตัณหา มันมีมาก คนเราเกิดมาอายุ ๗๐-๘๐-๙๐ ปี เป็นเวลากิเลสนะ เวลาธรรมะนับได้ ๑ วัน ๒ วัน ๓ วัน ๑๐ วันแต่เวลาของกิเลสที่มันเผาหัวใจหัวใจของเรามันมีมากเหลือเกิน

ฉะนั้นวันนี้พี่น้องได้ใช้เวลาเป็นคุณค่าเรียกว่า กาลัญญู เรียกว่า รู้จักกาล อดัตถัญญู ได้รู้จักตน ธัมมัญญู ได้รู้จักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ก็ถือว่าเป็นสิริมงคลกับหัวอกหัวใจของท่านทั้งหลาย

วันนี้เป็นที่ปลื้มปิติกับพี่น้องชาวตำบลทั้งตำบล ตำบลหินดาด โดยเฉพาะบ้านค่ายทะเลยิง จัดการต้อนรับเป็นอย่างดี คุณโยมสมพร

มาลัยไธสงค์ และพี่น้องชาวบ้านค่ายทะยิง ก็ได้มีจิตศรัทธาณิมนต์มา
พี่น้องทั้งหลายมาจากหลายที่หลายทาง ทั้งสี่คู้ด้านขุนทดหรืออำเภอ
อื่น ๆ ก็มาร่วมทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดีด้วย นี่เรียกว่าบุญ
กิริยาวัตถุ เกิดขึ้นที่จิตที่ใจของเรา วัตถุแห่งบุญเกิดขึ้น กุศลคุณงาม
ความดีก็เกิดขึ้นกับเราทุก ๆ คน

วันนี้あたมาได้มาแสดงธรรมโปรดท่านทั้งหลาย ในหัวข้อธรรมะ
ว่า สุวิชาโน ภว โหติ ทูวิชาโน ปราภโว ธมฺมกาโม ภว โหติ
ธมฺมเทสสี ปราภโว ผู้ที่เรียกว่าศึกษาดีแล้ว รู้ดีแล้วเป็นผู้เจริญ รู้ชั่ว
ทำชั่วเป็นผู้เสื่อม รักธรรมชอบธรรม ยินดีในธรรมเป็นผู้เจริญ
ชังธรรมเกลียดธรรมเป็นผู้เสื่อมตกนรก ดังนี้ เป็นต้น ได้นำมาชี้แจง
แสดงให้ท่านทั้งหลายได้ฟังประดับสติปัญญา

ขอให้ท่านทั้งหลายนำไปประพจน์ปฏิบัติ ท่านทั้งหลายจะถึง
มรรค ถึงผล ถึงพระธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้า และก็จะบ่มศรัทธา
ของท่านทั้งหลายให้แก่กล้าในการให้ทาน รักษาศีลประพจน์ปฏิบัติ
คุณงามความดี ก็จะเพิ่มเติมเข้ามาในหัวจิตหัวใจของท่านทั้งหลาย
มากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ วันนี้あたมาภาพได้มาแสดงธรรมโปรดท่านทั้งหลาย
ก็เห็นว่าพอสมควรแก่เวลา จึงขอยุติการแสดงธรรมลงแต่เพียงเท่านี้
เอวังฯ ก็มีด้วยประการฉะนี้/.

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

จิตอบรมดีแล้วย่อมไม่หวั่นไหว

นะโม (๓ จบ)

ผู้รู้สส โลกธมฺเมหิ จิตฺตํ ยสฺส น กมฺปติ
อโสภํ วิรชํ เขมํ เอตมมฺงฺคฺลมฺตฺตมนฺติ

จากนี้ไปอาตมาจะได้พุทธธรรมะให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง วันนี้เป็นวันอุดมมงคลของพี่น้องชาวอำเภอครบุรีและอำเภอใกล้เคียงตลอดจนท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ที่ได้มาตักบาตรช่วยน้ำท่วมพระบิณฑบาตช่วยเหลือบุคคลผู้ประสบอุทกภัย ก็อาศัยแรงสนับสนุนจากพี่น้องท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย โดยเฉพาะท่านนายกธนดล และก๊าท่าน สจ.ทั้ง ๒ ท่าน และผู้นิมนต์คือโยมปู่ สาวิณี แอบครบุรี และก๊าท่านน้องชาวครบุรีทุก ๆ ท่าน

วันนี้เป็นความปลื้มปิติเหลือเกินที่ทุกท่านได้มาร่วมตักบาตรทำบุญสร้างกุศลคุณงามความดี โดยความเป็นอิสระอย่างแท้จริง พี่น้องทั้งหลายมาทำบุญด้วยตัวเอง ไม่มีใครบังคับบัญชาขู่เข็ญมาสร้างบุญสร้างกุศล แต่มาเองด้วยใจเป็นอิสระในบุญกุศลคุณงามความดีหาได้ยากเหลือเกิน

พระธรรมเทศนา ที่อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

บุคคลที่มีอิสระ อิสระแห่งคุณงามความดี ที่เราได้ทำ ไม่ว่าจะเป็น
เป็นเช้าสายบ่ายเย็น คนมีอิสระในการสร้างคุณงามความดีเป็นคนมี
วาสนาเพราะมันกว้างอยากทำก็ได้ทำ อยากประพฤติปฏิบัติก็ได้
ประพฤติปฏิบัติ ถือว่าเรามีอิสระทางด้านจิตด้านใจของเราด้วย เพราะ
ผลบุญที่เราได้กระทำไว้แต่อดีตชาติของเราด้วย เหมือนท่านประธาน
ท่านก็มีอิสระวันนี้ได้มาทำบุญทำกุศลงานการของท่านก็มีเยอะ ไม่ว่าจะ
จะเป็นพี่น้องทั้งหลายก็ด้วยเช่นเดียวกัน อันการช่วยน้ำท่วมนั้นพี่น้อง
ก็ได้ช่วยกันเรื่อยมา ตลอดจนท่านนายก ท่านก็ได้ช่วยเรื่อยมา ไม่ได้
ช่วยเพียงครั้งเดียวเท่านั้น แต่คราวนี้ผ่านมือพระ ตักบาตรผ่านมือพระ
นำไปให้ผู้ประสบอุทกภัย ถือว่าอาตมาทำด้วยความเมตตาต่อสัตว์โลก
สงสารเห็นอกเห็นใจคนที่ประสบอุทกภัย

ฉะนั้นวันนี้พี่น้องทั้งหลายมาเองโดยใจบริสุทธิ์ มีกุศลในจิต
ในใจ ไม่มีใครบังคับบัญชา ไม่มีใครขู่เข็ญหรือปราบปรามคำว่าแต่
ประการใด หากว่าสำนึกในบาปในบุญในคุณในโทษ ในหัวอกหัวใจ
ท่านทั้งหลายก็มีอิสระภาพในการมาสร้างบุญสร้างกุศลคุณงามความดี
นี้แหละคือบุญกุศลเกิดขึ้นที่ดวงจิตดวงใจของเราแล้ว ก็ถือว่าจิตใจได้
พักผ่อน มันได้พักผ่อนเพราะได้มาสร้างบุญสร้างกุศลคุณงามความดี
นั่นเอง นักโทษประหารชีวิตเขาก็ยังมีเวลาพักผ่อน เราเองก็มีเวลา
พักผ่อนทางด้านจิตด้านใจของเรา มาสร้างบารมีทาน มาสร้างปัญญา
บารมี มาฟังเทศน์ฟังธรรม

สุดท้ายแล้วไม่มีอุทธรณ์ฎีกาได้ก็คือความตาย เมื่อมันมาถึงเข้า
อันนี้พักผ่อนไม่ได้ ถึงเวลาแล้วก็ตายเลย หมดอิสริภาพแห่งความเป็น
มนุษย์ ความเป็นมนุษย์หมดไปก็หมดโอกาสจะได้มาตักบาตรทำบุญ

สร้างกุศลคุณงามความดี ตอนนี้ อิสระภาพยังมีอยู่ เราก็ได้อาศัยโอกาสนี้มีสติรับรู้ฟังพระเทศนาพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ให้จิตใจมันเกิดความสงบร่มเย็น

นี่คือ “ความฉลาด” ฉลาดในการบำเพ็ญบุญกุศลคุณงามความดี บุญก็เกิดขึ้นกับจิตกับใจของเรา คนไม่มีบุญนี้มันลำบากจริง ๆ อยู่ที่ไหนไปที่ใดมันจนตรอกจนมุมขัดสนตลอด คนมีบุญกุศลคุณงามความดีอยู่ที่ไหนสบายโล่งโปร่งเบิกบาน ทำอะไรก็แจ่มขึ้นเบิกบานผ่านตลอด ๆ ยากก็กลายเป็นง่าย ง่ายก็ยิ่งง่ายขึ้นไปอีก จะทำอะไรอยากได้อะไรก็สมความมุ่งมาดปรารถนา เพราะมีบารมีบุญหนุนส่งเหมือนท่านทั้งหลายมาร่วมกันฟังเทศน์ฟังธรรม ท่านทั้งหลายได้โอกาสนี้ ทำบุญทำทานถวายพระช่วยน้ำท่วม แล้วพระก็ยังเอาไปมอบให้กับผู้ประสบอุทกภัยอีกด้วย เป็นบุญหลายทอดหลายต่อและที่สำคัญท่านทั้งหลายก็ยังได้มานั่งฟังเทศน์ฟังธรรม ขัดเกลาจิตใจตัวของท่านทั้งหลาย ที่มันสกปรกมันจะได้สะอาดสะอาดขึ้นมาเพราะว่าใจสะอาดแล้วมันดีหมดเลย ถ้าใจสกปรกชะงักอย่างเดียวยาทานก็ไม่ใช่ทาน ทำบุญก็ไม่ใช่บุญ สร้างวัดไม่ใช่วัด สร้างบ้านไม่เป็นบ้าน สร้างเมืองไม่เป็นเมือง สร้างศาสนาไม่เป็นศาสนา ถ้าใจมันสกปรกเลอะเทอะแล้วแม้แต่จะมาสร้างประเทศก็ไม่เป็นประเทศ เพราะใจมันสกปรกจากข้างใน สร้างอะไรก็พังก็ชำรุดก็เสื่อมก็เสียหายหมดเลย เพราะข้อปฏิบัติของความชั่วมันพาให้เสื่อมเสีย เสียหน้าเสียตาเสียชื่อเสียง เสียเกียรติยศไปหมดเลย

ฉะนั้น พี่น้องถ้าได้มาอบรมจิตใจชะงักอย่างเดียวแล้ว บ้านก็เป็นบ้าน เมืองก็เป็นเมือง สามิภรรยาก็เป็นสามิภรรยา บุตรธิดาก็เป็นบุตร

ธิดาเพราะจิตใจได้ฝึกได้อบรมรู้ดีรู้ชั่ว รู้จักกิริยามารยาท รู้จักความเป็นมนุษย์ นี่คือผลของการฟังธรรม ฟังธรรม พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้านี้แหละจะเอาคนที่หยาบ ๆ ให้มันละเอียดย จะเอาคนที่เลวให้ดีขึ้นมา ก็อาศัยการได้ยินได้ฟังเหมือนเราเกิดมาพ่อแม่ก็เพียรอบรมสั่งสอนอยากให้ลูกเป็นคนดี บุตรธิดาที่ไปโรงเรียนครูก็อบรมสั่งสอนให้เราเป็นคนดีคือนักเรียนที่ดี ตลอดจนเรียนจบมาแล้วเขาก็สั่งสอนให้เป็นข้าราชการที่ดีให้เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ให้เป็นผู้ที่มีคุณธรรม มีวิญญู มีคุณวุฒิและมีคุณงามความดี เกิดขึ้นในจิตใจ

ทั้งหมดทั้งสิ้นที่กล่าวมานี้ ต้องอาศัยหลักประพฤติปฏิบัติหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นหลักค้ำจุนโลกเอาไว้ ถ้าไม่มีหลักอันนี้แล้วเสื่อมแล้วก็เป่หน้าเป่หลัง ไม่เป็นผู้เป็นคนสักแต่ว่าเป็นมนุษย์เท่านั้นเอง ไม่ได้มีความหมายอะไร

วันนี้พี่น้องท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลายได้ความเชื่อ ได้ความเลื่อมใสในหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าจึงออกมาตักบาตรออกมาทำบุญกุศลสร้างคุณงามความดี โดยมีท่านนายก ท่านธนดล ท่านเป็นผู้นำและก็ท่าน สจ.ทั้ง ๒ ท่าน มาเป็นประธานอบอุ้นจริง ๆ อุ่นใจ อุ่นบุญ อุ่นกุศล คุณงามความดีมันก็เกิดกับหัวใจจิตหัวใจของเรา นี่คือวิถีธรรม วิถีทางแห่งมรรคแห่งผล คนจะยิ่งใหญ่ด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ ด้วยเกียรติยศศักดิ์ศรี ด้วยบารมีต้องรู้จักสร้างบุญในวาระเช่นนี้ วาระที่คนมันทุกข์ยาก มันลำบากลำบาก ดวงตานี้ลอกแลกลำบาก สงสาร อดอยากลำบากแค่นั้น

วาระนี้เป็นวาระบัณฑิตจอมปราชญ์หรือผู้ฉลาดจะได้อาศัยทำบุญทำกุศล สร้างวาสนาบารมีกัน ถ้าอยู่ธรรมดา ๆ จะไปสร้าง

วาสนาบารมียังไ้ บารมีต้องเสียสละ ต้องแบ่งปัน ต้องทำในคราว
มนุษย์มันทุกข์ยาก หรือสรรพสัตว์ทั้งหลายลำบากที่อยู่ ที่อาศัย
ที่กิน ที่นอน คนจะสร้างบารมีจึงต้องเสียสละเอาความสุขของตัวเอง
ไปแบ่งปัน ประหนึ่งว่ามีทรัพย์เงินทองเอาไว้ให้คนอื่นใช้
นี่คือนักสร้างบารมี มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น มีทรัพย์มีที่ดิน ที่ดอน
ไร่นา สาโท ตลอดจนสมบัติที่เป็นสังหาและอสังหาทรัพย์มีไว้เป็น
ประโยชน์แก่ผู้อื่น นี่คือนักลักษณะของบัณฑิต นี่คือนักลักษณะของคน
ที่จะหลุดพ้นไปจากทุกข์ มิได้มีกินไว้ใช้เพียงตัวคนเดียวยังเอาไว้แบ่ง
ให้คนอื่นแบบเล็กๆ ลับๆ นี่คือนักหัวใจที่มีศีล มีธรรม เป็นหัวใจพุทธ
หัวใจธัมม หัวใจสังโฆเป็นหัวใจที่ดีที่งามนั่นเอง

วันนี้あたมาแสดงธรรมได้ขึ้นภาชิตธรรมของพระพุทธเจ้า ที่
พระองค์ตรัสไว้ว่า “มุจฺจุสฺส โลกธมฺเมหิ จิตฺตํ ยสฺส น กมฺปติ” แปล
เป็นภาษาไทยได้ความว่า “จิตของบุคคลผู้ใด อันโลกธรรมทั้งหลาย
ถูกต้องแล้ว ย่อมไม่หวั่นไหว” เพราะว่าโลกใบนี้มันเป็นคู่ ๆ มีสุข
มันก็มีทุกข์ มีนิทานมันก็มีสรรเสริญ มียศมันก็เสื่อมยศได้ มีลาภก็
เสื่อมลาภได้เช่นเดียวกัน พระพุทธเจ้าจึงบอกว่าจิตดวงใดไม่หวั่นไหว
กับลาภยศสรรเสริญนินทา เหลี่ยมนี้มันเหลื่อมอันตรายเรียกว่าเหลื่อม
อันตราย คือสุข คือสรรเสริญ คือลาภ คือยศอันตรายเห็นได้ยาก ส่วน
ทุกข์ นินทา เสื่อมลาภ เสื่อมยศ ไม่อันตรายเท่าไรเพราะไม่ค่อยเห็น
มันเท่าไรนัก ไม่ค่อยหลง เวลามันทุกข์มันก็รู้ว่าทุกข์ เวลามันเสื่อม
ลาภมันก็เสียใจ เวลามันไม่มีความสุข เวลามันมีทุกข์มันก็ปรากฏ
เห็นชัด แต่พอเวลามันสุขเหลื่อมนี้มันหลงตัวเอง เวลามันสุข เวลา
ได้ยศฐาบรรดาศักดิ์ เวลาได้สรรเสริญ สิ่งเหล่านี้จะกระหิณยั่มย่อง

พองชนเหมือนกัน เหลี่ยมนี้เสียดแทงเยอะเห็นได้ยาก มาแบบลึก ๆ ลับ ๆ พระพุทธเจ้าจึงบอกว่าให้อบรมจิตใจเป็น ยสส น กมปติ ใครอบรมจิตอบรมใจไม่หวั่นไหว จะสุข จะทุกข์ จะดีใจ จะเสียใจ จะสม ความปรารถนา จะไม่สมความปรารถนา ก็ให้ถือว่าโลกมันเป็นไป อย่างนี้ โลกนี้เป็นโลกอนิจจัง เป็นโลกทุกขัง เป็นโลกอนัตตา เราอาจจะไม่ได้ดิบได้ดีดังที่ใจเราปรารถนา แต่เราก็ไม่หลง ไม่ติดไม่ยึดมั่น ไม่เป็นข้าของโลก ถ้าเราพิจารณาอย่างนี้จิตใจมันก็จะสูงขึ้นดีขึ้นและ ก็สง่าผ่าเผยขึ้นมา

นี่แหละพระพุทธเจ้าท่านจึงบอกว่าอย่าไปหวั่นไหวกับเสียง นินทา กับเสียงสรรเสริญกับความทุกข์ความสุขความได้ลาภเสื่อม ลาภ ได้ยศเสื่อมยศ อย่าไปหวั่นไหวกับมัน สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องธรรมดา แต่มนุษย์ทั้งหลายไม่เป็นอย่างนั้น มักจะมีทุกข์มีโทษกับเรื่องเหล่านี้ เสมอ เพราะเวลาเงินขาดมือมันก็เป็นทุกข์ เวลาไม่มีกินมันก็เป็นทุกข์ เวลาเขาดูต่ำเสียดสีมันก็เป็นทุกข์ เวลาไม่ได้ดังใจดังที่เราปรารถนามัน ก็เป็นทุกข์ เป็นธรรมดาของโลก ถ้าเรามีบุญมีวาสนา มีบารมีได้สั่งสม ทั้งในอดีตและในปัจจุบันเราก็อย่าไปหวั่นไหวกับมัน สิ่งเหล่านี้จะมาเองได้เอง จากความขวนขวายของเราด้วย จากประโยชน์เกื้อกูลที่เรา ทำให้กับสังคมประเทศชาติบ้านเมืองอีกด้วย มันจะเกิดขึ้นเอง ใครจะ ได้เป็นพระเจ้าแผ่นดิน จะได้เป็นพระราชินีเป็นของเหล่านี้เกิดขึ้นด้วย บารมี ใครจะได้เป็นนั้นเป็นนี้ บางคนอยากเป็นอยากได้จะเป็นจะตาย มันก็ไม่ได้ ถึงได้แล้วก็ เป็นทุกข์ เป็นทุกข์ลาภไปเพราะไม่มีวาสนาบารมี ไม่มีบุญ บางคนได้เป็นใหญ่ยังไม่ทันได้ใช้เงินใช้ยศ ตายไปก่อนก็มี บางคนได้เงินมามาก ๆ ยังไม่ได้ใช้เงิน ตายไปก่อนก็มี เรียกว่ากรรมมัน ตัดรอน

ฉะนั้นพี่น้องญาติโยมทั้งหลาย เราจะจนจะดีจะสุขจะเป็นยังไงก็ตาม เราก็มีสติตั้งมั่น อย่าไปหวั่นไหว ตั้งจิตไว้ให้มั่นคง ๑ เทียง ๑ อย่าหวั่นไหวกับสิ่งที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ดับไป มีสติมั่นคง อันนี้เป็นของดีพี่น้องญาติโยมทั้งหลาย ยศมันมี ๒ อย่างในโลกนี้อาตมาจะพูดให้ฟัง ยศดีกับยศชั่ว นี่เรียกว่ายศมันมี ๒ แบบ ลาก ยศ สรรเสริญ นิินทา มันมีดีกับชั่วเท่านั้นแหละ นายนั้นมันเป็นอย่างนั้น ถ้าชั่วเขาก็จะเรียกว่าคนชั่ว ถ้าดีเขาก็จะเรียกว่าคนดี บทเวลาตายไปแล้ว สวรรค์เป็นที่อยู่ของคนดี นรกเป็นที่อยู่ของคนชั่ว มี ๒ ยศนี้แหละ ยศนี้มันดำมนักไปทางต่ำ ที่มันสูงมันก็ไปทางสูง เห็นไหมละ เวลามันติดตามตัวเราไป ไม่มีใครมาแยกแยะอย่างโน้นอย่างนี้ได้แหละ ไปดีกับไปชั่ว ไปต่ำกับไปสูงเท่านั้นละมนุษย์เรา มีอยู่เท่านั้น

ฉะนั้นพี่น้องทำไร่ทำนาทำสวนก็อย่าได้น้อยอกน้อยใจเลย
แหม! ว่าเราเกิดมานี้ทำไมไม่ร่ำรวยมีศุขบรรดาศักดิ์เหมือนเขา
ไม่เป็นไร ท่านทั้งหลายทำบุญกุศลเอาไว้ในวันวันหน้าชาติหน้าก็จะ
ดีเอง อันนี้เป็นหลักเป็นหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงแสดง
เอาไว้ **กมมสสโกมทิ** กรรมเป็นของ ๆ ตน ทำดีจะได้ดี ทำชั่วจะได้ชั่ว
ไม่มีใครหรือจะมาจับคนดีไปติดคุกติดตะราง ไปไล่ฆ่าคนดีไม่มี
มีแต่เขาไปจับคนชั่วทั้งนั้น เหมือนกันสัตว์นรกขุมต่ำเรียกว่าอบายภูมิ
ภูมิรอก ภูมิเดรัจฉาน ภูมิเปรต ภูมิผี ภูมิอสุรกาย เป็นที่ไปของคนที่ไม่
รู้จักทำบุญทำกุศลคุณงามความดีอันนี้ไปภูมิต่ำ ภูมิสูงคือสวรรค์
พรหมโลก พระนิพพานอันนี้เป็นของคนรู้จักทาน ศีล สมาธิ ปัญญา
ก็จะไปภูมิสูง

ฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจให้ตั้งมั่นอย่าหวั่นไหว กับสุข กับ
ทุกข์ กับนิทาน สรรเสริญ อย่างมากมนุษย์มันก็แค่ตายเท่านั้น จะเป็น
ใคร ๆ มันก็ตายด้วยกันทั้งนั้น ทั้งเด็กผู้ใหญ่ โพร่ผู้ดี ราชาราชินี เศรษฐี
คนฉันทาล พระสงฆ์องค์สามเณร พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย
ท่านก็ตายทั้งนั้น อย่างมากมนุษย์เกิดมาชาติหนึ่งก็แค่ตาย อย่าไป
หลง อย่าไปยึด อย่าไปติด อย่าไปเป็นบ้ากับโลกมันจนเกินไป หากิน
นะגע หาเงินนะฉลาด แต่หาศีลหาธรรมไม่ค่อยมี อย่างนี้ถือว่าเป็น
คนโง่ พระพุทธเจ้าไม่ทรงสรรเสริญ สมบัติภายนอก มันโสกเศร้าเสียใจ
กับมันได้ง่าย ๆ บางทีเอาไปลงทุนลงแรงสิ่งโน้นสิ่งนี้ ไม่ได้อย่างใจ
มันก็โสกเศร้าเสียใจ นี่แหละสมบัติภายนอก สุดท้ายมันก็นำมาซึ่งความ
เสียใจ บทเวลาจะตายเสียตายทรัพย์สินเงินทอง สงสารว่าลูกเมียมัน
จะแบ่งกันยังงัย มันจะคดจะโกงกันหรือเปล่า หรือมันจะเอาไปถลุง

หรือมันจะเอาไปให้ผิวใหม่เมื่อยใหม่มัน สมบัติมีมาก ๆ ก็เลยเป็นทุกข์
ว่ามันจะเป็นยังไง เราจะใช้อย่างไรที่เราจะตายแล้ว

สุดท้ายมีอุปาทานความยึดมั่น ถือนั่น สุดท้ายตายแล้วเป็นเปรต
มาเผ่าสมบัติของตัวเอง เป็นผี ไม่มีที่สถิตวนเวียน ๆ อยู่กับไรกับนา กับ
บ้านกับเรือน นี่เป็นทุกข์ธรรมดาไปอีก เห็นไหมละสมบัติภายนอกมัน
ก็ก่อความเกิดให้เป็นทุกข์ได้ ถ้าไม่รู้จักจับจ่ายใช้สอยมันให้ถูกต้อง
ต้องมาที่ภายในของเรา รู้จักการบุญการกุศลการสร้างคุณงามความดี
ตั้งจิตให้มันคงอยู่ชั่ววันไหน อย่าเอนเอียงจะเป็นยังไงก็ช่างมันเถอะ
โลกใบนี้เกิดมาก็แค่เกิดแค่ว่า สร้างแต่คุณงามความดีเหมือนพี่น้อง
มาตักบาตรทำบุญมีพระสงฆ์องค์เจ้ามาบิณฑบาต บุญก็เกิดแก่
พี่น้องทั้งหลายที่มาฟังเทศน์ฟังธรรม ชัดเกล้าหัวใจของตัวเองชะบั้ง
วันหนึ่งคืนหนึ่งมันเป็นอย่างนี้ มันถึงคับโลก คับโกรธ คับหลง คับในหัวอก
หัวใจ คับแค้นเหลือเกิน ตัวโลก ตัวโกรธ ตัวหลง ตัวทะเยอทะยาน
มันเป็นยังไงบ้าง มันไม่มีป่าช้าหรือโงมมนุษย์ ถ้าเราพิจารณาอย่างนี้กิเลส
เรามันก็จะยอบลง ยุบลงบ้าง แต่ก่อนกิเลสมันพอก มันโต มันใหญ่กว่า
ช้าง ใหญ่กว่าประเทศชาติบ้านเมืองอีก กิเลสมันตัวใหญ่ตัวโต คับโลก
คับสงสาร ไปข้ามภพข้ามชาติ มันใหญ่จริงๆ ตัวกิเลสนี้ มันแบ่งคับโลก
ทีเดียว ไปที่ไหนมีแต่กิเลส มีแต่ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความ
เบียดเบียนข่มเหงรังแก ความเอารัดเอาเปรียบ เต็มไปหมด กิเลสมัน
คับโลกแล้วเวลานี้พี่น้องญาติโยมทั้งหลาย เราจึงต้องมาละกิเลสสร้าง
คุณงามความดี พระพุทธเจ้าจึงบอกว่าอย่าห่วงไว้ในความสุขและ
ความทุกข์ ตั้งจิตไว้เป็นเมตตาจิต จิตใจมีเมตตา ตั้งจิตไว้เป็นกรุณาจิต
จิตมีกรุณา ตั้งจิตไว้เป็นมุทิตาจิต จิตมีมุทิตา ตั้งจิตไว้เป็นอุเบกขาจิต

จิตมีอุเบกขามั่นก็สบาย นี่แหละเป็นข้อที่ ๑ ที่พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงแสดงเอาไว้ว่า “**บุญธสส โลภธมเมหิ จิตตํ ยสส น กมฺปติ**” และบทต่อไปพระพุทธเจ้าพระองค์ก็ทรงแสดงเอาไว้ว่า **อโสภํ**

อโสภํ คือไม่เศร้า ไม่โศก ไม่เสียใจ อันธรรมดาของคนเราเกิดมานั้นมันก็ต้องพลัดพรากเป็นเรื่องธรรมดา มีพ่อแม่ แม่ พ่อแม่ก็ต้องตายจากเรา มีสามีภรรยา สามีภรรยาก็ต้องตายจากเรา มีบุตรธิดาก็เหมือนกัน ต่างคนต่างเกิด ต่างคนต่างแก่ ต่างเจ็บต่างตาย สุมรวมกันอยู่อย่างนี้ปรากฏว่าร่างของมนุษย์นี้เป็นไฟเผาอยู่ตลอดเวลา ไฟคือความเกิดมันเผาแล้วมันก็มีไฟคือความเจ็บความแก่ความตาย เผาร่างของเรา วันนี้สบายดีอยู่พຽ່ງนี้ เป็นนั้นเป็นนี้อีกแล้ว เดียวก็ชาวคนโน้น เป็นโรคมะเร็ง ชาวคนโน้นตาย ไอ้โน้นมันตายแล้ว ไอ้โน้นมันตายแล้ว สุดท้ายมาถึงตัวเองชะบั้ง ทอดถอนใจ ลืมนึกไปว่าข้านี้ก็จะเป็นอย่างเขา ไม่ได้เตรียมเนื้อเตรียมตัว มีแต่กินมีแต่นอน มีแต่สนุกสนานเพลิดเพลินพระพุทธเจ้าจึงบอกว่า **อโสภํ** อย่าไปเศร้าโศกกับความแก่เจ็บตาย มันเป็นเรื่องธรรมดา **ขรธมโมเมหิ ขรํ อนตฺติโต** เรามีความแก่เป็นธรรมดาจะล่วงพ้นความแก่ไปไม่ได้ **พยาธิธมโมเมหิ พยาธิธํ อนตฺติโต** เรามีความเจ็บไข้เป็นธรรมดาจะล่วงพ้นความเจ็บไข้ไปไม่ได้ **มรณธมโมเมหิ มรณํ อนตฺติโต** เรามีความตายเป็นธรรมดาจะล่วงพ้นความตายไปไม่ได้ หลักธรรมชาติธรรมดานี้มีกับตัวเราตลอดเวลา

อโสภํ อย่าไปเศร้าโศกกับมันมากนัก ให้เศร้าโศกกับอะไรละ เศร้าโศกกับความโลภ ความโกรธ ความหลงของตัว ตัณหาอุปาทาน ราคะความร่าเริง โทสะความพยาบาทปองร้าย ตลอดจนกิเลสที่มีมันอยู่ในจิตใจ ตัวนี้แหละ ตัวพาสร้าง ความเศร้าโศก เศร้าโศกกับมัน

ชะบ้าง กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา อพฺยากตา ธมฺมา มันพาเราเป็น
 อย่างนี้ ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย กุศล อกุศล ในจิตในใจของเราเป็น
 ยังไงบ้าง พิจารณามันดู เมื่อเราคิดอย่างนี้แล้ว เราก็มาสลัดปัดทิ้งความ
 เศร้าโศก คนเราเศร้าโศกเพราะอะไร เพราะความยึด เพราะความรัก
 ฟุ้งซ่านทั้งหลายก็ลองพิจารณาดูอย่างเช่น สามิภรรยาหรือผัวหรือเมีย
 แต่งงานกันอยู่ อยู่บ้านเดียวกัน พอเวลาคนใดคนหนึ่งตาย มันก็เสียใจ
 เอาเป็นเอาตายทีเดียว โอ๊ย! เมียตาย โอ๊ย! ผัวตายเป็นทุกข์เพราะอะไร
 เพราะรักมาก มันก็ทุกข์มาก อันนี้ก็ไม่ได้ว่าอะไร เป็นหลักธรรมดา
 ต้องมีความรักต้องมีความทุกข์ แต่พระพุทธเจ้าบอกให้วางใจเป็นกลาง
 ไม่ว่าเราว่าเขามันก็ต้องเป็นอย่างนี้ด้วยกันทั้งนั้น ความรักเป็นบ่อเกิด
 แห่งความทุกข์เพราะความยึดนั่นเอง แต่สมมุติเหมือนเดิม สมมุติว่า
 สามิภรรยาคู่นี้แต่งงานกันแล้ว สุดท้ายก็หย่าร้างกันไป ไปได้ผัวใหม่
 เมียใหม่กัน บทเวลาเมียคนเดิมนี่แหละมันตาย ก็เศร้าโศกน้อยหน่อย
 ไม่เห็นจะทุกข์อะไรกับมันมากนัก โอ๊ย! มันตายแล้วหรือ โอ้! มันตาย
 แล้วหรือ เพราะอะไร เพราะความรักน้อย มันก็เลยยึดน้อย ทุกข์น้อย
 ความทรมาณมันก็เลยน้อย มันทุกข์เพราะรัก ทุกข์เพราะยึด

พระพุทธเจ้าจึงบอกว่ารักก็รัก แต่อย่าไปยึดมันถือนั่นจนจะเป็น
 จะตาย นี่แหละเรียกว่า **อโสก** ความโศก ถ้าเราไม่อย่าโศกไม่อย่า
 เศร้า เราก็ฆ่าความโลภ ฆ่าความโกรธ ฆ่าความหลง ฆ่าความรัก ฆ่า
 ความชัง วางใจให้เป็นกลาง มีเมตตาจิต มีกรุณาจิต มีมุทิตาจิต
 มีอุเบกขาจิต เมตตา มีความรัก เขาจะอยู่เขาจะตาย เราก็มีความรัก
 ความปรารถนาดีอยู่เช่นเดิม มีกรุณาจิตเขาจะเกิด เขาจะตายเราก็มี
 ความสงสารอยู่เหมือนเดิม มีมุทิตาจิต เขาจะเกิดเขาจะตายเราก็มี
 ความชื่นชมชื่นเบิกบาน เห็นว่าโลกนี้เป็น**หลักธรรมฉฐี** เป็นหลักธรรมดา

อย่างนี้เช่นเดิม ใครจะเกิดใครจะตายโลกมันจะพังเราก็วางใจเป็นกลาง เรียกว่าอุเบกขาจิต ทำอย่างนี้ได้จิตใจก็จะเป็น **อโสภ** ไม่เศร้าโศก ไม่เสียใจ พิจารณาเป็นมรรคขึ้นมา เป็น**ญาณทัสสนะ** (อ่านว่า ยานะ ทัตสะนะ) แปลว่า มีความเห็นหยั่งรู้ในญาณ รู้ขึ้น ซึ่งความเกิดและรู้เหตุให้เกิดด้วย รู้ความตายและรู้เหตุให้ตายด้วย ตายแล้วจะไปไหน ก็รู้เหตุด้วย นี่เรียกว่ารู้ด้วยญาณ รู้ด้วยฌาน รู้ในอริยสัจ ๔ มรรค ๘ ซึ่งเป็นมรรคปฏิบัติ หลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้านั่นเอง

ฉะนั้นท่านผู้ใดก็แล้วแต่ ไม่เศร้าโศกไม่กังวลไม่ห่วงใยกับโลก ใบนี้ทั้งนั้นละ ถือว่าเป็นผู้มีจิตใจตั้งมั่น ไม่หวั่นไหว มันก็สบายมันก็เป็นสุข สุดท้ายไม่เศร้าโศกกับตัวเองเพราะตัวเองก็ต้องตายเหมือนกัน ร่างกายของเราเองก็ยังถือว่าไม่ใช่ของเรา ก็ยังถือว่ามันเป็นสมบัติภายนอกเลย ทั้งที่เป็นตัวของเรา เราก็ก็นำไปด้วยไม่ได้ พระพุทธเจ้ายังตรัสว่าแม้แต่ว่าร่างกายของเราเองยังเป็นสมบัติที่เป็นของภายนอก ไม่ใช่ของภายใน

ฉะนั้นเราไม่เศร้าโศก เราก็ต้องพิจารณา**รูป** รูปไม่เที่ยง เห็นไหมรูปของเรา เกิดขึ้นตั้งอยู่ ดับไป **เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ** มันก็ไม่เที่ยง เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เราจึงพิจารณาอย่างนี้แล้วก็เห็นจิต เห็นใจของเรา เราก็ก็นึกว่ามันถ้อยมัน จิตใจมันก็สบาย จิตใจมันก็มีหลักธรรมประกอบอยู่ตลอดเวลา ยืน เดิน นั่ง นอนมันก็เลยสบาย เหมือนถอดเสื้อนอนที่มันต้ออกดำใจของเรามาตั้งแต่วันเกิด จนกระทั่งวันตาย พอถอดเสื้อนอน ถอดเสื้อคือความเกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยการประพฤติปฏิบัติธรรม ปฏิบัติให้มันเหนือเกิด เหนือตาย ไม่ต้องเกิดต้องตายอีกก็เป็นพระอรหันต์หมดไปเลย อันนี้ก็ยิ่งสบาย

กันไปกันใหญ่ ถึงทำไม่ได้ อย่างนั้น อย่างน้อยก็เป็นชั้นกัลยาณปุชฺชน ถึงเป็นปุชฺชนคนที่มีกิเลสหนาๆ แต่ก็เป็นคนรู้ดี รู้ชั่ว รู้ถูก รู้ผิด อันนี้ ผิดศีลไม่ทำ อันนี้ผิดธรรมะพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าไม่ทำ อันนี้ก็เป็นอโศกเหมือนกัน เป็นจิตที่ไม่เศร้าโศก เป็นจิตที่ไม่ห่วงใย สบายเป็นสุคติ สุคโต อยู่ดีไปดี มาดี ดีหมดเลย นี่คือใจเป็นหลักเป็น ฐาน นี่เป็นข้อที่ ๒ นำมาอธิบายให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง

วิรัช นี่เป็นข้อที่ ๓ ทำจิตของเราวันหนึ่งคืนหนึ่ง นี่! กิเลสมัน เยอะเหลือเกินทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ กิเลส มันก็เหมือนธูลีนั่นแหละ มันมากับอากาศ ธูลีของสกปรกละอองเขม่า เขม่าของที่มันสกปรกเลอะเทอะไม่ว่าจะเป็นควันรถ ควันไฟ หรือว่า สิ่งทั้งหลายที่มันเป็นของสกปรกมันก็มาจากตามบ้านตามเรือน ตาม ถ้วย ตามชาม ตามเสื้อผ้าเรา ทำให้เสื้อผ้าเราสกปรก รถยนต์ที่นั่งที่นอน สกปรก นี่เรียกว่าธูลีมันลอยมา ธูลีนี้เป็นธูลีภายนอก เหมือนกันจิตใจ ของคนเราทั้งหลายมีธูลีคือกิเลสมันลอยมา ลอยมาเรื่อย ราคะ ตัณหา อิจฉา ริษยา มานะ ความถือเนื้อถือตัว **มิจฉาทิฏฐิ** ความเห็นผิด **วิจิจฉา** ความลังเลสงสัย กิเลสทั้งหลายตัวมันก็ลอยไปลอยมา ตั้งแต่ เข้าส่ายบายเย็น แม้แต่หลับมันก็ยังอยู่กับเราไปอีก หลับแล้วมันยังไม่ยอมหนี ตื่นขึ้นก็ออกมาตะเวนแฟนพ่านคือกิเลสทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจของเราแน่ละวันหนึ่งคืนหนึ่ง

พระพุทธเจ้าท่านบอกว่ามันสกปรกต้องจัดการกับมัน ต้อง ทำให้มันสะอาด บ้านเรือนอยากจะสะอาดก็ต้องหมั่นเช็ดหมั่นถู หมั่น ทำให้มันสะอาด ถูบ่อยสะอาดบ่อย ถูหลายครั้งสะอาดหลายครั้ง จิตใจ ของคนเราเหมือนกัน

พระพุทธเจ้าพระองค์จึงตรัสว่า **วิรุฬ** ทำให้กิเลสคือธูนี้ มันหมดไปจากจิตใจของเรา อย่าให้มันมาหาเรานะไอ้ตัวโลก ตัวตระหนี่ ถี่เหนียว ตัวโกรธตัวหลงนี่ละ มันเป็นตัวใหญ่ และตัวหัวหนามันคืออวิชชา ความโง่ ความรู้ไม่จริง ตัวมีดตัวบอด ตัวไม่เชื่อว่าบาปมี บุญมี ไม่เชื่อว่านรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี พระนิพพานมี ตัวนี้เป็นตัวหัวหน้า ท่านให้เชื่อมั่นว่าอวิชชา

ตัวไม่รู้ ตัวบอด ตาบอด ตาบอดตาใสแต่ไม่เห็น ไม่เชื่อบาป ไม่เชื่อบุญ แล้วทำลายประเทศชาติบ้านเมืองครอบครัวย่ำเรื้อน ทำลายศีลธรรม พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าไปหมดเลย พระพุทธเจ้าจึงบอกว่า วิรุฬชัง ต้องพยายามกำจัดกิเลสออกจากใจของเรา ด้วยการทำทาน เสียสละแบ่งปันด้วยการรักษาศีล สำรวมกาย วาจา ใจให้เป็นปกติ ด้วยการเจริญสมาธิ ภาวนา สงบกิเลสที่อยู่ในตัวของเรา ยกจิตขึ้นมาสู่วิตัก วิचार ปีติ สุข เอกัคคตา ประพฤติญาณ ประพฤติมานให้เกิดขึ้นในดวงจิตดวงใจของเรา รักษาจิตให้มันเป็นหนึ่ง อย่าให้วอกแวกไปทางโน้นทางนี้ ด้วยการศึกษาวินัยพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า วิชาของพระพุทธเจ้ามี ๒ แขนง

๑. **โยนิโสมนสิการ** รู้จักใคร่ครวญก่อนจะพินิจพิจารณา จะทำอะไรเหมือนพี่น้องมาทำบุญก็ต้องใคร่ครวญพินิจพิจารณา พระท่านมาบิณฑบาต ท่านบิณฑบาตทำไม ไปทำอะไร ท่านมีศีล มีธรรมบ้างหรือเปล่า ท่านมีประโยชน์มากน้อยแค่ไหน ถึงต้องมาบิณฑบาตข้ามบ้าน ข้ามเมือง เรามาพิจารณาดูว่า เออ! ท่านเอาไปทำประโยชน์จริง ๆ เอาไปช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย

พระท่านก็มีน้ำใจนะ ท่านไม่เพียงแต่บิณฑบาตฉันเท่านั้น

ยังบิณฑบาตไปช่วยคนลำบากยากแค้น ช่วยกันคนละไม้ละมือ พระท่านก็ไม่แล้งน้ำใจ พระท่านก็ถือศีล ถือธรรม เมื่อเราพิจารณา ใคร่ครวญอย่างนี้แล้ว เราก็ทำบุญ ไม่ใช่ว่าใครพาทำอะไรก็ทำไป ทำไปขาดปัญญา ไม่มีจินตามะยะ ไม่มีความคิด ไม่มีคามเฉลียวฉลาด เขาจึงไปทางไหนก็ไปอย่างเขาว่า อู๊ย! พระมหาธีรนาถ มาบิณฑบาต ก็แห่ๆ กันมา ไม่รู้ท่านมาทำไม ท่านเป็นใครยังงัย อันนี้มันก็ไม่ถูกต้อง เท่าไรนัก

เราก็ต้องมาพินิจพิจารณาดูว่ามันถูกมันควร ศีลดี ธรรมะดี ประโยชน์ของท่านมีหรือเปล่า ท่านทรงศีลทรงธรรมบ้างไหม ไม่ใช่ว่าเราทำบุญเหมือนเอาน้ำไปรดต้นไม้ที่ตายแล้ว รดยังงัย มันก็ไม่มีใบ รดยังงัยมันก็ไม่มีดอก ไปเอาน้ำไปรดต้นไม้ตาย มันไม่มีผลประโยชน์ สักเท่าไร ต้องรดต้นไม้เป็น ต้องรดต้นไม้มีผลมีดอกและเป็นประโยชน์ ให้ร่มให้เงา เหมือนกันเอาข้าวปลานาน้ำมาใส่บาตร เหมือนเอาน้ำไป รดต้นไม้ที่นั่นแหละ พระที่ตายด้วยศีล ด้วยธรรม รดยังงัยมันก็ไม่ขึ้น ทำยังงัยมันก็ไม่พอจะได้บุญได้กุศล

เมื่อเรามาพิจารณาอย่างนี้แล้ว ว่าท่านปฏิบัติคุณงามความดี ทำประโยชน์ให้กับประเทศชาติศาสนาบ้านเมือง เราก็มาร่วมกันทำบุญ ทำกุศล สร้างคุณงามความดี การใส่บาตรก็คือการกำจัดกิเลสของเรา และการมาฟังธรรม ก็เป็นการกำจัดกิเลสของเรา นี่ก็ได้วิชาในทาง พระพุทธศาสนา เรียกว่า โยนิโสมนสิการ ใคร่ครวญรอบรู้ฉลาดไม่โง่ ไม่หลง ไม่ติด ไม่เป็นบ้ากับกิเลสตัณหา นี่เป็นข้อที่ ๑ เป็นวิชา ในการ สร้างบุญสร้างกุศลคุณงามความดี

อันที่ ๒ เมื่อเราทำไปแล้วจิตใจของเรามันดีขึ้นบ้างไหม ได้มา

ทำบุญแล้วกะหิ้มยืมย่องบ้างไหม หรือว่ามันเศร้าหมอง มันมืดตื้ออยู่เหมือนเดิม ยิ่งเรามาทำบุญมาฟังธรรม จิตใจมันสะอาดท่านเรียกว่าเป็นภาวนา ภาวนาคืออบรมจิตใจของเราให้มันคง ในทาน ในศีล ในพระธรรมคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า ก็เลสมันอยู่ตรงไหน ก็ละมันทิ้งออกไปจากจิตจากใจของเรา ทำใจให้มีพุทโธ คือสว่าง สงบ สบาย

พุทโธ แปลว่า ผู้รู้ รู้กิเลสมันนั่นแหละ รู้ทันความงมงาย รู้ทันกลมายาของกิเลสที่มันหลอกเรา หลอกเราตั้งแต่วันเกิดจนวันตาย หลอกให้เรากินเรานอน หลอกให้เราหลับเราตื่นเฉย ๆ พอจะเอาเหตุเอาผล เอาคุณงามความดีมันไม่ได้ สุดท้ายตายไปเปล่า ๆ ที่นี้เราไม่งมงายเรามีภาวนาอบรมจิตใจของเรา อันนี้เป็นวิชาข้อที่ ๒ สำคัญมากคือการอบรมจิตของตัวเอง ได้รู้บาป รู้บุญ จิตใจไม่สงบให้มันสงบ ละกิเลส ช่มกิเลสอย่าให้ออกมาเพ่นพ่าน ทำใจให้มันสบาย ทำใจให้มันสว่างอย่างน้อยมีพุทโธ พุทโธ อยู่ในจิตในใจของเราตลอด จะยืน จะเดิน จะนั่ง จะนอน จะดื่ม จะทำ จะพูด จะคิดอะไร มีสติปัญญาติดตามตัวตลอดเวลาพิจารณาเป็นธรรม ว่า**สังขารมันไม่เที่ยง เกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป**

เมื่อเราพิจารณาอย่างนี้แล้ว เราก็ไม่ประมาทเพราะว่าสังขารมันไม่เที่ยง สังขารมันเป็นทุกข์ สังขารมันไม่ใช่ตัวตน เมื่อเราได้ปัญญาพิจารณาด้วยความฉลาดอย่างนี้แล้ว เราก็รีบชวนช่วยทำบุญกุศลสร้างคุณงามความดี หมั่นทำทาน หมั่นรักษาศีล หมั่นเจริญเมตตาภาวนา หมั่นอบรมจิตของตัวเองอย่าให้เพ่นพ่าน อย่าให้ไปคิดโลกคิดโกรธ คิดหลง อย่าให้มันคิดฟุ้งซ่าน ไปถึงคนโน้นคนนี้ อย่าให้คิดฟุ้งซ่านไปถึงสิ่งต่างๆ ที่มันไม่ใช่เรื่อง เรื่องราคะ ตัณหา อะไรพวกนี้ กำจัดดับมันออกไปจากจิตจากใจของเรา อันนี้เป็นวิชาข้อที่ ๒ บุญกุศล ก็เกิดขึ้นอันที่ ๒ นี่แหละจะได้บุญมากกว่าอย่างอื่นเพราะเป็น

วิชาให้เกิดวิชาในทางธรรม ได้หุติพิยดาทิพย์ รู้เรื่องของกิเลสของตัวเองแล้ว ยังไปรู้เรื่องของบุคคลอื่น รู้จิตของตัวเองแล้วยังไปรู้วาระจิตของคนอื่นอีกด้วย คนนั้นมันคิดยังไง มันเป็นอย่างไง มันคิดแบบไหน คุณคนเดียวก็รู้นี้

วิชาข้อที่ ๒ เป็นวิชาสำคัญในทางพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าท่านให้ชื่อว่า **ภาวนามยปัญญา** ปัญญาเกิดจากการภาวนา มิได้เกิดจากการเรียนรู้จำมาจากคนโน้นคนนี้ แต่เกิดจากจิตที่ดับกิเลสและสงบกิเลส และออกรู้ออกเห็นสิ่งต่างๆ เป็นวิชาที่เป็น โอปปาติกะ ผุดขึ้นท่ามกลางดวงจิต ที่บริบูรณ์ด้วยทาน ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติหลุดพ้นก็เกิดขึ้นที่ดวงจิตดวงใจด้วยวิชาแขนงนี้นั่นเอง นี้เรียกว่า **วิริข** ถ้าใครสามารถกำจัดกิเลสออกจากจิตจากใจได้ทำจิตใจให้ปราศจากธุลีคือกิเลสได้ คนนั้นก็สบาย อยู่ก็สบาย ไม่ต้องไปวัดก็ได้ ถ้าทำได้อย่างนั้นแล้ว ไม่ต้องมาฟังธรรมอาตมาก็ได้ ถ้าทำได้อย่างนั้นแล้วมันสบายเหมือนถอดเสื้อย่นนามที่มันดำห้วอกหัวใจได้เลย นี่เป็นข้อที่ ๓

ข้อสุดท้าย **เขม** พระพุทธเจ้า ท่านตรัสว่าเขม วันหนึ่งคืนหนึ่งพี่น้องท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลายต้องรู้จักทำให้มันเกษม ทำจิตให้มันเบิกบานให้จิตมันมีสมาธิ สมาธิก็คือความรวยรื่นชื่นจิตชื่นใจ จิตใจไม่เหี่ยวเฉาไม่เศร้าหมอง เป็นคนที่มีจิตใจกระหิ้มอึดย่องในการให้ทาน ในการรักษาศีลทำคุณงามความดีมันเกษมมันเบิกบาน เหมือนท่านนายก เหมือนพ่อแม่พี่น้องญาติโยมที่นิมนต์มา อย่างเช่น คุณโยมปู และคุณโยมหลายต่อหลายท่าน ที่เป็นลูกศิษย์ของวัดป่าภูผาสูง ก็กระหิ้มอึดย่องในผลบุญ ผลทาน ผลแห่งคุณงามความดี มันเกษมจิตใจประเพณีแหละรักษาระดับจิตระดับใจเอาไว้ ใจเกษม คือใจที่มีอนุโมทนาทาน

ใครทำบุญก็อนุโมทนา มีมุทิตาจิต ใครทำบุญก็มีเมตตาจิต กรณาจิต มีอุเบกขาจิต เราเงินน้อยเราก็ออนุโมทนากับคนเงินมาก คนเงินมากๆ ก็อนุโมทนากับคนที่มีเงินน้อยๆ เพราะเขาเงินน้อย เขายังอุตส่าห์ทำ อนุโมทนาไปด้วยกัน เข้มง จิตมันก็เบิกบาน สำราญจิต สำราญใจไปวัดนอนวัดอยู่บ้าน อยู่เรือน อยู่ที่ไหนไม่อับเฉาเศร้าหมอง เป็นจิตไม่เสียหายเป็นจิตเบิกบานอยู่ตลอดเวลา จิตเบิกบาน เริ่มตั้งแต่วิตก วิจารณ์ รู้จักพิจารณาหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ยกใจขึ้นมาให้มันเที่ยง ให้มันตรง ให้มันดี พิจารณาธรรมอยู่ในจิตในใจเสมอ อย่าได้เสื่อมคลายไปจากศีล สมาธิ ปัญญา ทุกวัน ทุกคืนที่มันผ่านไปผ่านไป อย่าปล่อยวันคืนให้มันผ่านไปเปล่า ๆ ให้มันเกษมสำราญ กับผลแห่งคุณงามความดีกับผลงานทางโลกที่เราทำด้วย กับผลงานทางศีลทางธรรมที่เราได้ประพฤติปฏิบัติด้วย เข้มง ใจมันเกษม ใจมันสบาย ก็เป็นพุทธโธขึ้นมาในดวงใจ เป็นธัมโมขึ้นมาในดวงใจ เป็นสังฆোขึ้นมาในดวงใจ ใจที่เกษมอย่างนี้แล้ว มันก็ไม่ต้องไปติดในรัก ไม่ไปติดในชัง ไม่มีอคติ ไม่มีความพอกพองใจกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะเป็นจิตที่ตั้งเที่ยงตั้งมั่น จะบอกว่าเป็นจิตเที่ยงก็ได้ จะบอกว่าเป็นนิพพานเที่ยงก็ได้ จะบอกว่าเป็นโลกนี้มันเที่ยงทั้งหมดก็ได้

ถ้าใครทำจิตทำให้มันเกษม เดิมจริงๆ มันมีอนิจจังไม่เที่ยง พอจิตเกษมแล้วมันเที่ยง เดิมจริงๆ มันทุกขังเป็นทุกข์ พอฝึกจิตจนเกษม ปราศจากกิเลสแล้วมันก็เป็นสุขไม่เป็นทุกข์ เดิมจริงๆ มันเป็นอนัตตา อะไรก็เอาไปด้วยไม่ได้ พอฝึกจิตฝึกใจจนเกษม ปราศจากธูลีคือกิเลสแล้ว ทีนี้ก็เป็นสิ่งที่เป็นตัวเป็นตนขึ้นมา เรียกว่าเป็นนิพพาน เป็นปรมังสุขขึ้นมาในดวงจิตดวงใจ ใจก็สบายเกษม อยู่ก็สบาย เป็นสามีก็ดีเลิศเลอ เป็นภรรยาก็ดีเลิศเลอ เป็นพระ เป็นเณร เป็นข้าราชการ

ตลอดจนเป็นประชาชนคนธรรมดาเดินดินกินข้าว อยู่ตรงไหนก็แล้ว แต่ ถ้ามีข้อนี้แล้วจิตใจเกษมไปด้วยทาน ด้วยศีล ด้วยสมาธิปัญญา บริบูรณ์พูนผลอยู่ในจิตใจ และมันสบาย นี่เรียกว่าอยู่ก็สบาย ตายก็สะดวก ไม่ห่วง ไม่กังวล ไม่พัวพัน ไม่มัวเมา ไม่ยึด ไม่ติด สะดวกสบาย ไปหมดเลย นี่เรียกว่า **เขม**

คนประเภท **เขม** จิตตั้ง เป็นจิตที่ประเสริฐเลิศโลก เหนือเกิด เหนือตายไม่ติดอยู่ในบาป ไม่ติดอยู่ในบุญ ไม่ติดอยู่ในคุณในโทษ เหนือบาป เหนือบุญ เหนือคุณ เหนือโทษ ลอยตัวเรียกว่าสบาย ไม่ลุ่มไม่หลงกับสิ่งใด ๆ ทั้งนั้น เหนือทะเลคืออภิสถ คือความโลภ ความโกรธ ความหลง เหนือตัณหา อุปาทาน อวิชชา มานะ อุทธัจจะ จากต่าง ๆ จิตที่เกษมอย่างนี้แล้วก็เหนือไปหมดเลยสบาย เป็นบรมสุขเกิดขึ้นในจิตใจ

นี่แหละพี่น้องญาติโยมท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย พระพุทธศาสนาล่วงมาถึงสองพันห้าร้อยกว่าปีแล้ว รสพระธรรมก็รสเดิม ปฏิบัติศีลธรรมก็ข้อเดิม มรรค ผล นิพพาน ก็ยังมีอยู่ ท่านทั้งหลายอย่าคิดว่ามันหมดยุคหมดสมัย ท่านทั้งหลายสามารถทำได้ประพจน์ได้ รับผิดชอบก่อนที่มันจะแก่จะเจ็บจะตายซะก่อน มันจะทำไมไม่ได้ ทำไมทน และมันจะเสียใจในภายหลัง ว่าแห่ม! เสียตายจริงๆ เราต้องมาตกรอกเดือดร้อนเหลือเกิน ทรมานเหลือเกิน ทำไมนะในคราวเป็นมนุษย์ เราถึงไม่สร้างบุญกุศลคุณงามความดีเอาไว้ เราทำไมปล่อยตัวปล่อยใจของเราอย่างนั้น เราจะเสียใจแล้วก็น้ำท่วมฟ้าที่หลัง น้ำตาตกใน ใครก็ไปช่วยไม่ได้

แต่ถ้าหากเราพิจารณาสร้างคุณงามความดีอย่างนี้แล้ว

ฝึกปรือตัวเองรีบสร้าง รีบทำบุญกุศลคุณงามความดี ชีวิตของเรา
ก็มีค่า ภพชาติของเราก็บริบูรณ์พูนผลไปด้วยคุณงามความดี แล้วก็จะ
ไม่เสียใจในภายหลัง กลับจะภูมิใจในภายหลังอีกว่า แหม! เรามาเกิด
เป็นเทวดาหรือเรามาเกิดเป็นมนุษย์ก็สมบูรณ์ด้วยมนุษย์สมบัติ ทรัพย์
สมบัติก็สมบูรณ์ แข่งขาน้ำตาก็สมบูรณ์ หรือไปเกิดเป็นเทวดา ได้
สวรรค์สมบัติ ได้ทิพย์สมบัติก็สมบูรณ์ มองถึงทานถึงศีล ถึงสมาธิ
ปัญญา ผลบุญกุศลที่ตัวเองสร้างเอาไว้ก็นึกกระหม่อมยิ้มย่องภูมิใจ
ภูมิใจว่า แหม! เราดีเหลือเกินที่ไม่ประมาท รู้จักทำบุญทำทานกับพระ
จึงทำให้เราได้มาวิเวกอยู่บนสรวงสวรรค์ สบายเหลือเกิน ได้สวຍ
ทิพย์สมบัติก็จะได้ชมตัวเองบ้าง

ท่านทั้งหลายมาร่วมทำบุญตักบาตรในวันนี้ จึงมีผลานิสงส์มาก
อาตมาพระเถระมาบิณฑบาตด้วยความอนุเคราะห์ ด้วยการมาโปรด
สัตว์ ฟั่น้องมาใส่บาตรทำบุญก็เป็นอานิสงส์มากมาย ฟั่น้องมาฟังเทศน์
ฟังธรรมก็ยิ่งเพิ่มอานิสงส์มากมาย ได้รู้บาป รู้บุญ รู้คุณ รู้โทษ รู้ว่ากิเลส
ของตัวเองมีตรงไหนก็จะได้ละ จะได้วาง จะได้จาง จะได้หาย ไปจาก

บาป ไปจากความชั่ว จะได้ดีๆ ขึ้นมา

วันนี้อาตมาได้ยกภาชิตธรรมคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า
ข้อที่ว่า “**มุฏฺฐสส โลกธมฺเมหิ จิตฺตํ ยสฺส น กมฺปติ อโสภํ วิรชํ**”
นี่การที่จิตไม่หวั่นไหวในโลกธรรม ๘ ประการ การที่เราไม่ทำจิต
เราให้เศร้าโศก รู้จักสลัดปิดความชั่วออกจากจิตจากใจทำจิตให้
ปราศจากธุลีคือกิเลสอย่าให้มันมีและทำจิตให้เกษมสำราญในบุญกุศล
คุณงามความดีนี้เป็นมงคลสถานที่พระพุทธรูปเจ้าทรงแสดงว่า ใจดวงใด
มีแบบนี้แล้ว จะเป็นมหามงคลเกิดขึ้นที่ดวงจิตดวงใจ

นี่แหละวันนี้อาตมาได้มาแสดงธรรมโปรดพี่น้องชาวอำเภอ
ครบุรี และมีท่านนายกท่านธนดล ท่านเป็นประธานและคุณโยมปู
สาวณี เป็นผู้นิมนต์และก็มีพี่น้องชาวอำเภอครบุรีมาฟังเทศน์ฟังธรรม
มาตักบาตรทำบุญช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัยได้ถึง ๑๕ คันทร ปัจจย
ปิณฑบาตถึงสองหมื่นกว่าบาท ก็ถือว่าบริบูรณ์พูนผลในบุญกุศล
คุณงามความดีเต็มเปี่ยมอย่างถึงอกถึงใจจริงๆ วันนี้อาตมาได้มาแสดง
ธรรมก็ปลื้มอกปลื้มใจ นำพระธรรมคำสอนของพระพุทธรูปเจ้ามาแจก
มาแบ่งให้ท่านทั้งหลายนำกลับไปบ้านไปเรือนไปแจกลูกแจกหลาน
สามีภรรยาจะได้มีความสุขความเจริญในทางพระธรรมคำสอนของ
พระพุทธรูปเจ้า วันนี้อาตมาภาพได้มาแสดงพระธรรมเทศนามาก็เห็นว่า
พอสมควรแก่เวลา จึงขอยุติการแสดงธรรมลงแต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มี
ด้วยประการฉะนี้/.

พระธรรมเทคนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

นกยูงทอง

นะโม (๓ จบ)

อุเททยลจกขุมา เอกราชา หริสสวณฺโณ ปฐวิปภาโส
 ตํ ตํ นมสฺสามิ หริสสวณฺณํ ปฐวิปภาสํ
ตยชฺช คฺคฺคตา วิหเรมฺห ทิวสํ เอ พฺรหฺมณา เวทคฺ สพฺพธมฺเม
เต เม นโม เต จ มํ ปาลยนฺตุ นมตฺถ พุทฺธานํ นมตฺถ โพธิยา
 นโม วิมุตตานํ นโม วิมุตติยา
อิมํ โส ปริตตํ กตฺวา โมโร จรติ เอสนา ฯ
อุเททยลจกขุมา เอกราชา หริสสวณฺโณ ปฐวิปภาโส
 ตํ ตํ นมสฺสามิ หริสสวณฺณํ ปฐวิปภาสํ
ตยชฺช คฺคฺคตา วิหเรมฺห รตฺตี เอ พฺราหฺมณา เวทคฺ สพฺพธมฺเม
เต เม นโม เต จ มํ ปาลยนฺตุ นมตฺถ พุทฺธานํ นมตฺถ โพธิยา
 นโม วิมุตตานํ นโม วิมุตติยา
อิมํ โส ปริตตํ กตฺวา โมโร วาสมกฺกปปีติ ฯ

พระธรรมเทศนา ณ ที่ว่าการอำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา วันที่ ๑๙ พฤศจิกายน
๒๕๕๔

• หลวงปู่มี ญาณมุนี พระอริยเจ้าแห่งสูงเนิน

จากนี้ไปอาตมาจะได้แสดงพระสัจธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าโปรดท่านทั้งหลายเนื่องในวันนี้เป็นวันอุตมมงคลที่อาตมาและคณะสงฆ์ได้มาบิณฑบาตที่อำเภอสูงเนิน เนื่องจากประเทศไทยประสบวิกฤติเกี่ยวกับน้ำท่วม การบิณฑบาตช่วยบุคคลผู้ประสบอุทกภัยจึงเกิดขึ้น

ฉะนั้นเป็นวาระพิเศษ บุญพิเศษที่พี่น้องทั้งหลายได้โอกาสทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดีร่วมกัน นำปลื้มปิติเหลือเกินที่พี่น้องชาวอำเภอสูงเนินตักบาตรทำบุญกันเป็นจำนวนมากคิดเป็นคันรถได้ถึง ๑๘ คันรถ ถือว่ามากกว่าทุกแห่งที่เคยบิณฑบาตมาไม่ว่าจะเป็นบิณฑบาตที่อำเภอสีคิ้ว อำเภอครบุรี อำเภอด่านขุนทด ตลอดจน

บ้านลำโพง บ้านหนองบัวน้อย บ้านหนองบัวตะเกียด หรือว่าบ้าน
ค่ายทะยิง

วันนี้ถือว่าเป็นการบิณฑบาตที่ยาวและก็มากที่สุด ท่าน
นายอำเภอท่านก็พาข้าราชการ ตัวท่านเองใส่บาตรตักบาตรร่วมกับ
พี่น้องทั้งหลาย แล้วก็ยังมาเป็นเจ้าการเจ้างานให้กับเราด้วย ทั้งตำรวจ
ผู้น้อยผู้ใหญ่ก็ดูแล เป็นอย่างดีให้ความสะดวก ตลอดจนพ่อค้า
ประชาชนทั้งหลาย เจ้าหน้าที่ทุกคนก็ยินดีต้อนรับ กุลีกุจอช่วยกัน
ตักบาตรทำบุญ ถือว่าสิ่งที่เห็นด้วยตาก็คือเป็นมงคล สิ่งที่ฟังด้วยหูก็เป็น
มงคล สิ่งที่สัมผัสด้วยใจก็เป็นมงคล

วันนี้จึงกลายเป็นวันมหาบุญมหากุศล จากถนนคนเดินธรรมดา
เป็นถนนแห่งทาน แห่งศีล จากศาลา จากหอประชุมธรรมดา เป็น
หอประชุมธรรมสภาขึ้นมาในทันที จึงน่าอนุโมทนาเป็นที่สุดนี้เรียกว่า
เราได้ทำบุญเพื่อผลานิสงส์อันยิ่งใหญ่ด้วย ได้มาฟังธรรมเพื่อความรู้ยิ่ง
เห็นจริงในหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าด้วย และมาฟัง
เอาเหตุเอาผลให้เกิดหลักจิตหลักใจขึ้นที่ดวงจิตดวงใจของเราด้วย

นอกจากนั้นก็เป็นการข่มกิเลสละกิเลสที่มันอยู่ในขันธสันดาน
ของเรามาแต่กัปป์ไหนกัลป์ใด ก็ได้อาศัยวันนี้ฟังหลักพระธรรมคำสอน
ของพระพุทธเจ้าปัดเป่ากิเลสออกจากหัวใจของเรา จะได้โล่งได้
โปร่งได้มีสติปัญญา ได้เกิดความสุขดับทุกข์ที่อยู่ในหัวใจของเรา
ที่มีมาช้านาน

ความปลื้มปิติเกิดขึ้นเป็นอย่างมากมาย **ธรรมปิติ สุขัง เสติ**
ผู้มัวในธรรม ผู้ปฏิบัติในธรรมก็ย่อมเกิดความสุขนานัปการ

ก่อนอื่นขอคารวะ ท่านพระครูญาณโสภิต (หลวงปู่มี ญาณมุนี) เทพเจ้าแห่งสูงเนิน ศิษย์องค์สำคัญของท่านพระอาจารย์ มั่น ภูริทัตโต และเป็นศิษย์ของหลวงปู่เสาร์ กันตสีโล ท่านเป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ เป็นพระแท้ เรียนธรรมะศึกษาพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จนได้บรรลุมรรค บรรลุมผล เป็นพระที่เราต้องกราบต้องไหว้ ต้องบูชาเป็นขวัญตา ขวัญใจ สมชื่อสมนามว่าเป็น สังฆัง สรรณังคัจฉามิ เป็นพระสงฆ์ที่เป็นที่พึ่งของเราทั้งหลายได้ นี่คือหลวงปู่มี ญาณมุนี

ถิ่นสูงเนินเป็นถิ่นเกิดของท่าน เป็นถิ่นที่ท่านมรณภาพ และใกล้สังขารด้วย เกล้าฯพระมหาธีรนาถ ขอคารวะหลวงปู่มี ญาณมุนี อย่างสูงสุด

● อย่าตะครุบเงา

ได้ยกภาชิตธรรมไว้ในเบื้องต้นยาวทีเดียว แต่ก่อนอื่นก่อนใด จะขอยกหัวข้อธรรมเพื่อเป็นการเชิดชูบูชาหลวงปู่มี ญาณมุนี พระอริยเจ้าแห่งสูงเนิน หลวงปู่มี ญาณมุนี ท่านสอนว่า “อย่าส่งจิตออกไปข้างนอก ให้ดึงจิตเข้ามาข้างใน อย่าไปตะครุบแสงตะครุบเงา ทวนจิตเข้ามาตั้งอยู่ที่จิตเดิม ให้รักษาสติสัมปชัญญะให้จงดี” นี่เป็นคำสอนที่ดีเลิศทีเดียว อย่าส่งจิตไปข้างนอก เรื่องจิตเรื่องใจเป็นสำคัญ เรื่องทาน เทศน์มาหลายงานแล้ว อย่าส่งจิตออกไปข้างนอก อย่าไปตะครุบแสง ตะครุบเงาของจิต ให้ทวนจิตเข้ามาที่จิตเดิม จิตที่ตั้งจิตเดิมของเรา จิตจะได้มีสติ มีปัญญา

การฟังธรรม การปฏิบัติธรรม การสร้างคุณงามความดีหรือ การงานอันใดก็ตามในโลกนี้ ถ้าฟังซ่านจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวโลเล

โลกเลกแล้วละก็ งานนั้นไม่เป็นงาน พระไม่เป็นพระ เณรไม่เป็นเณร
อุบาสกอุบาสิกา ไม่เป็นอุบาสกอุบาสิกา ข้าราชการไม่เป็นข้าราชการ
ถ้าจิตมันโลเลโลกเลก ฟุ้งซ่านรำคาญเปลอเรอเสื่อมสติ เสียการเสียงาน
เสียผู้เสียคน เสียทุกสิ่งทุกอย่างละ ถ้าไม่มีสติ

หลวงปู่มี ท่านสอน อย่าส่งจิตไปข้างนอก คมจิตไว้ ดักจิต
เอาไว้ อย่าให้เถลไถล นี่คือการรักษาจิตรักษาใจของเราเป็นสำคัญยิ่ง
โดยเฉพาะการฟังเทศน์ฟังธรรม กำหนดอยู่กับพุทโธ กำหนดอยู่กับ
ตัวรู้ของเรา อย่าส่งใจให้มันเพ่นพ่าน ไปรบกวนตัวเองและรบกวน
คนอื่น รักษาจิตให้มันตั้งมั่นอยู่กับอารมณ์ของเราคือพุทโธ ๆ ระลึกรู้
หรือบทยใดก็ได้ จะเป็นบทสัณเฑาะฏ์ก็ได้ จะเป็นบทยุบหนอพองหนอ
ก็ได้ มีสติกำหนดอยู่กับตัวอย่าฟุ้งซ่าน หลับตาลงพอประมาณอย่า
หลับสนิท อย่างมองซ้ายแลขวา อย่างห้วงหน้าห้วงหลัง วางจิตเป็นกลาง
ไว้ท่ามกลางอกของเรา กำหนดสติอยู่กับพระธรรมคำสอนของ
พระพุทธเจ้า ก็เลสจะสงบ ความโลภความโกรธความหลงจะสงบระงับ
แล้วจะสบาย นี่คือ “ดักจิต” การดูจิตดูใจของเรา

ที่หลวงปู่มี ญาณมุนี ท่านสอนไว้ ท่านก็เทียบไว้น่าฟังทีเดียว
ท่านเทียบเอาไว้ว่า เหมือนนายพราน นายพรานไปล่าสัตว์คือแรด
ตัวแรดมันมีนอ นอแรดดีมีราคาสูง นายพรานไปล่าแรด ไปอยู่ตามป่า
ตามเขา เวลาจะไปล่าแรดก็ต้องเอาข้าวเอาน้ำเอาสิ่งของเครื่องใช้
สะพายไปด้วย มีปืนไปด้วยหนึ่งด้ามก็เดินเข้าไปในป่าเพื่อจะไปหา
นอแรด นอแรดนี้มันมีราคาเป็นของศักดิ์สิทธิ์ ใครก็ต้องการซื้อ

หลวงปู่มี ท่านเทียบเรื่องนี้เอาไว้ เหมือนว่านายพรานคนที่ ๑
ไปล่าแรด เอาห่อข้าวห่อน้ำติดตัวไปด้วย เดินเข้าไปในป่า ไปเจอรอย

แรดพоди เห็นรอยของมันแล้วก็ดีใจจึงสะกดตามรอยแรดไป ตามโดย
อาการเอารอยเข้าว่า รอยไปทางซ้ายก็ตามไปทางซ้าย รอยไปทางขวา
ก็ตามไปทางขวา รอยแรดมันบุกป่าก็บุกตามไป แรดป็นภูป็นเขา
ลงห้วยลงน้ำก็ตามรอยแรดไปเพื่อจะไปยิงเอานอแรดมาขายจะได้เงิน
ได้ทอง นายพรานคนนี้ไม่คิดอื่นคิดไกล ตามแต่รอยแรดอยู่ท่าเดียว
ไปเจอขี้เก๋ของแรดบ้าง ขี้ใหม่ของแรดบ้าง ก็ตามไปเรื่อย ป่าดงพงลึก
ตามไปเรื่อย สุดท้ายก็เหนื่อยข้าวที่ห่อไปก็หมด อาหารการกินก็หมด
แรดก็ไม่ไต่ยิง นอแรดก็ไม่ได้ก็เลยกลับบ้านกลับเรือนชบเซา เหนื่อย
อ่อนเหนื่อยเปล่า

ส่วนนายพรานคนที่ ๒ ฉลาดขึ้นมาหน่อย ก็ไปล่าแรดเช่น
เดียวกัน ก็ไปเจอรอยแรดก็เห็นรอยแรดแล้ว ก็ห่อข้าวห่อของสะพาย
กับข้าวไปตาม ตามรอยแรดไปนิดเดียวเท่านั้น ก็คิดว่าเออ! ข้างหน้า
มันเป็นแม่น้ำ แรดมันคงจะไปไม่ได้ ข้างขวามันเป็นภูเขาหน้าผาแรด
มันก็คงจะไปไม่ได้ ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นชอกเขาเป็นช่องเขาแรดมันจะ
ต้องมาตรงนั้นแน่ ๆ นายพรานคนนี้ก็เลยไม่ตามรอย ไม่ตามรอยก็เลย
ไปดักรออยู่ที่ช่องเขา นั่งรออยู่พักหนึ่ง นอนรออยู่พักหนึ่ง สุดท้ายตัว
แรดก็เดินมา นายพรานก็จับปืนขึ้นมาเหนียวไว้ จับปืนขึ้นมawangบน
โหล่ บัญปากเล็กน้อย แล้วก็โพกสไปที่ตัวแรด แล้วก็ยิงตุมเข้าไป แรด
ก็เลยตายก็เลยได้นอแรดมาขาย กลับบ้านก็เลยมีทรัพย์สินเงินทอง

ยกตัวอย่าง ๒ นายพรานมาเทียบกับเรื่องจิตใจ มาเทียบเป็น
ธรรมะให้ญาติโยมทั้งหลายได้ฟังข้อที่ ๑ เปรียบเสมือนจิตใจของคน
เราแม้แต่ตามตำราคือตามรอยมัน เอารอยเข้าว่า เอาตำราเข้าว่า
เอาคนเขาเข้าว่า เขาว่าพระองค์ไหนดีเด่นก็แหกแหกกันไป ไม่ได้

เอาหลักธรรมหลักความจริงเข้ามา มาเป็นข้อวินิจฉัยเทียบเคียง เอาคนเขาฮือเข้าว่า เอารอยเข้าว่า เอาตำรับตำราเข้าว่า อ่านมาก เรียนมาก ไม่ได้นำมาประพุดิปฏิบัติในตัวในใจของตัวเองเหมือน ตามรอยแรदनันแหละ ไม่ศึกษาหาเหตุผล เขาพาเข้ารกเข้าพง ก็ไป...มุดไปตามป่าตามโพรงไปเรื่อย เหมือนตามรอยแรदनันแหละ ตามรอยธรรมะ ตามรอยจิตรอยใจก็เหมือนกัน เขายังงี้ก็ไปตาม เขา เขาพาไปตัดเวรตัดกรรมก็ไปตามเขา เขาพาไปเปลี่ยนชื่อไม่รู้ ก็ชื่อจนจำชื่อตัวเองไม่ได้ก็เปลี่ยนไปตามเขา อ่านแต่ตำราแต่ไม่ใช่ ประพุดิปฏิบัติ ตำราเขาเขียนไว้กันลิม นึกว่าตำราเป็นตัวศาสนา

พระไตรปิฎกตั้งแต่พระสูตรตันตปิฎก พระอภิธรรมปิฎก พระวินัยปิฎก พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงบัญญัติเอาไว้กันลิม ไ้เราก็เป็น บ้าตำรา ไปไหนก็แบกตำรา พระองค์ไหนเทศน์นอกตำราจะโกรธ พระเข้าไปอีก หารู้ไม่ว่าตำราเขาเอาไว้กันลิมเท่านั้น ไม่ใช่ว่าตำรา จะทำให้คนได้มรรค ได้ผล ได้คุณงามความดี เป็นเพียงข้อที่ให้งัด ให้จำมาประพุดิปฏิบัติเท่านั้น

คนที่อาศัยแต่ตำราอย่างเดียว คนที่ฟังแต่เขาเล่าอย่างเดียว เอารอยแรดเข้าว่า เอาคนพูดเข้าว่า เอาตำราเข้าว่า ไม่ได้ประพุดิ ปฏิบัติก็จะเหนื่อยเปล่าเสียแรงเปล่า สุดท้ายก็หมดเรี่ยวหมดแรง ไปเสียก่อนก็เลยไม่ได้ดื่มด่ำรสพระธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้า เสียเวล่ำเวลาไปอีกยาวนาน นี่คนแรกถือว่าเอาตำราเข้าว่า เอา อารมณ์คือความโลภ ความโกรธของตัวเองเข้าว่า ปฏิบัติธรรม ชอบใจก็ไป ไม่ชอบใจก็ไม่ไป เอาอารมณ์ของตัวเองเข้าว่าไม่ได้มอง ดูศีลดูธรรมของพระว่าท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมากน้อยแค่ไหน

ตัวเองปฏิบัติศีลธรรมมันเป็นยังไง ไม่ตรวจสอบดูตัวของตัวเอง
เสตามเขาไปตามเขา เขาชี้ไปทางซ้ายก็ไป ไปทางขวาก็ไป เป็นคน
โง่เหมือนวัวเหมือนควายถูกเขาสนตะพายจูงไปไหนก็ไปตาม
เขา อันนี้ประเภทแรกไม่ค่อยจะได้บุญกุศลไม่ค่อยจะได้มรรคผล
นิพพาน ก็เลยตายไปเปล่า ๆ ไม่ได้อะไร เหนื่อยเปล่า นี่เป็นข้อต้น
เป็นข้อเปรียบเทียบ

ข้อที่ ๒ เหมือนกับนายพรานไปตามล่าแรดแล้วก็ล่าได้สม
ประสงค์ เขาฉลาด เขาไม่ตามรอยมันไปมากหรอก เขาตามไปนิดเดียว
เท่านั้น แรดมันจะบุกป่าบุกไพรงบุกโคลนที่ไหนเขาก็ไม่ไป เขาไปรออยู่
ช่องทางที่เป็นช่องภูเขาเดียวแรดมันก็มาเหมือนกัน ท่านเทียบกับ
สมมุติว่า มนุษย์เรา ๆ ท่าน ๆ มีช่อง ช่องตา ช่องหู จมูก ลิ้น กาย สูดหายใจ
ช่องใจ ก็เลสมันเกิดหลายช่อง ช่องตาเห็นรูป หูฟังเสียง ลิ้นลิ้มรส
กายถูกต้องโผฏฐัพพะธรรมารมณ์ และก็ใจสัมผัสสิ่งต่าง ๆ สังเกตที่นี้

บางคนเรียนธรรมะฉลาดหน่อยก็ศึกษาปฏิบัติได้ง่าย เอา
ความจริงเข้าว่าไม่ได้เอาตามใคร เขาเล่ามาแต่โบราณ เขาพา
ไหว่ผีก็ไหว่ผี เขาพาไหว่ภูเขาดันไม้ที่ไหนก็ไปไหว่ตามเขา สูดหายใจ
เจอต่อไม้ตะเคียนก็ยังไหว่ เจอเรือที่เป็นไม้ตะเคียนก็ยังไหว่ เจอ
จอมปลวกก็ยังไหว่ เจอดันไม้โต ๆ ก็ไปไหว่ไปซุดไปบูขามัน อันนี้
ไม่ถูกต้องเท่าไรนัก พระพุทธเจ้าท่านบอกว่ามันเสียศักดิ์ เสียศีล
เสียความเป็นคน เสียความนับถือ เพราะขายความโง่แล้วก็มา
อวดฉลาด ประเภทนี้มันมีเยอะ พระพุทธเจ้าจึงสอนว่าหลักธรรม
หลักความจริงนั้น อยู่ที่เรานิพิจารณา คือ โยนิโสมนสิการ
ใคร่ครวญก่อนแล้วค่อยทำ มีสติกำกับอยู่ที่ใจของเรา ช่องไหนเป็น

ช่องกิเลสไม่ต้องไปอ่านมากไม่ต้องไปเรียนมาก พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นธัมมจักกัปปวัตตนสูตร พระพุทธเจ้าไปตรัสรู้อยู่ในป่าไม่ได้แบกตำราไปด้วย ไม่ได้มีปากกาจดไว้หรอกว่า วันนี้ตถาคตทำอะไรบ้าง เขียนไว้หน่อยซิ บันทึกไว้หน่อยซิ ไม่มี! พระพุทธเจ้าก็ดูกายดูจิต ย่นลงมาก็คือศีล สมาธิ ปัญญา มีอยู่เท่านั้นเท่านั้น อย่าไปตะครุบเงาของมัน

เหมือนหลวงปู่มี ญาณมุนี ท่านบอก “อย่าส่งจิตออกนอก อย่าไปตะครุบแสงตะครุบเงา” เวลานี้เราทำบุญ เราปฏิบัติคุณงามความดี เราตะครุบแต่เงาบุญไม่ได้เจอตัวบุญ เราตะครุบเงาบุญเป็นยังงี้ ศรัทธาความเชื่อก็เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่าบาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี ก็ไม่เคยเห็นบาป ไม่เคยเห็นบุญ ไม่เคยเห็นนรก ไม่เคยเห็นสวรรค์ ก็เลยตะครุบเงา ตะครุบเงาตัวเอง ตะครุบไปตะครุบมา หารู้ไม่ว่าไอ้เงามันก็เกิดจากตัวของตัวเอง แต่ตัวไม่รู้ก็เลยได้แต่ตัวปลอม เงามันหลอกมันเหมือนไม่สำคัญแต่มันก็เหมือนสำคัญ เช่นเราตายแต่เงาไม่ตาย หัวขาดคอขาดตาย เงามันก็ยังอยู่ ตัวจริงของธรรมะไม่ได้ ว่าศีลก็ได้แต่เงาศีล ว่าทานก็ได้แต่เงาทาน ว่าสมาธิ ปัญญาก็ได้แต่เงา สุดท้ายตัวเองก็เป็นแต่เงา ตัวเองไม่เจอของตัวเอง ความดีในตัวหาไม่เจอ ตะครุบหาแต่เงาของตัวเอง มันเป็นคนบ้าคนเลอะเลือน พระพุทธเจ้าบอกว่าแบบนี้ไม่ดีแน่ อย่าไปตะครุบเงา อย่าส่งจิตออกนอก

อย่างหลวงปู่มี ญาณมุนีท่านกล่าวไว้นั่นละ ให้ทวนจิตเข้ามาที่เดิม ตั้งสติไว้ที่จิตเพราะจิตใจเป็นของสำคัญเหมือนกัน เหมือนนายพรานตามเงาแรด รู้ฉลาดก็เลยไปนั่งดักรอที่ช่องเขา แรดก็มา

นายพรานก็ยิงก็ได้นออแรด เหมือนกันกิเลสมันอยู่ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย วิตาสำรวมตา ปิดหูสำรวมหู ปิดกาย ปิดวาจาตลอดจนรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะปิดไว้ เหลือใจดวงเดียว พุทโธ ๆ กิเลสมันมาช่องนี้แหละ ช่องโลภ ช่องโกรธ ช่องหลง ไม่ได้มาช่องอื่นช่องใด สังเกตดูมัน มันวิ่งเข้าวิ่งออกอยู่ปลายจมูกของเราเนี่ยเอง อยู่ที่ความคิดความปรุงเกลไถลอยู่นี้แหละอยู่ในตัวของเรา ไม่ได้อยู่กับใครบาปบุญคุณโทษ นรกสวรรค์ อยู่ในตัวของเราเองทั้งนั้น จงปิดรักษาจิตของเราไว้ให้ดี ถ้ารักษาไม่ดีมันจะเสียมันจะบาป มันจะเป็นเวรเป็นกรรม เรื่องการรักษาคิดนี้มีมาแล้ว

● พระพุทธเจ้าสอนพระอयाกสิก

ยกชาดกเรื่องนกยูงทอง

อาตมาก็เลยจะยกเรื่องราวของพระพุทธเจ้าตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่มาเล่าประกอบ ให้ญาติโยมทั้งหลายได้ฟังจะได้เข้าใจในหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเพิ่มขึ้น พระพุทธเจ้าในสมัยนั้นพระองค์ประทับสำราญอิริยาบถอยู่ที่วัดเชตวัน วันนั้นมีพระรูปหนึ่งกระสันอยากจะสึก

พระพุทธเจ้าก็ถามว่า “เธออยากจะสึกไปทำไม”

ท่านได้กราบทูลพระพุทธองค์ว่า “ทนการมารมณไม่ไหวและก็อยากไปมีทรัพย์สินเงินทอง อยากจะไปเที่ยวเตร็ดเตร่กับเพื่อนฝูงซะบ้าง”

พระพุทธเจ้าจึงตรัสสอนว่า “แห่ม! เรื่องกิเลสนี้มันยากนะคนที่เพลิดเพลินอยู่ในนั้นทึราคะ ความเพลิดเพลินอยู่ในกิเลส

กามตัณหา ภวะตัณหา วิภวะตัณหา มันลำบากนะมันเป็นทุกข์
 อย่างว่าแต่เธอเลย ที่อยากจะสึกเพียงแค่นี้แม้แต่สัตว์วิเศษในสมัยก่อน
 แม้บำเพ็ญฌานมาถึง ๗๐๐ ขาดก็ยังไม่เสียเหลี่ยมให้กับกิเลส ยังเสียเชิง
 ให้กับกิเลส เธอจะฟังไหมล่ะ” พระพุทธเจ้าถามภิกษุ

“ขอฟังพระเจ้าข้า” ภิกษุรูปนั้นกราบทูล

พระพุทธเจ้าพระองค์จึงเล่าอดีตชาติของพระองค์ ให้ภิกษุ
 รูปนั้นฟังว่า “สมัยก่อนในเมืองพาราณสี มีพระราชาองค์หนึ่งพระนาม
 ว่า พรหมทัต มีพระมเหสีชื่อว่า เขมา พระราชาพรหมทัตกับพระมเหสี
 ชื่อว่าเขมา ครองรัก ครองบ้าน ครองเมืองด้วยความอุดมสมบูรณ์

วันหนึ่งพระมเหสีเขมา ก็ฝันว่าได้ไปพบกับนกยูงทองอร่าม
 สวยงามมาก แล้วนกยูงทองก็เทศนาธรรมให้ฟัง ได้ฟังธรรมของนก
 ยูงทองในฝัน เพลิดเพลินรื่นเริงเป็นที่ประทับใจประทับใจ ตื่นขึ้นมา
 ก็เลยอยากได้นกยูงทอง ก็เลยไปบอกผัว คือพระเจ้าพรหมทัตว่า
 เสด็จพี่น้องอยากกินเนื้อนกยูงทอง แทนที่จะไปเล่าความฝันอย่างที่ว่า
 กลับไม่เล่า กลับโพล่ไปพูดว่า น้องอยากกินเนื้อนกยูงทอง ถ้าไม่ได้
 กินเนื้อนกยูงทองน้องจะต้องตาย พระเจ้าพรหมทัตก็เลยประกาศ
 ราชโองการให้พลเมืองทั้งหลายไปหานกยูงทองมาให้

ที่นี้นกยูงทองมันมีอยู่ที่แห่งหนึ่ง พระพุทธเจ้าของเราในแคว
 ในอดีตชาติพระองค์ไปเกิดเป็นนกยูงทองอยู่ท่ามกลางป่า ท่ามกลาง
 เขา พระองค์อยู่ท่ามกลางนกยูงเยอะแยะทีเดียว พระองค์ก็มาคิดว่า
 “เออ! เราอยู่ท่ามกลางนกยูงทั้งหลายการสัญจรไปมาก็อันตราย
 เพราะเราเป็นนกยูงทองมีสีดังทองสวยงาม ใครก็ปรารถนาชีวิตเรา
 อันตรายนี้เป็นข้อที่ ๑ อันตรายข้อที่ ๒ เราเป็นนกยูงก็จริง แต่เรา

เกิดมาเพื่อบำเพ็ญบารมี เราจะปลีกไปอยู่ตัวเดียวที่ภูเขา ภูเขา
คันธมาส ไปอยู่ภูเขาชั้นที่ ๔ เพียงตัวเดียว”

ในขณะนั้นดึกสงัด นกยูงทั้งหลายนอนหลับ นกยูงทองตัวนี้
ก็บินไปอยู่ที่ภูเขาลูกโน้น อยู่ภูเขาชั้นที่ ๔ ไปอยู่สบายสำราญ เข้าญาณ
เข้าฌาน

ที่นี้นายพรานคนหนึ่งก็ไปเห็นเข้าไปพบนกยูงทองตัวนี้ที่ภูเขา
ชั้นที่ ๔ ก็เลยมาเล่าให้ลูกหลานฟัง นายพรานคนนั้นก็ตายไป แต่ลูก
หลานก็จดจำไว้ได้อยู่ว่านกยูงทองมันอยู่ตรงไหน ประจวบกับพระเจ้า
พรหมทัตก็ประกาศราชโองการว่า

“ใครจับนกยูงทองได้ก็จะมีรางวัลให้มหาศาลมีเงินมีทอง
มีทรัพย์สินสมบัติให้ พระราชินีจะได้กินเนื่อนกยูงทอง จะได้หายแพ้ทอง”

ลูกนายพรานคนนั้นก็นำเรื่องนี้มาบอกกับพระราชบิดา พระราช
บิดารู้ว่านกยูงทองอยู่ที่ไหนจึงส่งคนไป ส่งคนไปล่าไปดักนกยูงทองตัวนี้
ดักยังงักไม่ได้ ส่งใครไปดักจนกระทั่งพระราชบิดาตายไป พระมเหสีชื่อ
ว่าเขมา ตายไป หมดยศพระราชาองค์นี้ก็เป็นองค์ที่ ๒ องค์ที่ ๓ ทำไม
เขาถึงล่าตั้งหลายองค์เพราะว่าพระราชาองค์แรกได้ลงพระสุพรรณบัฏ
เขียนไว้ในแผ่นทองเลยว่า ใครได้กินเนื่อนกยูงตัวนี้จะเป็นอมตะ
จะไม่ตาย จะอยู่สุขสบาย จะมีชีวิตเป็นอมตะ พระราชาองค์ต่อมา
ไปเจอพระสุพรรณบัฏที่จารึกเป็นแผ่นทองคำก็เลยพากันไปล่านกยูง
ทอง หานายพรานเก่ง ๆ ไปล่า ผ่านไปถึง ๖ พระราชา ๖ ยุคสมัยก็ยัง
จับนกยูงทองนี้ไม่ได้

• คาถานกยูงทอง

มีคำถามว่า ทำไมจึงจับไม่ได้?

ตอบว่า “เพราะว่านกยูงทองตัวนี้ตื่นเข้าขี้นมานกยูงทองตัวนี้
จะสวดคาถาว่า

“อุเทตะยัญจักขุมา เอกะราชา หะริสสะวัณโณ
ปะฐะวีปะภาโส ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะฐะ
วีปะภาสัง ตะยัชะะ คุดตา วิหะเรมุ ทิวะสัง เย พรหฺมณะ
เวทะคุ ลัพพะธัมเม เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ
นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา นะโม วิมุตตานัง นะโม
วิมุตติยา อิมัง โส ปะริตตัง กัตวา โมโร จะระติ เอสะนา”

แปลเป็นใจความย่อว่า... ข้าพเจ้าขอนมัสการ
พระอรหันต์ทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอนอบน้อมดวงอาทิตย์
หันหน้าไปทางทิศบูรพาคือทิศตะวันออก แล้วนอบน้อม
ดวงอาทิตย์ นอบน้อมพระอรหันต์ทั้งหลาย นอบน้อมท่าน
ผู้ประพาศศีลพรตทั้งหลาย ทุก ๆ เข้า นะโม วิมุตตานัง
นอบน้อมท่านผู้หลุดพ้นทั้งหลาย นะโม วิมุตติยา นอบน้อม
พระอริยเจ้าทั้งหลายผู้หลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวง”

นี่เรียกว่านกยูงทองมีคาถาดี มีคาถาพิเศษแล้วก็มองดูดวง
อาทิตย์แล้วก็เพ่งญาณ เพ่งญาณว่าชีวิตของคนเราเกิดขึ้นมากี่เท่านี้
มีเกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป ความเกิดมันเป็นทุกข์เหมือนดวงอาทิตย์มัน
สว่างจ้าขึ้นมาในยามเช้า แสดงบอกถึงความเกิด แสดงบอกถึงการ
หาอยู่หากิน ความวุ่นวุ่นวายเริ่มปรากฏแล้ว บุคคลที่ไม่วุ่นวายบุคคล
ที่ไม่ส่ายสั่นก็คือ นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตติยา ก็มีแต่ท่านผู้หลุด

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

พ้นจากกิเลส ท่านปฏิบัติเพื่อหลุดพ้นจากกิเลสเท่านั้น เรานกยูงทอง
ขอนอบน้อมแก่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลาย

**นกยูงทองตัวนี้จะสวดทุก ๆ วันในเวลาเช้าแล้วก็เพ่งฌานอยู่
เป็นเวลานาน เป็นนกยูงพิเศษเป็นสัตว์พิเศษเป็นพระโพธิสัตว์**

พอตกตอนเย็นนกยูงทองตัวนี้ก็จะท่องคาถาเหมือนเดิม มอง
พระอาทิตย์อัสดงแล้วพิจารณาเป็นธรรมะว่า ชีวิตของคนเราเกิดขึ้น
ในตอนเช้าตั้งอยู่ในท่ามกลางคือกลางวัน สุดท้ายก็ต้องตกไปในที่สุด
เหมือนพระอาทิตย์อัสดงตะวันยอแสงแล้ว พระอาทิตย์ก็ตกลงเหมือน
ชีวิตของคนเราจะยิ่งใหญ่ด้วยทรัพย์ยศเกียรติศักดิ์ศรีเท่าไร สุดท้าย
แล้วก็เท่ากันคือ เกิด แก่ เจ็บ ตาย รู้สึกว่าไม่มีใครหาสมบัติหรือ
ความโลภ ความโกรธ ความหลงที่มันมีมาก ๆ ก็เอาไปด้วยไม่ได้
มีสมบัติเท่าไรก็ประหนึ่งว่ามีอยู่เพียงกายเอาไปเผาไฟทิ้งเท่านั้นไม่ได้
มีความหมายแต่ประการใด

ชีวิตบนโลกมนุษย์นี้ช่างน่าสงสาร ช่างน่าเวทนาจริง ๆ หนอ
เกิดขึ้นเหมือนดวงอาทิตย์ในยามเช้า มาตั้งอยู่ท่ามกลางคือกลางวัน
ที่ว่าเที่ยงแต่ก็ไม่เที่ยง สุดท้ายอัสดงตกไปสู่ลับไปสู่ขอบฟ้า เหมือน
ชีวิตจำต้องอัสดงไป เกิดขึ้นมาแล้วก็มีมีความตายเป็นที่หวังอย่าง
แน่นอน

ตอนเย็นนกยูงทองตัวนี้ ก็สวดคาถาว่า

อะเปตะยัญจักขุมา เอกะราชา หะริสสะวันโณ
ปะฐะวีปปะภาโส ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวันณัง
ปะฐะวีปปะภาสัง ตะยัชชะ คุตตา วิหะเรมุ รัตติง เย
พรัห്മะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม เต เม นะโม เต จะ มัง

ปาละยันตุ นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา นะโม
วิมุตตานัง นะโม วิมุตตียา อิมัง โส ปะริตตัง กัตวา
โมโร วา สมะกะปปะยิตฺติ

สุดท้ายก็คือตายนั่นเอง ธรรมดาของชีวิตนกยูงตัวนี้ ก็เลยนอบน้อมพระอรหันต์ทั้งหลาย นอบน้อมท่านผู้หลุดพ้นทั้งหลายว่าชีวิตเป็นอย่างนี้ผู้ที่ไม่เกิดไม่ตาย ก็เหลือแต่พระพุทเจ้า พระอรหันต์ผู้เป็นอริยบุคคลทั้งหลายไม่มีเกิดไม่มีตายแล้ว หลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวง ก็เพ่งญาณ เพ่งฌาน เกิดฌานเกิดความสงบดับกิเลส ข่มกิเลสไว้ได้ นกยูงตัวนี้เวลาคนไปดัก ดักตั้ง ๗๐๐ ปีดักไม่ได้ อายุยืนยาวมากผ่านพระราชไปถึง ๖ พระองค์ก็ดักนกยูงตัวนี้ไม่ได้เพราะมีคาถาดีไม่ว่าจะเป็นบ่วง ไม่ว่าจะเป็นแร้ว(เครื่องดักชนิดหนึ่ง)ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ไปดักไม่ได้ ก็ถือว่ารอดพ้นจากบ่วง รอดพ้นจากสิ่งที่นายพรานผู้ชำนาญทั้งหลายไปดัก จะจับนกยูงตัวนี้ก็จับไม่ได้เพราะมีคาถาดีเป็นคาถาเอก **หะริสสะวันโณ ปะฐะวิปะภาโส จิตฺโตจสว่าง วรณะผ่องใสดงาม** นกยูงตัวนี้ดงามมาก ตา ผิสีแดงเป็นสีแดงเลือก เป็นสามเส้นยาวไป และมีขนเป็นทองปุกปุยสวยงาม ใครไปพบไปเห็นก็ต้องตกตะลึงในความสวยงามของนกยูงตัวนี้

ผ่านมาถึงราชองค์ที่ ๗ ก็ไปหานายพราน ผ่าน ๗๐๐ ปีมาแล้วก็มีราชองค์ที่ ๗ นี่แหละ ให้นายพรานผู้ฉลาดไปดักดูที่ภูเขาสูงเดิมนายพรานคนนี้ก็ไปสังเกตดูว่านกยูงบินเวลาไหน ทำอะไรยังไงบ้าง ก็เลยมาคิดดูว่าดักด้วยแร้ว ดักด้วยบ่วงก็แล้ว ก็ไม่สามารถจะดักได้มีสิ่งหนึ่งที่นายพรานคนอื่นยังไม่เคยทำ นั่นก็คือเอนนกยูงตัวเมียไปล่อนายพรานก็เลยหานกยูงตัวสวย ๆ เป็นนกยูงตัวเมีย ให้มาหัดขับร้องทำนองเสียงให้ไพเราะเพราะพริ้ง ฝึกกีริยามารยาท เยื้องกายสวยงาม

และให้ร้องเสียงไพเราะ ๆ ดัง ๆ ตามที่นายพรานสั่ง ฝึกอยู่อย่างนี้หลายวันหลายปี นกยูงตัวนี้ก็สามารถฝึกตามที่นายพรานคนนี้ฝึกให้ได้

• คาถาเสื่อม

นายพรานจึงพานกยูงตัวเมีย ไปที่ป่าหิมพานต์ที่นกยูงทองอยู่นั้น แล้วก็สังเกตวันเวลาเข้าออก เมื่อทราบโดยชัดเจนแล้วจึงเข้าไปตั้งบ่วงดักไว้แต่เช้าเลยทีเดียว แล้วก็เอนกยูงตัวเมียที่ฝึกไว้ให้ส่งเสียงร้องดัง ๆ พร้อมทั้งรำแพนอย่างสวยงาม เสียงนี้ก็ไพเราะเพราะพริ้ง การรำรำก็สวยงามเลิศทีเดียว นกยูงทองพอได้เวลากิจวัตรในการรำยมนต์ก็บินออกจากกุหาชั้นที่ ๔ เพื่อจะไปทอดเนตรดูพระอาทิตย์ขึ้นทางด้านบูรพาทิศตะวันออก เพื่อจะเพ่งฉานและรำยมนต์หลังขณะกำลังบินไป นกยูงตัวเมียนายพรานเตรียมไว้ก็ร้องเสียงดังไพเราะพร้อมรำแพน นกยูงโพธิสัตว์ได้ยินเสียงนกยูงตัวเมียนั้น ก็บินหวนกลับมาดู เคลิ้มไปกับเสียง หลงไปกับการรำรำ ลืมคำบริกรรม ลืมคาถา ลืมไปสิ้น หลงในรูป เสียง กลิ่น รส โสภณูปะ ของนกยูงตัวเมีย คาถาเสื่อม ฉานก็เสื่อม จึงติดบ่วงของนายพรานเข้าอย่างจัง คอห้อยต้องแตงลงมาเลย รอดพ้นบ่วงมาได้ถึง ๗๐๐ ปี เพิ่งมาติดบ่วงด้วยนกยูงตัวเมียตัวเดียวนี้นั่น

พอติดบ่วงติดแล้วของนายพรานเรียบร้อยแล้ว นายพรานก็เห็นว่า “โอ้! นกยูงตัวนี้ช่างงามอะไรขนาดนี้ งามเหลือเกิน เราก็ไม่อยากจะ เราก็ไม่อยากทำลาย” ที่นายพรานไม่อยากฆ่าไม่อยากทำลาย นกยูงตัวนี้ ก็เพราะว่าเป็นบารมีของพระโพธิสัตว์ อันพระโพธิสัตว์นั้นใครจะทำให้ถึงชีวิตได้ยาก ด้วยบุญบารมีของพระโพธิสัตว์ที่เป็นนกยูง ทำให้นายพรานเปลี่ยนจิตเปลี่ยนใจ

นายพรานก็เลย “เออ! ถ้าเราจะเข้าไปถอดบ่วงออกจากขานกยูงทองก็จะกลัวหาทางบินหนี ปีกจะหัก ขาจะหัก ถ้าอย่างนั้นเราจะเอาธนูยิงไปเพื่อตัดบ่วงให้ขาด” คิดเช่นนั้นจึงยกคันธนูขึ้น

พระโพธิสัตว์มองเห็นนายพรานยกคันธนูขึ้นเท่านั้น ก็เลยพูดว่า “พรานท่านจะฆ่าเราทำไม?”

“เราไม่ได้จะฆ่าท่าน เราจะใช้ธนูยิงตัดบ่วงเท่านั้น”

“พราน..ท่านเลิกทำปนาตibatแล้วหรือ?”

นายพรานก็บอกว่า “เราไม่เลิก จะเลิกทำไม การฆ่าสัตว์เป็นสิ่งที่ควรทำเพราะว่าโลกนี้เป็นอยู่ด้วยการกิน ถ้าไม่ฆ่าสัตว์จะกินอะไรในโลกนี้บาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี สิ่งเหล่านี้เป็นของสูญเปล่า” นายพรานพูดกับพระโพธิสัตว์ที่เป็นนกยูง

● นกยูงสอนนายพราน

พระโพธิสัตว์ที่เป็นนกยูงทองได้โอกาสเห็นนายพรานมีจิตใจที่ดีไม่คิดฆ่าพระองค์ ด้วยจิตเมตตา จึงถามขึ้นว่า

“พรานที่ท่านว่าบาปไม่มี หมายความว่ายัง?”

นายพรานก็บอกว่า “ข้าพเจ้าเกิดมาบนโลกนี้คนทำบาปทำบุญก็ไม่เห็นจะได้เรื่องได้ราวอะไร เกิดมาแล้วก็ตายไปเปล่า ๆ หาร่องหารอยไม่เจอ ปู่ย่าตายายที่ตายไปแล้วไปอยู่ไหนก็ไม่มีใครเห็น แล้วท่านจะบอกได้ยังไงว่าโลกนี้โลกหน้ามี”

พระโพธิสัตว์จึงบอกว่า “พราน..คนที่ทำคุณงามดี คนยกย่องสรรเสริญใช้หรือเปล่า?” นายพรานก็ตอบว่า “ใช่!”

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

“แล้วคนที่ทำบาปทำเวรทำกรรม คนเขาสาปแช่งแบ่งเวร ไซ้หรือไม่?”

“ไซ้!”

นกยูงโพธิสัตว์จึงกล่าวสอนว่า “พรานเอ๋ย..นี่แหละบาปมี บุญมี เพราะคนมีบุญวาสนาบารมีไปที่ไหนเขาก็บูผ้าให้เดิน ไปที่ไหน ก็มีเสลี่ยงแบก เสลี่ยงหาม ไปที่ไหนก็มีคนนำทศนำทาง นี่คือนกยูง ส่วนคนบาป อดอยากขาดแคลนแร้นแค้นกันดารไปที่ไหนก็ไม่มีจะกิน จะนอนจะนั่ง ที่อยู่ที่อาศัยก็ยังมี นี่แหละลักษณะของคนบาป”

แล้วที่พรานบอกเราว่า “ชาตินี้ไม่มี ชาตินี้ไม่มี โลกนี้ไม่มี โลกอื่นไม่มี” พระโพธิสัตว์ที่เป็นนกยูง ก็เลยสอนนายพรานต่อไปว่า “พระอาทิตย์มีไหม?” “มี”

“พระจันทร์มีไหม?” “มี”

“โลกเรามีไหม?” “มี”

“โลกอื่นนั่นแหละคือ พระอาทิตย์ พระจันทร์ ไม่ใช่โลกของเรา แสดงว่าโลกนี้ก็มี โลกอื่นก็มี

“นรกสวรรค์มีไหม” พระโพธิสัตว์ถามนายพราน

นายพรานบอกว่า “ไม่มี”

นกยูงพระโพธิสัตว์จึงกล่าวว่า “นรกก็คือคนทำความชั่ว ความเสียหาย เหมือนไฟนรกเผาหัวใจอยู่ตลอดเวลา คนทำความชั่วคนไหน ไม่มีใครละจะมีความสุขกายสบายใจอยู่ได้ วัน ๆ เตื่อตร้อนนังนอน ไม่เป็นสุข คดโกงเขามา ขำเขามา ลักข้อเขามา เอาลูกเอาเมียเขามา ตีมสุราเมรัย ตีตีฉิ่นกินกัญชานี้คือนรก ไม่กล้าไปที่แจ้ง ๆ ชอบไปในที่

มืด ๆ กลางค้ำกลางคื่น มองหน้าคนก็ไม่อยากจะมอง ตรงไหนสว่าง
ไม่อยากจะไป กลัวเขาจำได้ นี่เป็นของคนมืด เหมือนคุกจับคนชั่วไปอยู่
ขังในที่มืด ๆ ออกมาข้างนอกไม่ได้ มันเพ่นพ่าน มันทำลายสังคม
ประเทศชาติบ้านเมือง นี่คือลักษณะของนรก นรกทั้งที่เป็น ๆ นรกทั้ง
ที่ยังไม่ตาย

คนที่ทำบาปทำเวรทำกรรม มันไม่ค่อยออกมาเป็นเหมือน
คนปกติ จะทำอะไร จะกิน จะดื่ม จะทำ จะพูด จะคิด มันทำผิดเวลา
มนุษย์เขาทั้งนั้น นี่คือพวกสัตว์นรก

เหมือนเดรัจฉานแอบกิน แอบลัก แอบซ่อนกินอย่างนี้

เหมือนเปรต เหมือนผี กินลึก ๆ ลับ ๆ ไม่รู้จักอิ่ม กินเท่าไรก็
ไม่อิ่มสักที หามาได้ด้วยทุจริต หามาเท่าไรก็ไม่เห็นจะมีเงินมีทอง
ร่ำรวยสักที

นี่คือนรกเดินดิน คนเดินดิน คนเป็นสัตว์นรก

อีกพวกหนึ่งสัตว์สวรรค์ สวรรค์คือคนทำคุณงามความดี เหมือน
พระเจ้าอยู่หัวของเรา อยู่ปราสาทราชมณเทียรโอโถง มีคนดูแลรักษา
เทวดาก็อารักขา มนุษย์ก็อารักขา อารักขาพระเจ้าอยู่หัวของเรา

เหมือนกันคนมีบุญ เศรษฐีบุญมี พ่อบ้าประชาชนหรือว่า
ข้าราชการที่มีศีลมีธรรมก็ล้วนเป็นที่รักนับถือของประชาชน พี่น้องทั้ง
หลายก็เคารพนับถือข้าราชการที่มีศีลมีธรรมอันนี้คือสวรรค์ ไปที่ไหน
เหมือนสวรรค์ เหมือนพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ไปที่ไหนเขาก็กราบ
ไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจนี้คือสวรรค์

นกยูงทองเทศน์สอนนายพรานอยู่นาน นายพรานได้ฟังดังนั้น
จิตก็เป็นสมาธิ จิตสงบ จิตสบาย ในพระบาลีบอกไว้ว่า “จิตของ

นายพรานสงบบราวกับพระบวชมาแล้วตั้ง ๖๐ พรรษา”

สุดท้ายนายพรานก็ได้ดื่มด่ำรสพระธรรม มีมรรคผลเกิดขึ้นในดวงจิตดวงใจ พระพุทธเจ้าแสดงเรื่องโมรชาดก “ชาดกเรื่องนกยูงทอง” ให้พระที่อยากสึกฟัง พระที่อยากสึกองค์นั้นฟังจบก็ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ไปพร้อมกัน

• จิตส่งออกนอกเป็นทุกข์

นี่แหละพี่น้องญาติโยมทั้งหลาย อาตมายกธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เรื่องนกยูงทองมาเทียบกับคำสอนของหลวงปู่มี ญาณมุนีว่า “จิตที่ส่งออกนอกเป็นทุกข์อย่าไปตะครุบเงา ตะครุบแสงตะครุบเงาของจิต ให้ย้อนจิตเข้ามาอยู่ภายในดวงจิต คือจิตเดิม แล้วก็ภาวนาตั้งสติให้ดี อย่าไปหลงตามเขาว่าอย่าไปตื่นตามโลกตามสงสาร มันจะเป็นบ้า” เวลานี้ลูกหลานมันตื่นมันเป็นบ้า ส่งจิตออกไปภายนอกไปอยู่กับโทรศัพท์มือถือ ไปอยู่กับคอมพิวเตอร์ ทำอะไร ๆ ทุกวันนี้เป็นเหมือนทาส ทาสของกิเลสตัณหายังไม่พอยังเป็นทาสของวัตถุสิ่งของที่มาปรนเปรอเป็นเครื่องย้อมให้ลูกหลานทั้งหลายของเราเป็นบ้าไปกับกิเลสที่มันล่อมันลวงมันหลอก นี่เรียกว่า “หลงรอย” มัวแต่ตามรอย เอรอยเข้าว่า เอาโลกเข้าว่า

โลกทุกวันนี้มันเป็นโลกบ้าไปแล้ว เด็กนักเรียนนักศึกษามันเป็นบ้าไปหมดแล้ว ตามสื่อต่าง ๆ กามกิเลสนี้เกิดขึ้นเสมอ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความทะเยอทะยาน ราคะตัณหา มันเบ่งบานเหลือเกิน เกื่อนกลาดทั่วบ้านทั่วเมือง จะหาหญิงดีชายดี สุดท้ายพ่อแม่ดี ๆ ก็ยังหายาก ลูกหลานที่ดีก็ยิ่งหายาก หายากที่สุดก็คือคนดี เวลานี้คนมีศีลมีธรรม คนมีจริยธรรมความรู้ความประพฤดี

ที่สงบเรียบร้อยก็หายากเหลือเกิน เพราะอะไรล่ะ ก็เพราะวัน ๆ มัวแต่ส่งจิตไปตามกระแสของกิเลส มันก็พัฒน์ก็ผัน กิเลสมันท่วมทับหัวใจสัตว์ยิ่งกว่าน้ำท่วมกรุงเทพ ฯ ซะอีก มันทับหัวใจสัตว์เอาไว้ ไม่มีเวลาโง่หัวขึ้น น้ำที่ว่ามันร้าย ๆ ที่อาตมามาบิณฑบาตไปช่วยคนน้ำท่วม ยังไงมันก็มีวันแห้งวันเหือดไปได้ แต่กิเลสความโลภ ความโกรธ ความหลงนี้ มันท่วมทับหัวใจสัตว์ตั้งแต่เกิดจนแก่จนเจ็บและจนตาย เผาสัตว์ไปทั้งกิเลสทั้งชีวิตไปพร้อมกัน แบกกิเลสไปด้วย แบกความชั่วความเสียหายไปด้วย แล้วไม่แล้วยังทิ้งกิเลสของตัวให้ลูกหลานเหลนตลอดจนผู้เกี่ยวข้องได้เอื้อมระอาอีกด้วย นี่คือการอำนาจของมันใหญ่โตเป้ง ๆ ตัวโลภ ตัวโกรธ ตัวหลง ยิ่งกว่ามะเร็งซะอีก มันฆ่าสัตว์ทั้งหลายข้ามภพข้ามชาติ

ฉะนั้นพี่น้องญาติโยมทั้งหลาย จงเอาอย่างหลวงปู่มี ญาณมุนีอย่าส่งจิตไปภายนอก รักษาจิตเอาไว้ อย่าหลงไปตามรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ อย่าหลงทาง ทางมืองค์ ๘ ประการที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ สัมมาทิฐิ ความเห็นชอบ สัมมาสังกัปปो ดำริชอบ สัมมาวาจา เจรจาชอบ สัมมากัมมันโต การงานชอบ สัมมาอาชีโว อาชีพชอบ สัมมาวาจาโม ความเพียรชอบ สัมมาสติ ระลึกชอบ สัมมาสมาธิ ความตั้งใจมั่นชอบ นี่เป็นแนวทางที่ระงับดับกิเลส มีศีล สมาธิ ปัญญาเป็นเครื่องหนุนดั่งที่พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงแสดงเอาไว้ว่า สีละปริภาวิโต สมาธิ มหัทธผลโหติ มหานิสังโส, สมาธิ ปริภาวิตา ปัญญา มหัทธผลาโหติ มหานิสังสา ปัญญาปริภาวิตังจิตตัง สัมมเทวะ อาสะเวหิ วิมูจจะติ ใครก็ตาม ที่ปฏิบัติตามหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เบื้องต้นมีศีล เบื้องกลางมีจิตใจ

ตั้งมั่นไม่หวั่นไหว เบื้องสุดท้ายพิจารณาด้วยปัญญา ถึงอนิจจังไม่เที่ยง
ทุกขังเป็นทุกข์ อนัตตาไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน รู้เกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป มีจิตเป็น
วิปัสสนาญาณ เกิดมีญาณทัสสนะ ความรู้แจ้งเห็นจริงปรากฏขึ้นกับ
จิตกับใจ รู้ในสังขารม คืออริยสัจ ๔ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ดวง
จิตก็เป็นมรรคญาณ ดวงจิตสะอาดบริสุทธิ์ ก็ถึงมรรค ถึงผล ถึงหลัก
พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า มันก็สงบระงับ ได้สมบัติในทางธรรม
คำสอนของพระพุทธเจ้า นี่คือจิตที่ฝึกดีแล้ว ก็นำสุขมาให้เรา

ส่วนจิตที่ไม่รู้จักฝึก ฝึกผิด ตั้งจิตไว้ผิด ไม่รู้จักปฏิบัติจิตใจให้
มันดี พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า “จิตที่ฝึกผิดร้ายยิ่งกว่าศัตรู ร้ายยิ่ง
กว่าโจร ร้ายยิ่งกว่าไฟรี ร้ายยิ่งกว่างูพิษ ก็คือจิตที่ฝึกไว้ผิด ถ้าฝึก
ไว้ถูกต้องมันก็นำสุขมาให้ ถ้าจิตฝึกไว้ผิดมันก็ร้าย ร้ายยิ่งกว่าอริ
ข้าศึกศัตรูทั้งหลาย ร้ายยิ่งกว่าข้าศึกที่ล้อมบ้านล้อมเมือง ร้ายยิ่ง
กว่าคนพาลทั้งหลายอีก ร้ายยิ่งกว่าโจรกว่าไฟรี ร้ายที่สุดคือจิตที่
ฝึกไว้ผิดทำลายตัวเอง ทำลายตัวเองไม่ได้มรรคไม่ได้ผล ไม่ได้สวรรค์
นิพพานและเสียความเป็นมนุษย์ที่เกิดมาอีกด้วย ถ้าจิตตั้งไว้ผิด”

• อย่าเป็นบ้าไปกับกิเลส

ฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายก็จงฝึกจิตฝึกใจ ฝึกไว้เถิดก่อนที่จะมัน
จะตายลาลับดับสังขาร ก่อนที่มันจะอัสดงคือตาย ให้เราฝึกจิตฝึกใจ
ของเรา อย่าไปตื่นโลกสงสารอย่าไปบ้ากับรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
อย่าไปบ้ากับมันนะ บ้ากับมันแล้ว มันบ้าจริง ๆ นะของพวกนี้ เป็น
นิสัยเป็นสันดาน เกิดชาติไหนก็บ้าไปเรื่อย ๆ สุดท้ายจมลง ๆ ตกนรก
อเวจี ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานบ้าง ไปเกิดเป็นเปรต เป็นผีบ้าง ไปเกิด

เป็นวิญญานที่หาที่พึ่งที่เกาะได้บ้าง จะหาภพชาติแห่งความเป็นมนุษย์ ไม่มีเลยไม่ได้ด้วย นี่คือ จิตที่ตั้งไว้ผิด วางผิด ประพฤติผิด ทำจิตให้มันผิดแล้ว มันผิดหมดเลย ตั้งแต่ตื่นนอนจนตาย ผิดทุกเรื่อง ถ้าจิตตั้งไว้ผิดแล้วผิดไปหมดเลย ไม่เชื่อบาป ไม่เชื่อบุญ ไม่เชื่อคุณ ไม่เชื่อโทษ ไม่เชื่อหลักคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ดีที่งาม ก็เลยเสียโอกาสแห่งความเป็นมนุษย์

นี่แหละพี่น้องท่านทั้งหลาย วันนี้มาร่วมฟังธรรม มาร่วมตักบาตรทำบุญช่วยคนอื่น ถึงแม้ว่าเราจะไม่ได้มอบเองก็มอบผ่านพระผ่านเณรไป นี่คือนิจที่ตั้งไว้ชอบ เป็นจิตใจที่เป็นกุศลทาน นี้นิจที่ตั้งไว้ชอบก่อนให้ ขณะให้ หลังให้ จิตใจก็เข้มขึ้นเบิกบาน นี้นิจที่ตั้งไว้ชอบ

อีกอันหนึ่งศีลจิต จิตที่มีศีล มีปกติทางกายวาจาใจเป็นสุจริต ประพฤติดีทั้งทางกาย ทางวาจา ทางใจ อันนี้เป็นจิตที่เป็นศีล

สุดท้ายสมาธิปัญญาจิต อันนี้จิตตั้งมั่น แล้วรู้จักพิจารณาธรรมทั้งหลาย จิตนี้ก็เลยเป็นจิตดี จิตตั้งมั่น ปราบปรามกิเลสอาสวะที่มันหมักมันดอง มันเป็นของเปรี้ยวของเหม็นที่อยู่ในจิตในใจ ที่มันหมักมันดองในขันธสันดาน ตั้งแต่เกิดมาก็ภพก็ชาติ มันก็หมักก็ต้องได้แต่กิเลสนั่นแหละ พอมารู้ธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าประพฤตีสืบปฏิบัติธรรม สิ่งที่เราหมักที่ต้องมันก็ค่อยจืดจางไปเหลือแต่จิตดวงบริสุทธิ์ อันนี้ อาสวะกิเลสมันก็หมดไป ราคะ โทสะ โมหะ เราปราบมัน ล้างเสียหมดมันก็หมดจากจิตจากใจของเรา ใจของเราก็สบาย เป็นวิมุตติหลุดพ้นขึ้นมาที่ดวงจิตดวงใจของเรา

นี่คือจิตที่ดีที่ตั้งไว้ชอบเหมือนพี่น้องทั้งหลายทำจิตให้เป็นทาน เป็นศีล เป็นภาวนา ใส่บาตรทำบุญ ถวายจังหันพระแล้วก็ยังมาฟัง

เทศน์ฟังธรรม บริบูรณ์ทั้งเบื้องต้นท่ามกลางและที่สุด ได้กุศลผลทาน เต็มจิตเต็มใจเป็นสิ่งที่น่าอนุโมทนาเป็นอย่างยิ่ง

วันนี้อาตมาได้แสดงธรรมโปรดท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายได้ฟังแล้วก็จงย้อนกลับมาที่ดวงจิตของเราอย่างเดิมเหมือนหลวงปู่มีญาณมุนี ท่านสอนไว้ อย่าไปฟุ้งไปที่ไหน ย้อนมาที่ใจของเรา สุขทุกข์มันอยู่ที่นั่น ตั้งจิตให้มั่นและกำหนดสติให้อยู่กับตัวของเรา **ศรัทธาให้มันเกิด ปสาทะความเชื่อความเลื่อมใสให้มันเกิด ปัญญาให้มันเกิดและเห็นตัวเราคือเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นกองเพลิงที่มันเผาเรา** ตลอดเวลา **วันนี้สบายดีอยู่ พรุ่งนี้มะรืนนี้มันก็ไม่แน่นอน** อย่าไปติดในลาภ ยศ สรรเสริญ มันเป็นของปลอม มันไม่ใช่ของจริงจงละวาง ตั้งสติสร้างคุณงามความดีถึงจะได้ดี คนเราไม่ได้เกิดชาติเดียว ไม่ได้ตายชาติเดียว อย่าเป็นบ้ากับลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ทุกข์ แต่ประการใด เดียวมันจะหลงทิศหลงทาง พระพุทธเจ้าจะช่วยไม่ทัน

วันนี้พระพุทธเจ้ามาโปรด พระธรรมมาโปรด พระสงฆ์มาโปรด คุณงามความดีมาโปรด ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติหลุดพ้น อาศัยเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา มาโปรดท่านทั้งหลาย

ขอให้ท่านทั้งหลายได้ถึงธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ขอให้ท่านทั้งหลายมีจิตเป็นกุศล ตั้งใจบำเพ็ญคุณงามความดีต่อไปอีก จนกว่าจะสิ้นทุกข์สิ้นโทษดังที่อาตมาได้แสดงธรรมโปรดท่านทั้งหลาย ในหัวข้อที่เรียกว่า **จิตส่งออกนอก ไปตะครุบเงาของจิต ให้รักษากิจเดิม** **เข้ามาที่จิตเดิมจะเป็นสุข เป็นคำสอนของหลวงปู่มี ญาณมุนี** และนำเรื่องราวบนกยุงทองมาวิสนาอรรถาธิบายให้ท่านทั้งหลายได้สติ ปัญญา ได้ความรู้เพิ่มพูนบารมี กันับว่าบริบูรณ์ทั้งทางโลกทางธรรม

อาตมาภาพได้มาแสดงธรรมโปรดชาวสูงเนินทั้งหลายที่มาร่วมทำบุญกุศลก็เห็นว่าพอสมควรแก่เวลา จึงขอยุติการแสดงธรรมลงแต่เพียงเท่านี้ เอิ๊ว... ก็มีด้วยประการฉะนี้ฯ.

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

นิสัยของผู้จะทรงมรรคผล

นะโม (๓ จบ)

ก่อนอื่นขอคารวะท่านเจ้าคณะตำบลท่าเยี่ยมแล้วก็ อนุโมทนา กับญาติโยมทุก ๆ ท่านที่มาพร้อมอนุโมทนาร่วมกัน วันนี้ญาติโยมทั้งหลาย ถือว่าเป็นผู้มีนิสัยวาสนาในการบุญการกุศล มาตักบาตรช่วย ผู้ประสบอุทกภัย อาตมาก็มารับบิณฑบาตพี่น้องก็มาตักบาตรกันเยอะ เหลือเกิน จึงนำอนุโมทนาเป็นอย่างยิ่ง แสดงให้เห็นว่าพี่น้องชาวอำเภอ โชคชัยเป็นคนจิตใจดี ไม่ใช่คนใจดำน้ำจิตแต่ประการ เป็นคนหัวใจมี บุญมีกุศล และก็มาสร้างคุณงามความดีร่วมกัน

นี่คือนิสัยของคนจะทรงมรรค ทรงผล ถ้าเป็นพระมีนิสัยการ บุญการกุศลแบบนี้ก็คือพระที่จะทรงมรรค ทรงผล ถ้าเป็นฆราวาส ก็เป็นฆราวาสที่จะทรงมรรค ทรงผล เดินตามรอยของพระพุทธเจ้า

วันนี้พี่น้องทั้งหลายแสดงให้เห็นว่า **“เป็นผู้มีนิสัย จะได้ มรรคผล”** แม้จะไม่ได้ในวันนี้ คราวต่อไปภพหน้าชาติหน้าก็ย่อมจะได้สมมรรค สมผล บรรลุมรรค ผล นิพพาน ตามรอยของพระพุทธเจ้า

พระธรรมเทศนา ที่โรงเรียนโชคชัยสามัคคี อำเภอโชคชัย จังหวัดนครราชสีมา วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

พี่น้องมาทำบุญเป็นวาระพิเศษเป็นบุญพิเศษเพราะว่าเป็นบุญเกิดจากความเดือดร้อนของคนอื่น เราผู้มีศีลมีธรรมเห็นใครเดือดร้อนก็อ่อนน้อมไม่เป็นสุข นี่คือนิยามของคณบุญ คนมีวาสนา คนมีบารมีพี่น้องทั้งหลายนั่นละ เป็นผู้มีวาสนา เป็นผู้มีบารมี

คนเราเกิดมาไม่นานก็แก่ ก็เจ็บ ก็ตาย ร่างกายนี้มันไม่ได้ทนทานอะไร ถ้าหากเราได้ชวนช่วยในการสร้างบุญ สร้างกุศล สร้างคุณงามความดีอย่างนี้ ถือว่าท่านทั้งหลายเป็นผู้มีวาสนา คนเราไม่ได้ใหญ่เพราะตัวอย่างเดียวต้องใหญ่เพราะบุญกุศลคุณงามความดีด้วยอย่าว่าแต่ท่านทั้งหลายเลย แม้แต่พระ ท่านเป็นพระครู ท่านเป็นเจ้าคณะ ท่านก็มาร่วมกับพี่น้องทั้งหลายตักบาตร เพื่อเอาสิ่งเหล่านี้ไปให้ผู้ประสบอุทกภัย พี่น้องทั้งหลายก็เหมือนกัน ท่านทั้งหลายก็ถือว่าได้ทำบุญใหญ่เหลือเกินในวันนี้ พี่น้องทั้งหลายมากันมากมายเรียกว่า

รถชนเข้าชนของที่นำมาเต็มเกือบทุกคัน นี่คือการกระทำทั้งหลาย มีเมตตาคิด มีกรุณาจิต มีมุทิตาจิต มีอุเบกขาจิต ก็เลยเกิดเป็นกองบุญ กองกุศลขึ้นมา จากหลายคนก็รวมเป็นกองบุญใหญ่

พี่น้องมาร่วมทำบุญทำกุศลเป็นบุญมากมาย ให้ท่านทั้งหลาย ทราบว่า บุญนั้นเป็นสิ่งที่อศจรรย์มากทีเดียว

คนมีบาปมีแต่ความทุกข์ความทรมาน คิดจะทำมันก็เป็นทุกข์ ขณะทำมันก็เป็นทุกข์ ทำแล้วมันก็เป็นทุกข์ นี่คือลักษณะของบาป อยู่ที่ไหนเดือดร้อนวุ่นวายหาความสงบร่มเย็นไม่เจอ นั่งนอนไม่เป็นสุข ถ้าเป็นบาป

นี่เป็นการบุญ ขณะคิดจะทำก่อนจะทำมันก็เป็นบุญ ขณะทำ ก็เป็นบุญ ทำแล้วก็ยังเป็นบุญสบายอกสบายใจ

เหมือนการทำบุญในวันนี้ พี่น้องได้คิดตั้งแต่วันเมื่อวานวันก่อน แล้วว่าจะมาทำบุญทำกุศลตักบาตรช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย บิณฑบาตคราวนี้พระไม่ได้บิณฑบาตเอาไปกินเอาไปฉัน แต่เอาไปช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัยไม่เหมือนการบิณฑบาตทั่ว ๆ ไป อันนี้เป็น “บุญ ต่อยอด”

ฉะนั้นพี่น้องญาติโยมทั้งหลายได้คิดจะทำก็เป็นสุขเป็นบุญ ขณะทำก็เป็นสุขเป็นบุญ ทำแล้วก็ยังเป็นสุขเป็นบุญ นี่คือทางของศาสนา ทางของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ท่านดำเนินมา ขอให้พี่น้อง มีจิตใจเป็นบุญเป็นกุศลและก็มีแรงในการบุญการกุศลอย่างนี้ ถือว่าเป็นทางแห่งความสุขความเจริญอย่างแท้จริง นี่คือน้ำบุญที่เกิดขึ้นในจิตใจของเรา

• เปลี่ยนทรัพย์ให้เป็นอริยทรัพย์

ใจของเรานี่เอง จะหาบุญหากุศลไปสู่ภพหน้าชาติหน้า ท่านทั้งหลายได้ทำบุญวันนี้ก็เป็นของท่านทั้งหลายเอง เป็นบุญเป็นวาสนา เป็นบารมี เป็นพลปัจจัย คนที่ทำบุญอย่างนี้เกิดชาติไหนก็ไม่อดไม่อยาก ไม่ลำบากไม่ขัดสน สุขภาพร่างกายก็แข็งแรง อุดมไปด้วยมนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ นิพพานสมบัติ ท่านทั้งหลายมาทำบุญก็คือเอาของหยาบ ๆ มาเปลี่ยนเป็นของละเอียด จากข้าวปลาน้ำ ที่เป็นของหยาบ ๆ ธรรมดาทั่ว ๆ ไป ผ่านมือพระท่านนั้นของเหล่านี้จะเป็นของทิพย์ เป็นของวิเศษขึ้นมาทันที เรียกว่าทำสิ่งที่มีค่าธรรมดาหรือมีค่าน้อยให้มีค่ามากขึ้นมา

ฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายได้ยื่นใส่บาตรพระได้ทำบุญเพื่อผู้อื่นซึ่งเดือดร้อน ผ่านจากมือพระไปก็ไปถึงมือผู้ที่เดือดร้อน เขาได้กินได้ใช้ได้เต็ม เขาก็มีความสุขกายสบายใจ เราทำก็เป็นบุญ เพราะผ่านพระสงฆ์ผู้มีศีลมีธรรม ประพฤติปฏิบัติคุณงามความดี เราผ่านท่านแล้ว ก็ไปถึงผู้ประสบภัย เราก็ได้บุญได้กุศลได้คุณงามความดี

นี่แหละพี่น้องทั้งหลาย บ้านใดเมืองใด ที่มีทาน ศีล ภาวนา บ้านนั้นเมืองนั้นก็มียากแค้นของมนุษย์ คือคุณงามความดีเกิดขึ้นที่ดวงจิตดวงใจ

วันนี้ท่านอุโมทนากับท่านทั้งหลาย จิตเป็นบุญตั้งแต่ก่อนที่จะมาทำบุญก็วางแผนแล้ว วันนี้ได้มาใส่บาตร ขณะทำก็ยังเป็นบุญ ทำแล้วก็ยังเป็นบุญ เป็นกุศล และยังมาฟังธรรมะกล่อมเกลาคิดใจ ขัดเกลาคิดใจให้ได้สติได้ปัญญา

ชีวิตเกิดมาบนโลกนี้นั้นไม่นานอะไร ใครเกิดมาก็ตายเปลี่ยนโลก ไม่มีใครเหลือค้างโลกอยู่สักคน ผู้มีปัญญาผู้ฉลาด พึงชวนชวนในการทำบุญ และการทำบุญก็พึงเลือกให้ พระพุทธเจ้าพระองค์ตรัสว่า **วิเจยยทานํ** การให้ทานพึงเลือกให้ ให้ในกาลอันสมควร ให้กับบุคคลผู้มีศีลมีธรรม ให้ในคราวที่บุคคลอื่นลำบากเดือดร้อน คนที่มีใจเป็นบุญ มักจะสงสารและเห็นคนอื่นเดือดร้อนก็ทนอยู่ไม่ได้ มีทรัพย์สินเงินทอง มากน้อยก็เสียสละแบ่งปัน นี่คือนิยามของบัณฑิตคือ

๑. **หาทรัพย์สินเงินทองด้วยเรี่ยวแรงของตนเอง ด้วยสุจริตธรรมแล้ว**
๒. **มีทรัพย์สินเงินทองมากมายแล้วก็ยังเหลือไว้แบ่งปันให้กับผู้อื่นอีกด้วย**

นี่คือบุญกุศลขณะให้ก็เป็นบุญ ให้แล้วก็มีความสุขได้มรรคผล พระนิพพาน สมบัติที่เราใฝ่อยู่เป็นความกังวลเหมือนกัน ถ้าไม่รู้จักเอามาทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดี อย่างน้อยก็เป็นกังวลกับมัน วันไหนเราได้แบ่งทรัพย์สมบัติ ข้าวของเงินทองที่เราใฝ่อยู่ออกมาทำบุญ ทรัพย์สมบัติของเราก็กลายเป็นสมบัติพิเศษ เป็นสมบัติพิเศษขึ้นมาส่งเราให้มีความสุขในปัจจุบัน และส่งเราให้มีความสุขในภายภาคหน้าอีกด้วย นี่คือ **“บุญญฤทธิ”** เมื่อเราปรารถนาสิ่งใดเราก็จะได้สมความมุ่งมาดปรารถนา เป็นอิทธิฤทธิ์อันเกิดจากฉันทะ ความพยายามพอใจในการทำบุญ เกิดจาก**วิริยะ** ความพากเพียรในการทำบุญ เกิดจาก**จิตตะ** ความมีจิตจดจ่อ มีสมาธิในการทำบุญ เกิดจาก**วิมังสา** การใคร่ครวญพิจารณาในการทำบุญ กองบุญของพี่น้องในวันนี้ จึงกลายเป็นกองบุญกองกุศล เป็นผลานิสงส์อันใหญ่หลวงเหลือเกิน

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

วันนี้พี่น้องชาวอำเภอโชคชัยทุก ๆ ท่านได้มาทำบุญ ทำกุศล อาตมาปลื้มปิติเหลือเกินมีพระผู้ใหญ่ท่านเจ้าคณะตำบลท่าเยี่ยม ท่านก็มาเป็นหลักเป็นชัยให้กับเรา เทศบาล โรงเรียนโชคชัยสามัคคี กิติเหลือเกินให้สถานที่ ดำรงก็อำนวยความสะดวก นี่คือบุญ

พี่น้องทั้งหลาย มองไปซ้ายไปขวาไปหน้าไปหลังก็มีแต่คุณงาม ความดี ไม่เห็นวแห่งจิตใจ อันว่าบาปนั้นพี่น้องทั้งหลายทำแล้วก็ เตือดร้อน เตือดร้อนเฉพาะหน้า ก่อนทำก็เตือดร้อน ทำไปแล้วก็เตือด ร้อนในภายหลัง นั่นลักษณะของบาปตายแล้วก็ไปตกนรก พระพุทธเจ้า บอกว่าละชั่วคือละบาปอย่าไปทำมัน

• ทำบุญคือฆ่าบาป

วันนี้พี่น้องทั้งหลายเป็นผู้มีบุญได้ฆ่าบาป บาปคือตัวโลก ตัวโกรธ ตัวหลง ขำมันวันนี้ได้ประหารมันทิ้ง บันคมมันทิ้งซะ เราก็มา สร้างบุญ สร้างกุศล สร้างวาสนาบารมี คนที่คิดในการบุญการกุศลและ ทำในการบุญการกุศล คนพวกนี้แหละมีนิสัยวาสนาเป็นพุทธะ เป็น ผู้รู้ เป็นผู้ตื่น เป็นผู้เบิกบาน ไม่นิ่งนอนใจในการทำบุญการกุศล นี่คือ จิตที่เป็นพุทธะ พุทธะคือผู้รู้ ผู้ฉลาด ไม่โง่ พระพุทธเจ้ารู้ฉลาด ไม่ได้ รู้ธรรมดา เราธรรมดาก็รู้แต่ว่าสุขแต่ว่าทุกข์ เรารู้เท่านี้ พอใจ ดีใจ เสียใจ แต่พุทธะคือพระพุทธเจ้ารู้เหตุแห่งทุกข์ และรู้ความดับทุกข์ และรู้ว่าสิ่งไหนมันจะไม่ทุกข์ และเป็นสุขตลอดอนันตกาล พระพุทธเจ้า ก็รู้ ศาสดาศาสนาอื่นไม่รู้ รู้แต่เรื่องธรรมดา ๆ เท่านั้น พระพุทธเจ้ารู้ ยิ่งกว่าศาสดาองค์ไหน

ศาสดาองค์อื่นอาจจะรู้ อาจจะพูดไปธรรมดา รู้ว่าพระเจ้า

อย่างโน้นอย่างนี้ แต่ศาสดาของเราคือพระพุทธเจ้าเอาตัวพระองค์เอง เป็นประกันว่าพระองค์ได้สละมหาบริจาคนั้นไม่ว่าจะเป็น **ธนบริจาโค** บริจาคทรัพย์ในชาติเป็นพระเวสสันดรก็บริจาคนั้น **บุตรบริจาโค** บริจาคสิ่งที่ห่วงหวง **ภริยาบริจาโค** บริจาคสิ่งที่ยึดติดคือกามตัณหา ตลอดจน **ชีวิตบริจาโค** ชีวิตก็บริจาคนั้น นี่คือนิสสัยของศาสดา นิสสัยของผู้ที่จะทรงมรรคทรงผล **อังกบริจาโค** บริจาคอวัยวะเป็นการบุญ การกุศล การคุณงามความดี ด้วยการเอาตัวเดินมาทำบุญมานั่งฟัง เทศน์ฟังธรรม แขนก็เป็นแขนบุญ ขาก็เป็นขาบุญ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจทั้งร่าง ก็เลยเป็นร่างบุญขึ้นมา นี่คือนิสสัยของตัวบุญก็คือตัวคนที่ใจมีสติ มีปัญญาที่เป็นตัวบุญ

แต่ถ้าหากแขน ขา หน้าตา ตาหูจมูก ลิ้น กายและใจเป็นบาป ก็เป็นตัวบาป เดินไปไหนก็บาป นั่งก็บาป นอนก็บาป สามิภรรยาบาป พระณรรค์บาปไปด้วย เพราะไม่สำรวมตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ไม่สำรวม ในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ก็เลยกลายเป็นตัวบาป

วันนี้พี่น้องทั้งหลายได้ชำระสะสางสิ่งที่สกปรกโสโครกที่อยู่ ในจิต ในใจ ในกาย ในวาจา ในใจได้ชำระสิ่งที่มันสกปรกโสโครกออกไป ใจก็เลยเป็นบุญ กายวาจาก็เลยเป็นบุญ ตัวก็เลยเป็นตัวบุญ ก็เลยเก็บ บุญไว้กับตัวกับใจ แขนก็เลยเป็นบุญ ขาก็เป็นบุญ ตับไตไส้พุงปอด ฟังผิดในร่างกายก็เป็นตัวบุญ ตัวบุญตัวใหญ่ ๆ คือพระพุทธเจ้า สุตทำ ยอฐก็กลายเป็นพระบรมสารีริกธาตุ กระดูกโลหิตธาตุ ทุกสิ่งทุกอย่าง กลายเป็นพระธาตุ เพราะท่านสามารถทำของหยาบของสกปรกให้มัน สะอาดสะอาดขึ้นมา ของพระอรหันต์เป็นพระอรหันต์ธาตุขึ้นมา ร่างกายที่สกปรกโสโครกที่คนเขารังเกียจ แต่ของพระพุทธเจ้าของ

พระอรหันต์ กลับเป็นของเลิศของประเสริฐ

นี่แหละเรียกว่าทำของสกปรกให้เป็นของสะอาด ตัวก็เลยกลายเป็นตัวบุญตัวกุศล เป็นมหาบุญมหากุศลขึ้นมา

นี่แหละพี่น้องทั้งหลาย เก็บบุญไว้กับตากับหู จมูก ลิ้น กาย ใจ ดูพระคุณเณร ดูศาสนาวัดวาสำรวจในการทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดี รักษาศีลประพฤติปฏิบัติธรรม พี่น้องทั้งหลายก็จะกลายเป็นตัวบุญตัวกุศล เป็นตัวรู้ รู้ตัว มีสติการทำอะไรก็ประกอบไปด้วยประโยชน์และบุญ

อานิสงส์นี้แหละจะส่งทอดให้เราหลุดพ้นไปจากทุกข์ไม่ต้องไปเป็นข้าของราชา ตัณหา ความโลภ ความโกรธ ความหลงต่อไปอีก

• ผังกิเลส

นี่คือ **บุญกุศล** ถ้าจะถามว่าบุญกุศลอยู่ที่ไหน?

“ก็อยู่ที่ตัวของเรา”

ตัวของเราทำยังไงถึงจะเป็นตัวบุญ? “ก็สำรวจ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ”

สำรวจแล้วได้อะไร? “ก็ได้วิมุตติหลุดพ้นขึ้นมา”

พ้นจากอะไร? “พ้นจากกิเลสราคะ ตัณหา ความทะเยอทะยาน ความเพลิดเพลिन ความเป็นบ้าจวมปลักอยู่กับกิเลสตัณหา กับกามราคะ โทสะ โมหะพวกนี้” ให้พี่น้องทั้งหลายเพือหน่ายมันซะบ้างนะ อย่าไปรี้นเริงบันเทิงกับมันมากนัก มันกดขี่ข่มเหงพาเราเป็นบ้าเป็นบอ เกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิด ทุกข์แล้วสุข สุขแล้วทุกข์ ปนเปเป็นบ้าเป็นบออยู่กับมันอยู่ขณะนี้

พระพุทธเจ้าประกาศศาสนามา ๒๕๐๐ กว่าปี ฝั่งกิเลสที่ได้ต้นโพธิ์แล้ว พวกเราทั้งหลายก็ควรเอาเยี่ยงเอาอย่างพระบรมศาสดาของเราบ้าง ฝั่งกิเลสให้อยู่ในใจของเรา เราไม่ต้องไปฝั่งไว้ใต้ต้นโพธิ์เหมือนพระพุทธเจ้า เราก็ฝั่งไว้ใต้ถุนบ้านของเรานั้นละ เป็นผัวเดียวเมียเดียว เป็นลูกที่ดีของพ่อของแม่ เป็นข้าราชการที่ดีของพระมหากษัตริย์ เป็นคนที่ดีของชาติของศาสนา

สุดท้ายเมื่อเราดีแล้วอยู่ที่ไหนก็สบาย จะทุกข์ก็สบาย จะสุขก็สบาย นี่คือลักษณะของคนดี คนมีบุญ ส่วนคนชั่วจะรวยล้นฟ้าก็จะทุกข์ จะทุกข์อยู่แล้วก็จะทุกข์ซ้ำเข้าไปอีก

พระพุทธเจ้าพระองค์จึงตรัสว่าคนที่รวยที่สุดคือคนที่มีทาน ศีล ภาวนา คนที่จนที่สุดคือคนที่ไร้ทาน ศีล ภาวนา เพราะสมบัติภายนอกมันเอาไปด้วยไม่ได้ มันก่อความโศกความเศร้าให้อีกด้วย

ส่วนสมบัติภายในนี้มันอยู่กับเรา แล้วก็จะฉลาดหาสมบัติภายนอกเพิ่มเติมและรักษาสมบัติภายนอกได้อีกด้วย ถ้าใจมันดีแล้วมันก็แคล้วคลาดปลอดภัย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติมันก็เกิด นี่คือคนดี คนมีศีล มีธรรม สุขก็ไม่ทิ้งธรรม ทุกข์ก็ไม่ทิ้งธรรม ทำตัวเองให้เป็นตัวบุญจะได้ไม่ต้องไปขอบุญกับพระ จะได้ไม่ต้องไปขอศีลกับพระ กราบพระให้ตายมันก็ตกนรกอยู่นั่นละ ถ้ามันไม่รู้จักประพடுத்தตัวเอง ไม่รู้จักรักษาศีลประพடுத்தปฏิบัติธรรม กราบเข้ายันเย็นบุคคลนั้นก็จะไปนรกอยู่ตื้นนั้นละ ถ้าไม่รู้จักมีกตัญญูกตเวทิมิศีลมีธรรมไม่มีสติ ไม่มีปัญญา มันก็ไม่มีบุญ

ฉะนั้นเก็บบุญไว้กับตัว บุญภายนอกก็คือมากราบพระ มาฟังเทศน์ฟังธรรม อย่างนี้ละ มาใส่บาตรทำบุญ นี่เป็นบุญภายนอก

บุญภายในอยู่ที่จิตใจของเรา นั่งอยู่ที่บ้านก็เป็นคนดี เข้าวัดนอกวัดอยู่ที่ไหนอยู่ไรอยู่มาอยู่บนบกในน้ำก็เป็นคนดีอยู่อย่างเดิม นี่ดีในมันดีตลอด ดีในด้วย ดีนอกด้วย ก็เป็นมหาเศรษฐีบุญ

นี่แหละพี่น้องอาตมาปลื้มใจที่ท่านทั้งหลาย มาทำบุญมาทำกุศลเป็นจำนวนมาก ขอให้ท่านทั้งหลายรับธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าไปประพฤติปฏิบัติ ท่านแสดงออกถึงความเป็นคนไม่ยากจน คนจนจะให้ท่านไม่ได้ จนใจจนตรอกจนมุม จนปัญญาหามาทำบุญ นั่นแหละคนจนตรอก คนไม่มีท่านเป็นแบบนั้น พี่น้องมีท่านวันนี้แสดงออกถึงความไม่อดอยากลำบากแค้น อย่างน้อยชาตินี้ก็ให้เป็นชาติสุดท้ายก็แล้วกันที่มันจะลำบากลำบากเรื่องวาสนาบารมีท่านทำแล้วอันนี้จะเป็นบารมีไพศาลไปสู่ท่านทั้งหลายในภพหน้าชาติหน้าอีกด้วย

จึงขออนุโมทนากับทุก ๆ ท่านขอแสดงความคารวะท่านพระครูเจ้าคณะตำบลและขอขอบคุณอนุโมทนากับญาติโยมชาวอำเภอโชคชัยทุก ๆ ท่าน ที่มาตักบาตรมาทำบุญมาสร้างกุศล มาสร้างตัวเองนั้นละ ให้มีหลักยึด มีหลักชัย มีหลักใจ คนมีหลักใจแล้วไปไหนไม่เบ่ ไปไหนไม่ล้ม ถ้าล้มก็รู้จักลุกและมีสติปัญญา

วันนี้ท่านทั้งหลายมาทำบุญจริง ๆ เป็นที่น่าอนุโมทนา ไม่เพียงท่านทั้งหลายเท่านั้น เราพูดนี้ขึ้นนี้ได้เลยว่า แม้เทวบุตรเทวดา เขาก็มาอนุโมทนากับท่านทั้งหลาย เขาก็มอง มองค้อน มองค้อนท่านทั้งหลาย เขามาตักบาตรทำบุญอย่างท่านทั้งหลายไม่ได้ เขามีแต่มาอนุโมทนาเท่านั้น เราพูดนี้ขึ้นนี้ได้เลยนะไม่มีผิด

ฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายมาทำบุญวันนี้ เทวดาหลาย ๆ ชั้นมา
อนุโมทนากับพี่น้องทั้งหลายด้วย ถือว่าเป็นบุญของชาวโชคชัยที่มี
ใจกว้างขวางแผ่จากที่นี่ไปถึงกรุงเทพฯ ไปถึงอยุธยา ไปถึงปทุมธานี
ไปถึงที่ ๆ เขาประสบอุทกภัย น้ำใจมันแผ่ไปไกลขนาดนั้นล่ะ

นี่คือ **“พลังบุญ พลังศีล สมาธิ ปัญญาเป็นพลังแห่งคุณงาม
ความดีเกิดขึ้น”** ขอให้ท่านทั้งหลายได้เอาบุญนี้ไว้ในจิตใจ ขอให้
ท่านทั้งหลายจงประสบโชคดี จงมีความสุข ประสบความสำเร็จ
แคล้วคลาดปลอดภัย ปิดเป่าเสนียดจัญไร มีดวงตาเห็นธรรม ถึงมรรค
ถึงผล ถึงพระนิพพาน ในอนาคตกาลเบื้องหน้าที่เราได้ทำบุญทำกุศล
อย่างนี้ไว้และปัจจุบันถ้าได้ฟังธรรมนี้แล้วมีใจเป็นบุญเป็นกุศลก็เร่งไป
ประพฤติปฏิบัติให้ได้มรรค ได้ผลให้ได้เป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคา
พระอนาคา พระอรหันต์ในปัจจุบันก็ยิ่งดีไม่ต้องรอไปนาน มันจะช้า
เสียโอกาสเพราะชีวิตเป็นของไม่แน่นอน **ทำดีวันนี้ และกตีดียที่สุด ดีกว่า
จะไปหวังน้ำบ่อหน้า**

วันนี้เอาตมาขออนุโมทนากับทุกท่านขอให้ทุกท่านประสบกับ
ความสุขความสำเร็จทุกประการเทอญ/.

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ปฐมบท “ทานไหน ก็ไม่เท่าพ่อแม่กับลูกทำแก่กัน”

“เห็นเด็กพ่อแม่อุ้ม พวกเราก็เหมือนกันแหละเนาะ การทำบุญ
ทำทานไหน ๆ ก็ไม่เท่ากับพ่อแม่ทำกับลูกหรือ ทะนุณนอมที่สุดคือ
ทำทานกับลูกนี่แหละ อุ้มไปทะนุณนอมไป ป่วยไข้ไม่สบายพ่อแม่
ทำทานกับลูก หายมาให้ หาอะไรมารักษา หาเสื้อผ้ามาให้หนึ่งเวลา
หนาวเวลาร้อน ทานไหนจะเท่ากับพ่อแม่ทำกับลูกมันมีหรือ ในโลก
อันนี้ มันไม่มีนะ

ฉะนั้น กุลบุตรธิดาทั้งหลาย ทำบุญทำทานอย่าไปทำแต่กับพระ
นะ พ่อแม่อยู่บ้านอดอยากทำบุญมันจะได้บาปนะ พระนะกินดีแท้ ๆ
พ่อแม่ตัวเองไม่เหลียวแล หางตาก็มองผ่านเลยไป ดีไม่ดีด่าพ่อด่าแม่
ด้วย มันผิดนะ

ฉะนั้น นี่ละเห็นเด็กน้อย จึงอยากจะกล่าวว่า “ไม่มีทานไหน
บุญไหน จะถึงอกถึงใจเท่ากับพ่อแม่ทำกับลูก หัวใจทั้งดวง ก้อน
เลือดทั้งก้อนรักมากทีเดียว” นี่อุ้มมา ทะนุณนอมมาก กว่าจะโต

พระธรรมเทศนา ที่บ้านโยมชาญ อำเภอโซคชัย จังหวัดนครราชสีมา

วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

กว่าจะคลอด กว่าจะคลาน มันแสนยากแสนลำบาก แถมโตขึ้นมาแล้ว มาทำให้แม่เป็นทุกข์ พวกนี้ซึ่งนรกมาเกิดจริง ๆ มันหากมีนะลูกแบบนี้

อาตมาเห็นแล้วจึงกล่าวว่า ทานไหนจะเท่ากับพ่อแม่ให้ลูก ปาณาติปาตา เวรมณี พ่อแม่ไม่ฆ่าลูกง่าย ๆ อทินนาทานา เวรมณี ไม่เคย มีแต่จะให้ลูกไม่มีลักลุก กาเมสุมิฉฉาจาร ไม่มีกิเลส कामกับลูกนะ มุสาวทา ไม่มีนะพ่อแม่ จะมาพูดปด พูดคำหยาบกับลูกน้อย สุราเมรัย ไม่มีนะ ให้แต่น้ำนม ไม่เคยให้น้ำเหล้า

เมื่อลูกโตขึ้นมาแล้ว มันเปลี่ยนจากน้ำนมคือเลือดในอก มากิน น้ำเหล้าแทน ลิ้มของพ่อของแม่นั่นละ เห็นเด็ก ๆ อย่างนี้ให้สำนักนะ พี่น้องทั้งหลาย ความสุขมันจะเกิดกับบุญกับพ่อกับแม่ในบ้านในเรือน นั้นละ กราบพระให้ตายบ้านเรือนมันเดือดร้อนจะอยู่อย่างนั้นแน่นอน ถ้าสามีภรรยาบุตรธิดามันทะเลาะกัน อยู่ตรงนั้น มันจะมีใจสงบยังงี ละ พระเทศน์จะตายก็ไม่ได้เรื่อง ถ้าบ้านมันลูกเป็นไฟ

ฉะนั้น ทำบ้านให้เป็นบ้าน ทำเรือนให้เป็นเรือน บุตรธิดาให้เป็น บุตรธิดา จะดีมาก จะสุขยิ่ง

นี่แหละ ยกตัวอย่างเอาชื่อเด็กคนนี้แหละมาตัดผมไฟ ไฟ คือ ราคะ โทสะ โมหะ ตัดมันออกอย่าให้มันมาทำลายครอบครวัชีวิต ความ เป็นอยู่ ตัดผมไฟ ไฟอยู่บนหัว มันเผาหัวเอามันออก หัวคิด มันคิดให้ มันคิดดี ๆ ความหมายของคนโบราณ เข้าใจไหมละ

ฉะนั้นพี่น้องถ้ามันดื้อมันด้นนัก เจ้าของผมอยู่บนหัวก็ไปตัด ทิ้งซะ ตัดผมไฟเจ้าของชะบ่าง อ้าว! ฟังเทศน์นะ!”

นะโม (๓ จบ)

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

สพฺพพรสํ ธมฺมรโส ชินาติ

สพฺพพรตํ ธมฺมรติ ชินาติ

ตณฺหะขโย สพฺพทุกขา ปมฺจุจตฺติ.

• แจกเครื่องรางของขลัง

จากนี้ไปอาตมาจะได้นำพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า มาบรรยายแสดงชี้แจงบาปบุญคุณโทษให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟัง เป็นหลักธรรมคำสอนที่จะนำพี่น้องทั้งหลายให้พ้นไปจากทุกข์ได้ ขอให้พี่น้องทั้งหลายจงตั้งใจฟัง เอามือขวาวางทับมือซ้าย นั่งตัวตรง ๆ ดำรงสติให้มั่นมันหลับตาลงแล้วก็เอาใจฟังพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จะได้รับความรู้ยิ่งเห็นจริง จะได้เหตุได้ผลและก็สามารถข่มกิเลสที่มีอยู่ในตัว และหัวใจของเราออกได้อีกด้วย

วันนี้เป็นวันฤกษ์ยามยามตี สุนัขขัตตัง สุ่มังคะลัง สุปะภาตัง **สุหฺมฺฐิตัง** จริง ๆ ฤกษ์ดียามตี มงคลดี คนดี พระดี เณรดี ตลอดจนดินดี บ้านเรือนดี เจ้าที่เจ้าทาง เทวบุตรเทวดาก็พลอยยินดีปรีดาไปด้วย

วันนี้จึงถือว่าเป็นฤกษ์ยามมงคล ประโยชน์ตนผู้อื่นก็พลอยดีไปด้วย เพราะว่าพี่น้องชาวอำเภอโซ่พิสัยทั้งหลายได้มาตักบาตรทำบุญกันเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นข้าวสาร อาหารแห้ง น้ำดื่ม สิ่งต่าง ๆ

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

เหล่านี้ท่านทั้งหลายนำมาบริจาคถวายบิณฑบาตพระ อาตมาก็มาบิณฑบาตไปให้กับผู้ประสบอุทกภัยน้ำท่วม พี่น้องก็มาร่วมทำบุญทำกุศลยิ้มแย้มแจ่มใสขึ้นบานในหัวอกหัวใจว่า “วันนี้ได้ทำบุญวันนี้ได้ตักบาตร วันนี้ได้ช่วยเหลือคนให้พ้นทุกข์ อันนี้เป็นคุณงามความดีที่น่าอิมเอิบหัวอกหัวใจ”

นอกจากนั้นพี่น้องทั้งหลายก็ยังได้ตามมาถวายบิณฑบาตที่บ้านคุณโยมชาญ คุณโยมวันดี สุปงกข และก็หลายต่อหลายคนเป็นลูกศิษย์ลูกหาที่โชคชัย ก็จัดเตรียมสถานที่ หลายต่อหลายคนคุณโยมศุภลักษณ์ ชลังกระโทก คุณโยมอิ๋ว คุณโยมพ่อบัว คุณพ่อเกลียว หลายต่อหลายคน ที่เอ่ยชื่อเอ่ยนามไม่หมด ก็มาร่วมบุญร่วมกุศล คุณโยมสมยศ อย่างนี้เป็นต้น ก็ได้กราบนิมนต์อาตมามาที่นี่ ก็เลยถูกขังยามาดีเหลือเกิน ฉันทัดดาหารแล้วพี่น้องก็รอฟังเทศน์ฟังธรรมซึ่งเป็นวาระของชีวิต ชีวิตนี้แหละมันสำคัญ มันมีวาระของมันเรื่องของโลกเป็นเรื่องไม่มีวาระ ชีวิตของเรามันมีวาระ โลกมันเกิดมาตั้งนานมันอยู่มาตั้งนาน แต่เราเกิดมาบนโลกตายก่อนโลกจะแตกทุกที ใครเกิดมาก่อนก็ตายก่อน เดือนปีนับไม่ไหวว่า ก็ปี ก็ชาติ แต่คนเราอายุเพียง ๕๐-๖๐ ปี ก็เลยต้องตายไปก่อน

ฉะนั้นความดีจึงต้องรีบทำ รีบสร้าง ทำความดีซ้ำความซ้ำมันก็จะเข้ามาสุ่มรุมกัดหัวอกหัวใจของเราให้มันกร่อนไปจึงต้องรีบสร้างคุณงามความดี เอาข้าวของเงินทอง เอาทรัพย์สมบัติเอาตัวของเรามา ฟังเทศน์ฟังธรรม เอาทั้งสมบัติภายนอกมาทำบุญ เอาทั้งสมบัติภายในมาทำบุญกุศลสร้างคุณงามความดี สมบัติภายนอกก็คือตัวเราและของที่เรอาศัย สมบัติภายในก็คือจิตใจที่อยู่ในตัวของเรา รวมความว่าเอา

กายเอาใจมาทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดีเป็นเครื่องป้องกัน
ถือว่า “เป็นเครื่องราง”

ธรรมดา “เครื่องราง” เขาก็อ้อมมี มีตะกุด มีเหรียญ มีหลาย
ต่อหลายอย่าง ปลัดขิกก็ยิ่งถือว่าเป็นเครื่องราง หลายอย่างตะกุดโทน
หลายแบบไสยศาสตร์ ไสยเวทย์ เป็นเครื่องรางป้องกันภูตผีปีศาจ
ป้องกันอุปัทวภัย มีหลายแบบหลายฉบับ พระปิดตา รูปเหรียญครุบา
อาจารย์อย่างนี้เป็นต้น เป็นเครื่องรางป้องกันภูตผี ป้องกันอุปัทวภัย
ทั้งหลาย จะได้แคล้วคลาดปลอดภัย ไม่ถึงคราวตายจะยังไม่ตาย
เพราะมีพระพุทฺธ พระธัมโม พระสังฆคัมภีร อนันนี้ เป็นเครื่องราง

ของขลังพวกนี้ขลัง ๆ เทาไร ก็ขลังมีแต่อยู่ยังไม่ตายเท่านั้น
เกจิอาจารย์ไหนขลังแค่ไหนก็จะได้ชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น ขลังไปชั่ว
ระยะเวลาหนึ่ง

นี่เป็นเครื่องราง ใช้ได้แต่ตอนที่ยังไม่ตาย พอตายแล้วไม่มี
ความหมาย บางคนมีเครื่องรางไว้ ได้แขวนพระที่คอก็อบอุ่นใจ ได้ใส่
ตะกุดที่เอวก็อบอุ่นใจ ได้มีพระดี ๆ ไว้ที่บ้านก็อบอุ่นใจ ได้มียันต์ ยันต์
หลายแบบ แบบอุณาโลม หลายต่อหลายแบบเป็นยันต์ติดไว้ที่บ้าน
มหาลาภ มหาโชคเราก็อุ่นใจ นี่เป็นเครื่องราง เป็นเครื่องรางสำหรับ
ภายนอก สำหรับประดับบ้านเรือน เป็นเฟอร์นิเจอร์อย่างหนึ่งก็ไม่ผิด
ประดับตัวประดับกายประดับใจ เพื่อความสบายอกสบายใจ นี่เป็น
เครื่องราง ตายแล้วก็ทิ้ง ตายแล้วก็ทิ้งไปกับเครื่องรางนั้นละ ไม่มี
ประโยชน์สำหรับคนตาย ก็คือเครื่องรางของขลัง ที่โลกทั้งหลายนิยม
ชมชื่นกัน

พี่น้องญาติโยมทั้งหลาย “เครื่องรางของพระพุทฺธเจ้า”

ก็มีเหมือนกัน แต่มันเบาไม่หนัก ใช้ใจพก ไม่ต้องแขวนคอ อันนี้เป็นของดีจริง ๆ ต้องมีเครื่องราง โลกเขามีเครื่องรางป้องกันผี อันนี้เรามีเครื่องรางเอาชนะผีด้วย ผีก็ใช้เครื่องรางอันนี้ด้วย เทวดาก็ใช้ด้วย พระพรหมก็ใช้ด้วย พระอรหันต์ทั้งหลายท่านก็ใช้ด้วย

เครื่องรางคืออะไร คือ พุทโร ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

ธัมโม คือ สวากขาตธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่พระองค์ตรัสไว้ชอบแล้ว เป็น สันติภูมิจิโก รู้เองในบาปในบุญ ในคุณในโทษ เอหิปัสสิโก น้อมจิตน้อมใจมาพึ่งเทศน์ฟังธรรม โอปะนะยิโก ไม่จำกัดกาลจำกัดเวลา ทำได้ตลอดเลยคุณงามความดีไม่มีเงินก็ทำได้เหมือนดั่งนั่งฟังธรรมนั่งฟังเทศน์ อันนี้ทำได้ตลอดนี้เรียกว่า อะกาลิโก ความดีไม่จำกัดกาล ไม่จำกัดเวลา ทำตอนไหนก็ได้เลย ฤกษ์งามยามดีปรากฏขึ้นมาทันที แต่ความดีมันก็มีฤกษ์ เหมือนวันนี้เราทำบุญทำกุศล ถ้าเขาไม่ประสบอุทกภัยเราก็ไม่ได้โอกาสสร้างบารมี การทำบุญแบบนี้จึงเป็นวาระพิเศษเกี่ยวกับความทุกข์ความทรมานของสรรพสัตว์ทั้งหลาย เราก็ได้โอกาสทำทาน ทำบุญสร้างวาสนาบารมีกัน นี่เป็น **อะกาลิโก โอปะนะยิโก น้อมพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเข้ามาสู่จิตสู่ใจของเรา อย่ารู้แห่งหน่ายเสื่อมคลาย จากคุณงามความดี ให้มันติดแน่นติดแน่นอยู่กับหัวอกหัวใจของเรา **นี่เป็นเครื่องรางคือพระธรรม****

พระธรรมติดอยู่กับหัวใจของเราคือ **สติ** ความระลึกตัว สัมปชัญญะความรู้ตัวทั่วพร้อม มีสติ มีปัญญา มีความเฉลียวฉลาด อย่าโง่อย่าเซอะ อย่างนี้กว่าตายแล้วจะอยู่คำฟ้า จะไม่รู้จักตาย อย่างมานี้กว่าตายแล้วมันตายเลย ไม่! ตายแล้วไม่ตายเลยภพหน้าชาติหน้า

ตายแล้วยังมีบาปมีบุญมีคุณมีโทษติดตามเนื้อตามตัวไป โลกหน้า
ไม่สูญมียุ่จริง ฉะนั้นภพนี้มีภพหน้าก็ย่อมมี นี่แหละเครื่องรางคือ
พระธรรมให้ติดแนบอยู่กับใจ

อันที่ ๓ “เครื่องรางคือพระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระ
ภาคเจ้า” มีพระสงฆ์ก็คือมีความเคารพบูชา ปูชา จะ ปูชนะียนัง
บูชาสิ่งที่ควรบูชา กราบไหว้สิ่งที่ควรกราบไหว้ อันนี้เป็นปูชนียบุคคล
เป็นบุญเป็นกุศล อันนี้เป็นคุณงามความดี พระสงฆ์ท่านปฏิบัติดียังง
เราก็นำธรรมของท่านมาปฏิบัติแล้วก็ประพฤติดตาม เราก็จะได้ดีตาม
ท่าน เราก็อธิว่าถือพระสงฆ์เป็นสำคัญ สรณัง คัจฉามิ ก็เกิดความสงบ
ทางด้านจิต ทางด้านใจของเราก็ร่มเย็นเป็นสุข นี่มีเครื่องรางคือพุทโธ
ธัมโม สังฆโม เป็นเครื่องรางที่ดี ๆ

นอกจากนั้นยังมีขันติความอดทน โสรัจจะ ความสงบเสถียร
เจียมเนื้อเจียมตัว อันนี้เป็นสิ่งที่ดีที่งาม มีหิริ ความละอายแก่ใจ
โอตตปปะ ความเกรงกลัวต่อบาป นอกจากนั้นยังประพฤติประโยชน์
ตนและประโยชน์ผู้อื่นกล่าววาทจาอันเป็นที่รัก วางตนสม่าเสมอ
ละเว้นอบายมุข รู้จักคบคนดี กตัญญูรู้คุณต่อบิดามารดาอย่างนี้
เป็นต้น ถือว่ามีเครื่องรางอยู่กับเนื้อกับตัว ผิดตัวไหนก็กลัว เทวดา
ตนใดก็เคารพนับถือ เหมือนพระพุทธเจ้าพระองค์มีเครื่องรางคือ
จิตที่บริสุทธิ์ เป็นที่พึ่งของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย พญามาร
ครันคร้าม พญามัจจุราชมันยังครันยังคร้าม

นี่แหละพี่น้องเครื่องรางคือ พุทโธ ธัมโม สังฆโม ป้องกันพญา
มัจจุราชได้ ป้องกันความตาย ป้องกันความเกิดได้อีกด้วย เหนือเกิด
เหนือตายคือจิตมีสติ มีปัญญาครอบคลุมเป็นธรรมชาติ เป็นธรรมฐิติ

จิตใจตั้งมั่นไม่หวั่นไหวในสุขและทุกข์ ไม่หวั่นไหวในนินทาและสรรเสริญ ไม่หวั่นไหวในความโลภ ความโกรธ ความหลง สุดท้ายไม่หวั่นไหวในความเกิด ในความแก่ ในความเจ็บและความตาย เพราะเรามีเครื่องรางดี อยู่ก็ดี ตายก็ดี เกิดก็เกิดดี มีความสุขทั้งการอยู่ การเกิด การตาย หากว่ายยังปฏิบัติธรรมไม่ถึงความพ้นทุกข์ ถึงเวียนว่ายตายเกิด หากจะต้องตาย ต่บัดตู่ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ก็ยังได้ไปเกิดเป็นหัวหน้าสัตว์ เห็นไหมละบุญมันพาไป อย่างน้อยก็เป็นสัตว์พิเศษเหมือนพระพุทธเจ้า เคยเสวยพระชาติเป็นสัตว์นานาชนิด ถ้ามาเกิดเป็นคนก็เป็นหัวหน้าคน นี่มีของดีคือเครื่องรางมันพาไปดีแล้วคลาดปลอดภัย ไม่อดไม่ยาก ไม่หิวโหย ไม่ทรมาน มีเครื่องรางคือพระธรรม

พระธรรมก็คือทาน ศีล ภาวนานี้แหละ เป็นเครื่องรางในทางธรรม นี่แหละพี่น้องญาติโยมทั้งหลายมันจึงเป็นของดี เครื่องรางเหล่านี้เป็นที่บูชาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ต้องรักษาเครื่องรางอันนี้เป็นอย่างดี บ้านไหนมี พุทธ ัมโม สังข์ มีสง่าราศรีมากเลยทีเดียว เหมือนนี่แหละ ชาญนาฬิก้า บ้านโยมชาญรับมาเทศน์ พี่น้องมาฟังธรรมได้เครื่องรางเป็นสวัสดิมงคลดีเหลือเกิน พระพุทธเจ้าพระองค์จึงตรัสว่า ภาวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะพุทธานุภาเวนะ สัพพะธัมมานุภาเวนะ สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทาโสถถี ภาวันตุเต สวัสดิมงคลจงมีแต่ท่าน เทวดาจงรักษาท่านด้วยอานุภาพแห่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มีอยู่โดยทั่วไป เป็นหลักธรรมธาตุมองไม่เห็น แต่ว่าวิเศษเหลือเกินก็คืออานุภาพของพระพุทธเจ้า ของพระธรรม ของพระสงฆ์เป็นเครื่องรางปกเกล้า ปกเกศ ปกกระหม่อมผู้ที่เคารพบูชา มีสติระลึกรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา มีจิตใจ เป็นศีล เป็นธรรม เป็นทาน ก็จะมีสุขขวยรื่นขึ้นจิตใจ

เย็นกายสบายใจ ไม่ทุกข์ไม่เดือดร้อน ถึงจะมีปัญหาบ้างก็ถือว่า
เป็นหลักธรรม ปิดเป่าเสนียดจัญไรออกไป การหาอยู่หากินก็คล่องๆ
ไม่น่าจะไต่กันได้ ไม่น่าจะมีที่ดินมีบ้านใหญ่โตก็จะมีได้ ไม่น่าจะมีรถหุ
ก็จะมีได้ คนบางคนไม่รู้จักรู้ว่าที่เขามีอย่างนี้เพราะเขามีเครื่องรางดี
คือสติ คือปัญญา ที่เขามีพุทโธ รู้ รู้ดีรู้ชั่ว สุวิชาโน ภาวะังโหติ
ทฺวิชาโน ปะระภาโว รู้ดีเจริญ รู้ชั่วทำชั่วมันเสื่อม

ฉะนั้นพี่น้องอยากเจริญรุ่งเรืองก็ต้องเอาเครื่องรางอันนี้แหละ
ติดเนื้อติดตัวไปทุกแห่งทุกหน จะอยู่บนบกในน้ำต้นไม้ภูเขา ทำการงาน
อะไรก็จะเจริญรุ่งเรือง ผิดหูผิดตาและก็ผิดใจของคนชั่วและก็ถูกใจ
พระอรหันต์ทั้งหลายอีกด้วย นี่คือเสน่ห์นี่คือเครื่องรางเป็นเมตตา
เป็นกรุณา มุทิตา อุเบกขา

นี่แหละ นะ เมตตา ก็คือ พุทโธ นะ กรุณา ก็คือ ธัมโม
นะ มุทิตา ก็คือ สังโฆ

นี่แหละ นะโมพุทฺธายะ นะมะพะทะ อิสฺวาสุ สุสฺสวาหิ เหล่านี้
เป็นต้น เป็น พุทโธ ภาคะวา ปราภฺวขึ้นในหัวใจหัวใจ คาถาอาคม
ของใครๆ ที่มามันมาจากไหน มันมาจากปากคน มันมาจากหัวสมอง
คน ปากมันเป็นศีลเป็นธรรมมันก็ขลัง หัวสมองมันคิดดีทำดีมันก็ขลัง
คาถาใครเขียนขึ้นมาก็มีมนุษย์นี่แหละเขียนขึ้นมา

ฉะนั้นเครื่องรางจึงปรากฏอยู่ที่ตัวเรา ไม่ได้อยู่นอกตัวเรา
ตัวเราไม่ขลัง ไม่มีศีลมีธรรมขลังอยู่ในหัวใจหัวใจแล้วละก็ หัวใจนั้น
ก็เดือดร้อน ประหนึ่งว่าแขวนพระก็ทุกข์ มีพระอยู่เต็มบ้านก็ทุกข์
สุดท้ายไปปั้นพระขาย ก็เป็นคนขี้โกหกหลอกลวง ทั้งที่ขายพระเครื่อง
หลอกเร็วที่สุด โกหกเร็วที่สุด เผลอไม่ได้ นั่นละมันไม่มีเครื่องราง

พระก็ไม่คุ้มครองมัน ขายแต่พระ ปั่นแต่พระ หล่อแต่พระ ก็รู้สึกว่าจะไม่มีความเข้มแข็งแต่ประการใด เพราะมันไม่มีเครื่องรางอยู่ในหัวใจ หัวใจของมันนั่นเอง

● ไม่รู้จักให้ทานเป็นผีในคราบมนุษย์

พี่น้องอยากเจริญรุ่งเรือง อยากโชคดีมีความสุข อยากประสบความสำเร็จจนน้องเอาพระพุทธรูปคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ มาไว้ในจิตใจของเรา อาตมาจึงยกบทธรรมที่พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงแสดงเอาไว้ว่า สัพพะทานัง ธัมมะทานัง ชินาติ การให้ทานทั้งหลาย การให้ธรรมชนะการให้ทั้งปวง การให้ธรรมก็คือให้คุณงามความดี การให้ธรรมมีทั้งวัตถุธรรม มีทั้งจิตใจที่เป็นธรรมเรียกว่ารูปธรรม นามธรรม ทำบุญกุศลคุณงามความดีนี้เรียกว่าทาน วัตถุทาน พี่น้องทั้งหลายมาฟังเทศน์ฟังธรรมรับศีลนี้เรียกว่าธรรมทาน อาตมาแสดงธรรมก็เรียกว่าธรรมทาน พี่น้องทั้งหลายวันนี้นำให้ทั้งธรรม มาให้ทั้งทานที่เป็นวัตถุสิ่งของ พระพุทธเจ้าบอกว่าชนะการให้ทั้งปวง เราให้ธรรมให้คุณงามความดี พี่น้องใส่บาตรก็ถือว่าเป็นธรรมทานอยู่ภายในวัตถุทานเหมือนกัน เพราะว่าพี่น้องมีจิตใจเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา อันนี้เป็นธรรมทาน

มอบข้าวมอบของ มอบเงินมอบทอง ทำบุญกุศลคุณงามความดี นี่แหละการให้แบบนี้พระพุทธเจ้าพระองค์จึงตรัสว่า ทานัง นามะชื่อว่า “ทาน” การให้นั้นก็คือการสละสิ่งของที่เป็นของภายนอก ๑ การน้อมจิตน้อมใจทำบุญกุศลให้กับพระสงฆ์องค์สามเณรให้กับคนเดือดร้อน ๑ และการมอบชีวิตจิตใจของตัวเองถวายพระพุทธศาสนา อันนี้เป็นทานใหญ่ ไม่เปลี่ยนศาสนา ไม่เปลี่ยนศาสดา นับถือพุทธโธ

ัมโม สังโฆ เป็นเครื่องรางของขลังอยู่ในจิตใจ อันนี้เป็นทานใหญ่เป็นมหาทาน

พี่น้องทั้งหลายได้ทำบุญทำกุศล ถือว่าได้ชนะกิเลสที่มันเป็นเจ้าหัวใจมาตั้งนาน เรามาสงบระงับมันยังไม่พอ ยังชวนกันมาทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดี อันนี้แหละแสดงถึงความไม่อดไม่ล่าบากเกิดภพใดชาติใดจะประสงค์ตามที่ตัวเองได้มุ่งหมายเอาไว้เป็นคุณงามความดี นี่คือทานพระพุทธรเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย เบื้องต้นท่านต้องทำทานซะก่อน **ทานเป็นพื้น เหมือนบ้านต้องมีพื้นดินซะก่อน** ถึงจะสร้างบ้านสร้างเรือนได้ แต่ต้องปรับพื้นดินให้มันดี เหมือนทำนา ก็ต้องไถนา เอาวัชพืช เอาหญ้า เอาอะไรออก ต้องทำคุณนาคี ๆ เก็บน้ำให้อยู่ อย่าให้มันไหลทิ้งไป น้ำมากก็ไปท่วมมันออก นำน้อยก็ตึงมันเข้ามา

เหมือนกันกับพี่น้องญาติโยมทั้งหลายสร้างการกุศลคุณงามความดี เราต้องปรับพื้นที่ให้ดี ทานเป็นพื้น ไม่มีทานไปอย่างอื่นไม่ได้ ในบารมีสิบทัศของพระพุทธเจ้า จึงขึ้นต้นทานบารมีเป็นเบอร์หนึ่ง พระเวสสันดร ท่านทำบุญทำทาน มีมหาบริจาค ๕ ประการที่คนอื่นทำไม่ได้ แต่ท่านก็ได้ทำของท่านได้ นี่คือ “ผลบุญผลทาน”

คนมีบุญมีทานวันไหนไม่ได้ให้ วันไหนไม่ได้เสียสละ วันไหนไม่ได้แบ่งปัน รู้สึกจิตใจไม่สบาย รู้สึกจิตใจขัดข้องอยากจะทำบุญอยากจะทำกุศลคุณงามความดีตลอดๆ จิตใจนี้กว้างยิ่งกว่าแม่น้ำ แต่คนไม่มีทานเป็นคนบาป คนบาปอยู่ที่ไหนมันก็บาป ไม่รู้จักทำบุญทำทานอันนี้คับแคบ เตือดร้อนตัวเองด้วย ตัวเองจะกินก็เสียดาย จะทำบุญก็เสียดาย สุดท้ายจะแบ่งลูกแบ่งหลานก็เสียดาย ตัวเองป่วยยังไม่กล้าไปรักษา อันนี้ความตระหนี่ถี่เหนียว มันทำให้คนเป็น

ทุกข์เดือดร้อนนั้นนอนก็ไม่เป็นสุขเพราะว่ามันมีบาป คนมีทานจึงเป็นคนบุญ

คนไม่รู้จักทำทานทำนจึงเรียกว่าคนบาป คนคับแคบเป็นผีในคราบมนุษย์ เป็นมนุษย์เดรัจฉาน เป็นมนุษย์เดรัจฉาน เป็นมนุษย์สเปโต เป็นมนุษย์เหมือนเปรต หิวโหยทรมาณ วายากสอนยาก ไม่รู้จักภาษาธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

นี่แหละคือทาน ถ้าใครทำบุญทำทานแล้ว จิตใจกว้างขวางเป็นแม่น้ำใคร ๆ ก็มาพึ่งได้ เหมือนแม่น้ำย่อมเป็นที่อยู่ของปลา เต่า สัตว์ทั้งหลายเขาก็ร่มเย็นเป็นสุขเหมือนกันนั่นคือทาน น้ำใจที่มันกว้างขวาง คนอื่นก็มาพึ่งได้ ใคร ๆ ก็มาพึ่งได้ เพราะเขาพึ่งตนเองได้ ด้วยการทำบุญทำทาน พระพุทธเจ้าจึงบอกว่า อันนัง ปานัง วัตถัง ยานัง มาลา คันธัง วิเลปะนัง เสยยะวะสะถัง ปะทีเปยยัง ทานาวัตถุ อิเม ทะ สะ นี่เรียกว่าการทำบุญทำทานด้วยดอกไม้ของหอม เครื่องประทีป ข้าวปลา นาน้ำ ตลอดจนการบูชาสิ่งต่าง ๆ ยานพาหนะ เป็นต้น เป็นการทำบุญทำทาน

พี่น้องทั้งหลายวันนี้มาทำครบครันทีเดียวเป็นบุญเป็นกุศล ครบเครื่องอย่างที่พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงสั่งสอนเอาไว้ จึงนำปลื้มอกปลื้มใจเป็นบุญเป็นกุศล เกิดจากดวงจิตดวงใจ ฉะนั้นบุญกุศลมันเกิดพร้อมกัน วัตถุทานเกิด ธรรมทานก็เกิด มันไม่เกิดอย่างใดอย่างหนึ่ง ขณะจิตเดียวจะไปทำบุญ โดยไม่มีเมตตากรุณามันย่อมเป็นไปไม่ได้ ฉะนั้นธรรมทานก็คือวัตถุทาน วัตถุทานก็คือธรรมทาน แต่ต้องอาศัยความฉลาดในการทำบุญทำกุศล สร้างคุณงามความดีไปด้วย ไม่ใช่สักแต่จะทำทาน มีเงินก็ไปทำ คิดแต่ว่าเป็นบุญ ไม่ได้มีความเฉลียวฉลาดที่จะละกิเลส ความโลภ ความโกรธ ความหลง เป็นบุญ ก็ถือว่าทำบุญเฉย ๆ ไม่มีสติในการกำจัดกิเลสออกจากตัวของตัวเอง อันนั้น

ก็เป็นทานธรรมดา เป็นทานบารมี ถ้าเป็นทาน เป็นอุปปารมี ก็คือ
สละแล้ว สละแล้วจิตใจไม่ยึดมั่นถือมั่น อันนี้เรียกว่าสละไปเลย หรือ
ทำทานสูงขึ้นมา เป็น**ปรมัตถปารมี** อันนี้เรียกว่าให้ทานได้ แม้กระทั่ง
ตัวและหัวใจ มอบถวายเป็นพุทธานุชา ธรรมานุชา สังฆานุชา พระพุทธเจ้า
พระองค์จึงแบ่งทานไว้ ๓ ประการนั้นก็คือ

๑. การทำบุญทำทานธรรมดา เรียกว่าทานอย่างต่ำ

๒. ทำบุญทำทานอย่างที่ตัวเองใช้สอยกินอยู่ อันนี้เรียกว่าเป็น
ทานอย่างกลาง

๓. เป็นทานอย่างสูงคือ มีเท่าไรเอาถวายพระพุทธเจ้า พระธรรม
พระสงฆ์ ไม่อาลัยเสียตายในทรัพย์สมบัตินั้น ๆ ด้วยมอบถวายให้กับ
ตัวเอง เหมือนพระพุทธเจ้า เหมือนพระอรหันต์ ท่านบวชในพระพุทธ
ศาสนา ท่านสละชีวิตของท่าน สละอวัยวะของท่านทุกส่วน มอบถวาย
นั่งสมาธิ เติบงกรรม รักษาศีลประพฤติปฏิบัติธรรม รักษาพรหมจรรย์
อันนี้เป็นทานอย่างสูง

ทานไหนที่ตัวเองไม่กิน เป็นทานอย่างต่ำ แต่เอา
ไปทำบุญ ตัวเองไม่ใช่แล้ว ไม่เอาแล้ว เอาไปทำบุญ
กุศล คุณงามความดีก็เป็นบุญเหมือนกัน แต่ท่านถือว่าเป็น
บุญกุศลอย่างต่ำ

ทานอย่างกลางก็คือกินยังงี้ มียังงี้ก็เอาไปทำบุญ
ทำกุศลอย่างนั้น ไม่อาลัยเสียตาย นี่ทานอย่างกลาง

ทานอย่างสูงก็มาถวายชีวิตของตัวเองรักษาศีล
ประพฤติปฏิบัติธรรม ทำให้ได้ตลอดชีวิต ๘ คำ ๑๕ คำ
ก็รักษาพรหมจรรย์อันนี้ถือว่าเป็นทานอย่างสูง

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

พระพุทธเจ้าพระองค์จึงทรงแสดงเอาไว้ว่า สัพพะทานัง อัมมะทานัง ชินาติ การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง

• รสของพระธรรม ชนะซึ่งรสทั้งปวง

ข้อที่ ๒ สัพพะระสัง อัมมะระโส ชินาติ พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงเทศนาสั่งสอนสัตว์ทั้งหลายแปลใจความว่า รสของพระธรรม ชนะซึ่งรสทั้งปวง อันว่ารสชาติ ในรูปเสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ อารมณ์ที่เราสัมผัสอยู่ทุกวี่ทุกวันก็ถือว่าเป็นรสดี สามิภรรยาอยู่ด้วยกัน ก็ถือว่าเป็นรสดี เป็นรสของโลก แต่เป็นรสธรรมดา

ส่วนรสพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้ามันไม่เสื่อม รักมันก็มีวันเสื่อมรัก ชอบมันก็มีวันเกลียดได้เหมือนกัน มีลาภ เสื่อมลาภ มียศ เสื่อมยศ มีนิพาสรรเสริญ มีสุขมีทุกข์ปะปนคละเคล้ากันไป แต่รสของพระธรรมไม่เสื่อมตาม จะแก่เฒ่าชราหรือตายไปก็ตาม รสของพระธรรมมีรสเดียว คือ “วิมุตติรส” รสชาติที่จะนำไปเพื่อความพ้นจากกิเลส รสของศีลธรรม ของสมาธิปัญญา เป็นรสชาติเป็นไปเพื่อความหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งหลายทั้งปวง เป็นรสดี รสเลิศ ไม่เหมือนรสทั้งหลายที่เราดื่มเรากิน กินข้าว เดี่ยวก็กินอร่อยไม่อร่อย แก่เฒ่าชรามากก็หมดความอร่อย หมดความหิวความโหยเพราะมันจะเป็นจะตาย นั้นนะรสมันเปลี่ยนมันแปลงไปเรื่อย ๆ แต่รสพระธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นรสดีเหลือเกิน รู้จักประมาณมีสติอยู่กับตัวทุกเมื่อ เป็นรสพระธรรม

รสทาน ทำทานจิตใจเบิกบาน รสพระธรรมมันเกิด

รสศีล รักษาศีล กายวาจาใจสำรวมดีแล้ว รู้จักประมาณในการบริโภค ร่างกายกระปรี้กระเปร่า

รสพระธรรมมันเกิดแล้ว สมาธิภาวนารู้จักปลดจักวาง ไม่เป็น
 บ้ากับกิเลส ตัณหา ราคะ อุปาทาน ความยึดมั่นถือมั่นไม่เป็นบ้าเป็นบอ
 ไปกับมัน นี่รสพระธรรมมันเกิด พระพุทธเจ้าพระองค์จึงทรงแสดงว่า
รสอันเลิศในโลกนี้สู้รสพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าไม่ได้
 ใครจะลิ้ม ใครจะลอง ใครจะปรุงจะแต่งรสชาติยังงี้ก็แล้วแต่ สุดท้าย
 มันก็เสื่อมไปกับความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย สุดท้าย
 ลิ้นก็ไม่รู้รส ตาก็ไม่รู้รส หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็ไม่รู้รส เพราะมันดับ
 ดับเพราะความแก่ชรา ความตายมาถึงเข้า รสชาติมันก็ดับไปหมด

ฉะนั้นรสไหน ๆ ก็แล้วแต่ ที่เรากิน ต้ม ทำ พุด คิด ที่เราขยันหา
 ก็สู้รสพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า รสนี้เป็นรสชาติ เป็นรสทิพย์
 เป็นคุณงามความดีเกิดทางจักขุประสาท โสตประสาท ฆานประสาท
 จีวาหาประสาท โณภูมัพพารมณ์ทั้งหลายก็เล็ก เพราะมีสติในการต้ม
 ทำ พุด คิด กินอยู่ก็เล็ก

พระพุทธเจ้าจึงบอกว่า **สัพพะระสัง ธัมมะระโส ชินาติ** รสไหนๆ
 ก็ไม่สู้รสชาติแห่งพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ดับโลก ดับโกรธ
 ดับหลง สามิกรรยาอยู่ด้วยกันก็อยู่ด้วยรสพระธรรม ศีลข้ออากรม
 สุมิฉาจาร อยู่ด้วยกันเท่าไรก็ไม่เหนงไม่หน่าย มีแต่ความรัก มีแต่
 ความซื่อสัตย์ สามัคคี สัมครสมานไมตรีต่อกัน นี่เรียกว่าความรัก
 ก็เป็นรส ถ้ามีศีลมีธรรม แต่ขาดศีลขาดธรรมชะอย่างเดียวนั้น
 รสชาติแตกชานทีเดียว ดีแตก ผัวเมียอยู่ด้วยกันไม่ได้ บุตรธิดาแตก
 ครอบครัวเหี้ยเรือแตกกระสานชานเซน กระเด็นกระดอนไปหมด
 เลย เพราะไม่มีรสพระธรรม เป็นอีกรสทางโลก เสียง รูป กลิ่น รส
 โณภูมัพพะ เป็นรสที่มันเสียหาย บ้าไปกับมัน หลงระเริงไปกับมัน
 เรียกว่าความเพลิดเพลिनความพอใจความทะเยอทะยานต่าง ๆ พวกนี้

เป็นรสที่เป็นรสภายนอกไม่ดี พระพุทธเจ้าบอกว่าให้ระวังคนเราเกิด
 บาปเกิดกรรมก็เพราะความหลงในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
 ใครไปติดของพวกนี้มีแต่จะทำบาป ทำเวร ทำกรรมจึงต้องรักษาใจ
 อย่าไปหลงไหลสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ เพียงสักแต่ว่าเห็น เพียงสักแต่ว่ารู้
 อย่าไปยึดไปติดมันมากนัก อย่าไปบ้าเดี๋ยวมันจะแก้ไขไม่ทัน พอตาย
 ไปแล้วมันจะเป็นบ้าข้ามภพข้ามชาติ สุดท้ายตัวเองบ้ำรสชาติ บ้ากาม
 กิเลส สุดท้ายตายไปตกนรกหมกไหม้เดือดร้อน นี่ลำบากที่สุดให้พี่น้อง
 ทั้งหลายจงจดจำไว้ถึงใจ อันนี้เป็นข้อที่ ๒

• ความยินดีในธรรม ชะความยินดีทั้งปวง

ข้อที่ ๓ พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงแสดงเอาไว้ว่า **สัพพะระติง
 ธัมมะระติ ชินาติ** นี้เรียกว่า ความยินดีในธรรม ชะความยินดีทั้งปวง
 ความยินดีในธรรม ใจมีวิตกคือยกจิตขึ้นมามีภาวนาพุทโธ สติ
 หายใจเข้า “พุท” หายใจออก “โธ” อันนี้เป็นคุณธรรม

“วิจาร์” ยกจิตขึ้นมาพิจารณาอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

นี่ยินดีในธรรมนะถึงจะทำได้ ถ้าไม่ยินดีในธรรมแล้วจะมา
 สวดมนต์ จะมานั่งภาวนา จะมาฟังเทศน์ฟังธรรม มันทำไม่ได้เพราะ
 กิเลสมันขวางหน้า ขวางหลัง แต่ถ้าจิตมันยินดีในธรรม มีศรัทธาความ
 เชื่อ มีปสาทะความเลื่อมใส มีปัญญาเป็นเครื่องส่องทางแล้วละก็
 ก็มีความยินดีปรีดา ในหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ยินดี
 ในธรรมแล้วใจก็เป็นวิตกวิจาร์ เกิดปิติขึ้นมาได้ฟังธรรมคำสอนของ
 พระพุทธเจ้า เห็นความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย เป็นเหมือน
 เพลงที่มันไพเราะอยู่ตลอดเวลา มันไพเราะตั้งแต่วันเกิดครวเป็นเด็กน้อย

คราวเป็นหนุ่มเป็นสาว คราวแก่เฒ่าชรา คราวตาย ร่างกายของมนุษย์นี้สังขารมันไม่เที่ยงแท้แน่นอน มันเกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป เราก็เฝ้ารักษาเฝ้าทะนุถนอม หาแต่ทรัพย์ หาแต่เงิน หวังว่ามันจะได้อยู่ค่าฟ้า หวังว่าจะได้กินเอร็ดอร่อย สุดท้ายเปล่าเลยมันทิ้งเราให้เดียวดาย บางทีทรัพย์สมบัติที่เราหามาได้ มันอยู่บนโลกนี้เป็นสมบัติของคนอื่น แต่ตัวเราหาแทบตายแต่ไปตกนรก ทรัพย์สมบัติเงินทองลูกเมียก็เลยทิ้งเราให้เดียวดาย ทิ้งเราให้โศกเศร้าเสียใจ ไฉนเรือกสวนที่เราหามาแทบเป็นแทบตาย พอได้อวดคนนั้นคนนี้บ้างว่ามีทรัพย์สินเงินทองเท่านั้นเท่านั้น แต่พอความตายมาถึงเข้าแล้วละก็ ความรู้ที่เรียนมาแทบเป็นแทบตายวิชาเป็นหมิ่นเป็นแสน ทรัพย์สินมากมายกายกอง โฉนดที่ดิน ที่เรามีอยู่เหล่านี้เป็นต้น ถ้าเราไม่รู้จักขมาทำบุญทำทานแล้วละก็ มันก็จะกลายเป็นความเสียจริตวิสัย ทำให้เราบ้าไปไปกับบาปไปกับอกุศล กับเวรกับกรรม

ทีนี้ถ้าเรายินดีในธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเราก็เปลี่ยนจากวัตถุธรรมาดากลายเป็นทรัพย์สินเงินทอง เป็นอริยทรัพย์ที่อยู่ในจิตใจของเราเหมือนพี่น้องทั้งหลาย มาทำทานมาฟังเทศน์นี่คือบุคคลผู้ยินดีปรีดาอิมเอบในหัวใจหัวใจ ในหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ปลื้มใจเมื่อได้ฟังเทศน์ฟังธรรม นี่เรียกว่า **สัพพะระติ ัมมะระติ ชินาติ** ความยินดีในธรรม ชนะความยินดีทั้งปวง ความยินดีประเภทนี้เป็น สัมมาสังกัปปो เป็นความดำริชอบเป็น สัมมาทิฏฐิ เป็นองค์ศีล องค์สมาธิ องค์ปัญญาทีเดียว สามารถนำเราให้หลุดพ้นจากทุกข์ไปได้อีกด้วย

ฉะนั้นพี่น้องมาฟังเทศน์ฟังธรรม มีความปิติยินดี ความยินดี

อันนี้แหละจะเป็นหลักจิตหลักใจให้เราเกาะเรายึดไปสู่ภพหน้าชาติหน้า อยู่ก็มีสติ ทุกข์ก็อยู่ได้ สุขก็อยู่ได้ จนก็อยู่ได้ เรียกว่า **มีธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ถึงจนก็ไม่ทุกข์ ถึงรวยก็ไม่หลง** เพราะมีหลักธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้าแนบชิดติดกับตัวของเราตลอดเวลา นี่แหละยินดีในธรรม คนยินดีในธรรมก็คือ ๑ เป็นคนสันโดษ ยินดีตามมีตามได้ เป็นคนมีหลักศีลหลักธรรมเรียกว่า อัมมะระติ ยินดีในธรรม

ข้อที่ ๑ ก็คือ **อปปิจฉตา** เป็นคนมีความปรารถนาพอประมาณ รู้จักการใช้การสอย เป็นคน อปปิจฉตา รู้จักพูดจกกล่าวในวาจาที่เหมาะสม นี่เรียกว่ายินดีในธรรม ปรารถนาน้อย ไม่ละโมภโลภมาก อยากได้ของใคร ถึงมีมากก็ยินดีในของมาก ที่ตัวเองหามาได้โดยสุจริตธรรม เป็นความภูมิใจภูมิใจที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์แล้วยังมีทรัพย์สินเงินทองทรัพย์สมบัติมาก ๆ ด้วยมือด้วยลำแข้ง ด้วยความเพียรพยายามอุตสาหพยายามของตนได้มา อันนี้เรียกว่าอปปิจฉตา มีความปรารถนาพอดี

ข้อ ๒ **“สันตุฏฐิตา”** คือสันโดษยินดีตามมีตามได้ อย่าทะยานไปอยากได้ของที่มีใช้ของ ๆ ตน จะเป็นน้ำล้นฝั่งท่วมบ้านท่วมเมือง

ข้อที่ ๓ **“ปวิเวกตา”** เป็นคนปรารถนาความสงบ นี่เรียกว่า ยินดีในธรรม เวลาทำงานก็ทำ เวลาค้า ๆ ก็เข้าห้องพระสวดมนต์ ไหว้พระ เวลาว่าง ๆ ก็เปิดเทศน์เปิดธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าครูบาอาจารย์กล่อมเกลาจิตใจ นี่เรียกว่าปรารถนาวิเวกกายกวิเวก บ้างทำการทำงานทั้งวันทั้งคืนมันเหนื่อย เหนื่อยกับผัวกับเมียกับลูก บางทีต้องปลีกตัวไปวัดไปวา มานั่งฟังเทศน์ฟังธรรมอย่างนี้ชะบ้างมันจะได้

ขัดเกลากิเลสออกจากหัวใจ เราเองขุดกิเลสของตัวเองขุดไม่ออกก็ต้องให้พระขุดออก บางทีต้องเอาขวานสับ ขวานก็คือศีลคือธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้านี้แหละ สับยากิเลสมันชะบ้าง กิเลสมันยากคนมาเท่าไร เป็นหมูขึ้นเขียงให้กิเลสมันสับมันยำ ตั้งแต่เข้าสายบ้ายเย็น นี่พอฟังพระเทศน์ก็ปิ๋วเวกตา กายวิเวกกายสังัด จิตวิเวกจิตเปลี่ยนจิตสบาย คลายทุกข์คลายกังวล สุดท้ายอุปธิวิเวกกิเลสมันก็หล่น ๆ ออกไปจากจิตจากใจของเรา เรามันมีแต่กิเลสเต็มหัวใจ พอมาฟังธรรมะพระชะบ้าง กิเลสก็หลุดออกไป ๆ หลุดออกไปทีละนิดทีละหนอยมันค่อยสบายตัวขึ้นหนอย นี่เรียกว่า “ปิ๋วเวกตา” คือ ความยินดีในที่สงบสังัด

ข้อที่ ๔ “อสังสัคคณิกา” อย่าเป็นคนคลุกคลีตีโมง อย่าเป็นบ้ากับสุรา อย่าเป็นบ้ากับการพนันขันต่อ อย่าเป็นบ้ากับอบายมุข อย่าเป็นบ้าโลก บ้าโกรธ บ้าหลง บ้าไม่รู้เนื้อรู้ตัว คลุกคลีสุขหัวคุยกัน เวลาว่าง ๆ เว้นจากการจากงานแล้ว นั่งคุยแต่เรื่องห่วยเรื่องเบอร์เรื่อง การพนันขันต่อใช้ไม่ได้ พระพุทธเจ้าบอกว่าอย่าไปคลุกคลี ควรจะอยู่คนเดียวชะบ้าง อย่าคลุกคลีตีโมง คบก็คบคนดี ๆ คบบัณฑิต คบคนฉลาด อย่าไปคบคนพาล เห็นคนไหนมันชั่ว มันติดสุราเมรัย ติดกัญชา บ้าเหล้าบ้ายาหนีจากมันอย่าไปอยู่ใกล้ มันจะเป็นทุกข์เดือดร้อนนั่งนอนไม่เป็นสุข นี่เรียกว่า อสังสัคคณิกา

ข้อที่ ๕ “วิริยารัมภา” มีความเพียรพิน้องตื่นเช้าใส่บาตร ทำบุญกลางวันถึงทำงานก็มีสติอยู่กับเนื้อกับตัว จะไปไร่ไปนาไปทำกิจการอะไรก็แล้วแต่ ธรรมะอยู่กับเรา ธรรมะอยู่ที่ตัวเราไม่ได้อยู่กับพระ อาตมาเทศน์อยู่นี้ก็เป็นธรรมะของอาตมา ญาติโยมจะมีธรรมะก็ต้องรักษาสติให้อยู่กับเนื้อกับตัว มีความเพียรละกิเลส มีความเพียรรักษา

คุณงามความดีและมีความเพียรในการดับกิเลสออกจากจิตใจของเรา เรียกว่า **วิริยารัมภา** ศิลรักษากายวาจาใจให้มันสงบเรียบร้อย สारวมกาย สारวมวาจา สारวมใจ รักษาตัวเองเหมือนรักษาศิลป่วยไปหายา ผิดศีลก็ไปหาพระ รับศีลจากพระแล้วก็แก้ไขเอาयाคือ ธรรมโอสธมาเยียวยารักษากิจใจที่มันบกพร่อง คนเราผิดศีลก็คือคน ผิดธรรมนั่นเอง คนเราผิดศีลนี้คือคนไม่ดี คนผิดศีลเหมือนคนติดคุก ทำความผิดจึงไปติดคุก ไม่ดี! ไม่มีความสාරวมระวังจึงต้องรักษาศิล ถ้าเรารักษาได้ดีแล้วก็ไม่ต้องไปขอศีลขอธรรมกับพระ ตอนนี้นั้นยังจิต ลุกผีลูกคน จะเอาดีไม่ได้เพราะบางที่มันก็มีศีล บางที่มันก็ไม่มีศีล จึงต้องไปให้พระรับรองเขกกระบาลเข้าให้ ไม่งั้น มันเสียเนื้อเสียตัว ปล่อยตัว ศีลก็ไม่รักษา กิริยามารยาทก็ไม่ดูไม่แล

ฉะนั้นข้อที่ ๖ “**สํลํ คือ ศีล**” จึงต้องรักษาศีล “**ศีล**” คืออะไร คือศีระะ ศีระะขาดก็คือศีลขาด ศีลขาดก็คือศีระะขาด แต่ว่าศีล มันก็ย่อมมีขาดบ้างเป็นธรรมดา เพราะมนุษย์ปุถุชนจะไม่ละเอียด ลอ รักษาแบบที่เรียกว่าสะอาดบริสุทธิ์มันก็คงเป็นไปไม่ได้ แต่ ก็ยังดี ศีลขาดก็ยังดีกว่าไม่มีศีล เสื้อผ้าขาดก็ยังดีกว่าไม่มีเสื้อผ้านุ่ง ให้คิดอย่างนี้แล้วก็มารักษาศีลใหม่ เอากันไปกันมาอยู่อย่างนี้ เอาจน ดี เอาจนถึง นี่เรียกว่าอินดีในธรรมแล้วก็สามารถจะรักษาศีลได้

ข้อที่ ๗ “**สมาธิ**” คือ ความตั้งใจมั่น ฟั่นองญาติโยมทั้งหลาย ตั้งใจมั่นเอาไว้เลย ใครอายุมาถึงปูนนี้แล้ว คิดถึงตัวเอง เรา ๔๐-๕๐- ๖๐ ปี บ่ายหน้าไปสู่ความชรา บ่ายหน้าไปสู่ความเจ็บป่วยไข้ไม่สบาย บ่ายหน้าไปสู่ความตายมันใกล้เข้ามาแล้ว ไม่นั่นนอน ไม่นั่น ตายแน่ ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ท่องไว้เลย ท่องไว้ในจิตใจของเรา

ตลอดเวลาไม่เที่ยงหนอ ไม่แท้หนอ ไม่นานหนอ เราจะนอนทับบนผืนแผ่นดิน ไม่นานหนอเขาจะลากเราเอาไปเผาไฟในเมรุเผาศพ ไม่นานหนอเราจะต้องทิ้งลูกทิ้งเมียสามีภรรยา ทิ้งบ้านทิ้งเรือน เอาไปเผาไฟทิ้ง เหลือแต่กระดูกยัดเข้าไปในโกศ เขียนชื่อติดไว้ นายนั้นนางนี้ ชาะ มะณะ ไม่นานหนอจะเป็นอย่างนี้

เมื่อเราพิจารณาอย่างนี้แล้วเราก็ตัดจิตให้มันตั้งมั่น อย่าท้อ อย่าถอยในการกุศลคุณงามความดี รับผิดชอบต่อทำ ทางโลกก็หาทรัพย์ หาทรัพย์สิ้นเงินทองเก่ง ทางธรรมก็หาเหมือนกันไม่ถอย เหมือนวันนี้พี่น้องทั้งหลาย ก็หาเงินหาทองมาต่กบาตรทำบุญ ไม่มีเงินไม่มีทรัพย์จะเอาอะไรมาทำบุญทำกุศลมันไม่ได้ มันต้องหา มันต้องมี ไม่มีเงินมีทรัพย์จะเอาอะไรไปซื้อของมาถวายพระ จะจัดงานยังงัย คนไม่มีเงินไม่มีทรัพย์ภายนอกมันก็หาทรัพย์ภายในไม่ได้เช่นเดียวกัน เพราะว่าปัญญาภายนอกมันก็สำคัญ ปัญญาภายในมันก็สำคัญ ฉะนั้นจึงต้องมีเงินมีทรัพย์ต้องขยันหา เหมือนพี่น้องทั้งหลายหานั่นแหละ ได้เงินได้ทรัพย์ก็เอามาทำบุญทำกุศลเพิ่มพูนบารมี จะได้ทาง่ายขายคล่องจะได้สะดวกสบาย ลูกหลานจะได้มีความสุข มีสมบัติติดตัว ทั้งทรัพย์ภายนอก ทั้งทรัพย์ภายใน นี่คือสมาธิตั้งมั่นไว้ในจิตใจอย่าโยกอย่าคลอน ทำจิตให้เป็นสมณะ

สมาธิอันที่ ๑ สมณะสมาธิ ก็คือความสงบจิตสงบใจ มีอารมณ์ของธรรมะ คือ “พุทโธ” หรือกำหนดลมหายใจเข้าออก นั่งอยู่ที่บ้านก็ได้ อยู่ที่ทำงานว่าง ๆ ก็กำหนดอารมณ์ กำหนดอริยาบถ ยืน เดิน นั่ง นอน มีสติในการเคลื่อนไหว มีสติในการเสวยขันธ์ห้า มีสติในการเอี้ยวหน้าเอี้ยวหลัง อันนี้เป็นธรรมะ

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

เป็นสมาธิอันที่ ๒ ก็คือ **วิปัสสนาสมาธิ** คือความรู้แจ้ง เห็นจริง
รู้สัทธรรม อริยสัจ ๔ มรรค ๘ ซึ่งเป็นทางเดินของธรรมคำสอนของ
พระพุทธเจ้า ขาดไม่ได้คือทุกข สมุทัย นิโรธ มรรค

ทุกข ก็คือ มันทนไม่ได้มันถึงเรียกว่าทุกข

สมุทัย มันทนไม่ไหวมันถึงไปสร้างกิเลส

นิโรธ ไม่ไหวแล้วเห็นความเกิดความตายเป็นเพลิงจึงต้อง
ดับทุกขแล้ว

มรรค คือ ปฏิปทาทางเดินด้วยความดับทุกขจึงเกิดขึ้นเป็น
มรรค ๘

นี่เรียกว่า **“ความยินดีในธรรม”** เกิดขึ้นมันก็สบาย จิตก็เป็น
สมาธิ

ข้อที่ ๘ **“ปัญญา”** ปัญญารอบรู้ในสังขารทั้งหลายทั้งปวงว่า
มันไม่เที่ยง เป็นทุกข ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขาแต่มันเป็น
ทุกขฝังอยู่ในดวงจิต มันก็เลยผ่านมาทางกาย ทางวาจาให้ทุกขไปด้วย
จึงต้องสำรวจกาย วาจาและใจ ปิดช่องที่มันให้เกิดทุกข ก็คือตาเห็น
รูป หูฟังเสียง กลิ่นลิ้มรส กายสัมผัสธรรมารมณ์เหล่านี้เป็นต้น รักษา
ใจของตัวเองเอาไว้อย่าให้พลังให้เพลินมีสติแนบอยู่กับตัวตลอดเวลา
ปัญญาเป็นเหมือนเพชรเรียกว่าเขียวชาญเด็ดขาดก็คือปัญญา
ปญฺญาวิชโร ดับทั้งหลายทุกขทั้งปวงก็สามารถดับได้ด้วยปัญญา
พระพุทธเจ้าพระองค์จึงทรงแสดงว่า **ปญฺญา ว ธเนน เสยฺโย** ปัญญา
ประเสริฐกว่าทรัพย์นั่นเอง นี่เรียกว่าปัญญา

ข้อที่ ๙ **“วิมุตติ”** ความหลุดพ้นก็เกิด หลุดพ้นจากกิเลส หลุด
พ้นจากความเกิด แก่ เจ็บ ตาย หลุดพ้นจากความโลภ ความโกรธ
ความหลง หลุดพ้นจากภพชาติ หลุดพ้นจากความทรมานกาย ความ

ทรมาณใจ หลุดพ้นจากความพลัดพราก หลุดพ้นจากความรักความชัง
ท่านเรียกว่าวิมุตติ

ข้อที่ ๑๐ สุดท้าย “**วิมุตติญาณทัสสนะ**” ก็เกิดขึ้น มีญาณ
หยั่งทราบว่าตัวเองได้หลุดพ้นแล้ว ใจก็เป็นของเรา ธรรมก็เป็นของเรา
ที่เขาวาไม่เที่ยงตอนนี้มันเที่ยงแล้ว จิตใจมันเที่ยงแท้ ที่เขาวาเป็นทุกข์
ตอนนี้ไม่เป็นทุกข์แล้ว เป็นบรมสุข **นิพพาน** **ปรม** **สุข** ที่เขาวาเป็น
อนัตตา ตอนนี้เป็น **อัตตมโน** **อัตตลักษณะ** **อัตตธรรม** มีใจเป็น
ของตนเองแล้วไม่ต้องพึ่งพาอาศัยอะไรก็อยู่ได้ เหมือนพระพุทธเจ้า
พระอรหันต์ทั้งหลายท่านก็มีจิตที่หลุดพ้นจากทุกข์ เป็นอัตตมโน
ท่านมีใจเป็นของท่าน ท่านมีจิตเป็นของท่าน เป็นอิสระภาพไม่ต้องไป
ติดยึด ไม่ต้องเป็นทาสของราคะตัณหาอุปาทานทั้งหลายอีกแล้ว
ไม่ต้องไปหลงมัวเมากับอะไร ๆ ให้มันวุ่นวายอีกต่อไป นี้เรียกว่า **วิมุตติ**
ญาณทัสสนะ

พระพุทธเจ้าพระองค์จึงทรงแสดงเอาไว้ว่า **สัพพะระติง ัมมะ**
ระติ **ชินาติ** ความยินดีปรีดาในพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า
ชนะความยินดีทั้งหลายทั้งปวง

● ความสิ้นไปแห่งตัณหา ชนะทุกข์ทั้งปวง

ข้อสุดท้ายแห่งพุทธภาสิตที่พระองค์ทรงแสดงเอาไว้ว่า **ตัณหัก**
ชะโย **สัพพะทุกข์า** **ปะมุจจะติ** ความสิ้นไปแห่งตัณหา ชนะทุกข์ทั้ง
ปวง ความอยากความทะเยอทะยานเป็นเหมือนทะเลให้เราลอยคออยู่
ไม่รู้จักฝั่งจักฝา ลอยอยู่ในกามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา อวิชชา
ตัณหา อุปาทาน เหล่านี้เป็นต้น ก็เป็นเหมือนทะเลใหญ่ ที่เราลอยคอ

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ไม่รู้จะวายถึงฝั่งกันเมื่อไร เรียกว่าลำบากลำบากจนเหลือเกิน ทุกข์ในเรื่องภาพเรื่องชาติ กิเลสกรรมวิบากมันพาเราหมุนวน หมุนเวียน เหมือนน้ำหมุนวนอย่างนี้แหละ มันพัดผันให้สัตว์ทั้งหลายให้เป็นอยู่ในวังน้ำวน ต้องตกน้ำตายหรือถูกน้ำหมุนตายเหมือนกัน กิเลสกรรมวิบากพาสัตว์ทั้งหลายหมุนเกิด หมุนแก่ หมุนเจ็บ หมุนตาย หมุนเกิดภพหน้าชาติหน้า หมุนเกิดไปสู่กามโลก รูปโลก อรูปโลก มันหมุนไปหมุนมา หมุนวน

พระพุทธเจ้าบอกว่ามันไม่ยากหรอก ถ้าจะละการหมุนวน ก็คือ ตัณห์หักขะโย ทำจิตให้มันสิ้นจากตัณหา สิ้นจากความอยาก จิตนี้มันมียางเหนียว ๆ อยู่ในจิต ล้างยางเหนียวออกด้วยทาน ศีล สมาธิ ปัญญา ด้วยการพิจารณาธรรมทั้งหลาย จิตจะไม่ติดอยู่ในกามฉันทะความพอใจในฝ่ายดี พยาบาทความพอใจในฝ่ายร้ายประเภทไม่พอกพอใจ ถีนะมิทธะ ความเศร้าหมองของจิตของใจ เป็นเหมือนเขม่าหรือของสกปรก มันลอยมาติดเสื้อติดผ้า เราก็นั่งไม่ไหว ในเมื่อมันสู่พื้นบ้านของเรา เราก็กต้องกวาดต้องถูเหมือนกัน กิเลสที่มันลอยมากับอากาศนี้แหละมากับอิจฉาริชา ตัวโลภ ตัวโกรธ ตัวหลง อันนี้มันจรมาทำให้จิตใจเราเศร้าหมอง ปิดเป่ามันออกด้วยข้อปฏิบัติ ด้วยการสวดมนต์ไหว้พระ นั่งสมาธิ เดินจงกรม พิจารณาธรรมทั้งหลาย ว่าสิ่งทั้งหลายทั้งปวงไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่ใช่ตัวตน สิ่งทั้งหลายทั้งปวงเกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป ไม่มีอะไรจะเป็นของใครต่อใคร วางจิตเป็นกลาง อุเบกขามีจิตวางเฉย มีจิตเป็นมัตถ์ยัสส มีจิตญาณทัสสนะเกิดขึ้น จิตก็สบายสวางรุ่มเย็นเป็นสุข ไม่ห่วงหาอาวรณ์กับสิ่งไหนทั้งนั้น นี่เรียกว่าวางจิตเป็นกลาง จิตใจมันก็สบายเพราะสิ้นตัณหานั่นเอง

• อย่าโง่ให้กิเลสหลอก

วันนี้พี่น้องมาทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดี ได้บุญได้คุณงามความดี ได้ธรรม ได้ภพหน้าชาติหน้าแม้จะยังไม่ตายแต่ว่าสวรรค์ยังรออยู่ หรืออย่างน้อยถ้ากลับมาเกิดเป็นมนุษย์จะได้เกียรติยศทรัพย์สินเงินทอง มีสง่าราศรี มีเกียรติ มีศักดิ์ศรี เป็นที่นับถือของคนทั้งหลายรอพี่น้องอยู่ในภพชาติต่อไป

ชาตินี้มันเกิดมาแล้วอย่างน้อยให้มีสติปัญญาในการบุญ การกุศล การสร้างคุณงามความดี อย่าโง่ อย่าให้กิเลสมันหลอก อย่าให้คนพาลมันหลอก ว่าทำบุญไม่เป็นบุญ ทำกุศลไม่เป็นกุศล ทำดีไม่ได้ดี อย่าไปเชื่อลมปากของมนุษย์ชั่วเหี้ยม อย่าไปเชื่อมัน ปากสกปรก ปากอมขี้มาพ่นมาพูด ปากของพระพุทธเจ้าปากอมธรรม พูดคำไหนเป็นคำนั้น สอนยังไฉนเป็นยังงั้น ไม่มีผิดเพี้ยน คือปาก คือพระโอษฐ์ คือคำสอนของพระพุทธเจ้า

วันนี้เป็นวาระที่ดีที่สุดเลย ที่พี่น้องชาวอำเภอโชคชัยได้มาทำบุญตักบาตรร่วมกันมาฟังธรรมะจากอาตมา และก็เป็นครั้งแรก ๆ ที่อาตมาได้มาแสดงธรรมที่บริเวณนี้ ถือว่าน่าปลื้มใจ ในอำเภอโชคชัยยังไม่เคยมาแสดงธรรมสักครั้งเลย ก็ได้ปฐมฤกษ์ที่โรงเรียนโชคชัยสามัคคี และต่อมาที่บ้านคุณโยมชาญ และพี่น้องทั้งหลายก็มาร่วมการบุญการกุศล เป็นอนุโมทนาบุญด้วย เป็นปัตตานุโมทนา แบ่งบุญกุศลให้แก่ญาติปีศาจ ตลอดจนอสุรกายและสัตว์ทั้งหลายที่ลำบากอยู่เราก็แบ่งบุญให้เขาด้วย แม้เทวดาก็ยังต้องมาขอส่วนบุญจากเราทั้งหลายอีกด้วยเช่นเดียวกัน

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

วันนี้หลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าแบ่งบาน ดวงใจของ
พี่น้องแบ่งบานด้วยศีล ทาน ภาวนา พระสัทธรรมคำสอนของ
พระพุทธเจ้าเบิกกว้าง ในตาของพี่น้องทั้งหลายมีพระสัทธรรม
จักขุ ภายในตามีดวงตาเห็นธรรม จิตใจเบิกบาน สัตว์ทั้งหลาย
ที่ทุกข์ก็จะสิ้นทุกข์ สัตว์ทั้งหลายที่โศกก็จะสิ้นโศก สัตว์ทั้งหลายมี
โรคมียักษ์ก็จะสิ้นโรคสิ้นภัย พระสัทธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า
ปกคลุมไปที่ใด ที่นั่นก็จะมีแต่ความสุขความเจริญ ยินดีปรีดา มีอายุ
มั่นขวัญเย็นตลอด ๆ นี่คือพระสัทธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า
ประกาศแบ่งบานแผ่มาถึงพี่น้องทั้งหลายแล้ว จงเก็บเอาไว้ในหัวใจ
อย่าทิ้งพระธรรมไปที่ไหน เราไม่ทิ้งธรรมพระธรรมก็ไม่ทิ้งเรา

ธัมมะจารี สุขัง เสติ เราไม่ทิ้งธรรม พระธรรมก็ไม่ทิ้งเรา
เรามีความสุขเพราะปฏิบัติธรรม พระธรรมท่านก็จะดลบันดาล
ความสุขให้เกิดกับชีวิตและจิตใจของเราเช่นเดียวกัน

อาตมาได้ยกภาชิตธรรมไว้ในเบื้องต้นว่า

สัพพะทานัง ธรรมะทานัง ชินาติ

การให้ทานชนะการให้ทั้งปวง

สัพพะระสัง ธัมมะระโส ชินาติ

รสชาติของพระธรรมชนะรสทั้งปวง

สัพพะระติง ธัมมะระติ ชินาติ

ความยินดีในการประพฤติปฏิบัติชนะความยินดีทั้งปวง

และสุดท้าย ตัณห์หักขะโย สัพพะทุกขา ปะมุจจะติ ความ
สิ้นไปแห่งตัณหา ความสิ้นไปแห่งบาปอกุศล ชนะทุกข์ทั้งปวง

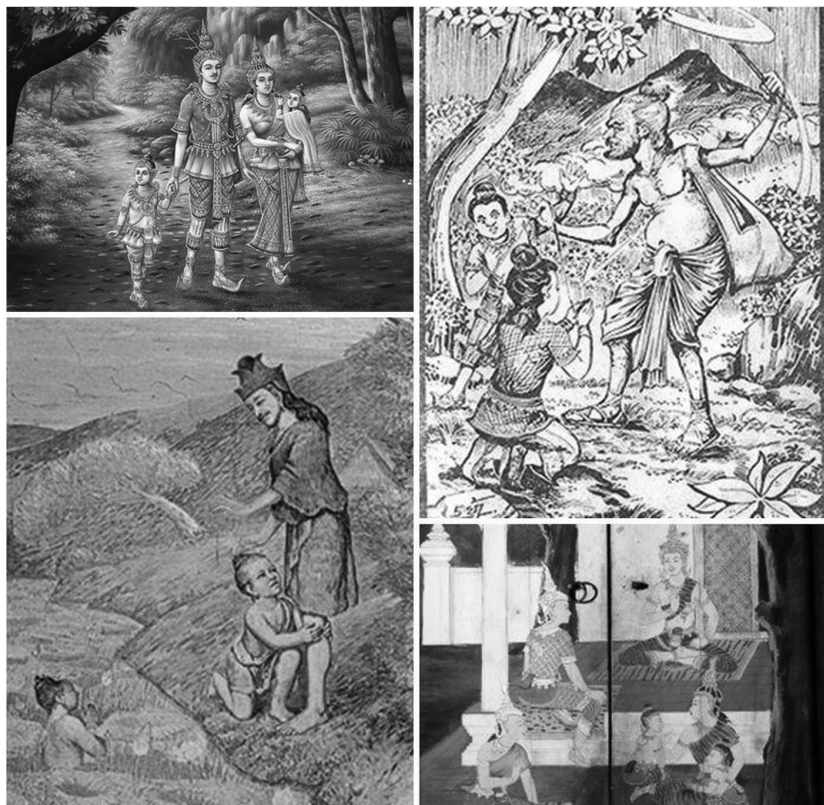
วันนี้ได้แสดงธรรมโปรดท่านทั้งหลายเป็นที่ปลื้มปิติยินดีอย่างมากมาที่สุดที่จะพรรณนา เป็นที่น่าอนุโมทนาตลอดจนเทวดาและมนุษย์ทั้งหลายก็ยินดีปรารถนาร่วมกับท่านทั้งหลาย

วันนี้อาตมาได้แสดงธรรมโปรดพี่น้องชาวอำเภอโชคชัย ขอให้ท่านทั้งหลายนำธรรมนี้ไปประพาดปฏิบัติ ฉลองศรัทธาของตัวเอง และมีความเพียร ปฏิบัติคุณงามความดีให้สูงขึ้นยิ่งขึ้น ทำมากยิ่งขึ้นกว่านี้อีก ก็จะได้ผลประเสริฐยิ่งกว่านี้อีก สร้างศรัทธาเชื่อบาป เชื่อบุญ เชื่อคุณ เชื่อโทษ แล้วก็เดินตามรอยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราก็พ้นจากทุกข์ ดังที่พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ท่านพาพ้น ความสุขก็จะเกิดกับเรา แล้วเราก็จะถึงใจในพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ใจของเราก็จะแบ่งบานสำราญจิต สำราญใจ และศีลธรรม สมาธิปัญญา ก็จะเกิดเพราะการได้ยินได้ฟังธรรมะในครั้งนี้

วันนี้อาตมาภาพได้มาแสดงธรรมโปรดท่านทั้งหลายด้วยหัวข้อธรรม ที่เป็นคติ และเป็นข้อปฏิบัติเป็นปฏิปทาให้ท่านทั้งหลายยึดไปปฏิบัติได้และเป็นทางตรงชี้ไปสู่ทางบุญ ชี้ไปสู่ทางสวรรค์ ชี้ไปสู่ทางพระนิพพาน ขอให้ท่านทั้งหลายดำเนินตามทางนั้น จะพบความสุข ความเจริญอย่างแน่นอน

วันนี้อาตมาได้แสดงธรรมโปรดท่านทั้งหลายก็เห็นว่าพอสมควรแก่เวลาจึงขอยุติการแสดงธรรมลงแต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้/.

ภาพวาดเรื่อง “พระเวสสันดร”

มหาปริจาค ๕

นะโม (๓ จบ)

วิเจยย ทานญตีติ

จากนี้ไปอาตมาจะได้ฉลองศรัทธาของท่านทั้งหลายที่มีจิตใจเป็นบุญเป็นกุศลสร้างคุณงามความดี วันนี้**บ้านหนองไม้ไผ่ วัดหนองไม้ไผ่ ตำบลหนองไม้ไผ่** ได้สร้างบุญใหญ่กันอีกครั้งหนึ่งคุณโยมสุนิสา พันสำโรง และก๊ฟพี่น้องทุกท่านๆ ได้ อาราธนานิมนต์ให้อาตมามารับสิ่งของไปช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ก็ถือโอกาสนี้อธิบายพุทธธรรมะให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง รู้สึกว่าชื่นอกชื่นใจที่ได้มาเห็นท่านทั้งหลายเด็ก ๆ คนหนุ่มคนสาวจิตใจเป็นบุญเป็นกุศล เป็นคุณงามความดีจริง ๆ เพราะอะไรถึงเป็นอย่างนั้นก็เพราะว่าวัดบ้านหนองไม้ไผ่นี้พากันทำแต่บุญกุศลคุณงามความดี อาตมาเข้ามานั่งในศาลามองโน่นมองนี่ก็เห็นรูปวาดชูชกกัณหาขาลี เห็นรูปพระเวสสันดร ก็เลยจะเอานี้ละพุทธธรรมะให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง

พระธรรมเทศนา ที่วัดหนองไม้ไผ่ อำเภอหนองบุญมาก จังหวัดนครราชสีมา

วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

อันว่าการทำบุญทำทานใครจะเก่งกว่าพระเวสสันดรไม่มี ท่านเป็นแบบอย่างในการบุญการกุศล การสร้างคุณงามความดี พระเวสสันดรนี้เก่งนักแล ในเรื่องทำบุญทำกุศลพี่น้องก็ควรเอาเยี่ยงเอาอย่าง อย่างพี่น้องทั้งหลายทำบุญกันเป็นรถ ๆ ว่ายังงั้นเลยนะ เป็นรถ ๖ ล้อ ๑๐ ล้อ ขนไป ไปช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ก็ถือว่าเป็นลูกเป็นหลานของพระเวสสันดร พระเวสสันดรก็คือพระพุทธเจ้าของเรา นั่นเอง ท่านทำบุญยังงี้บ้าง พระเวสสันดรท่านทำบุญด้วยมหาบริจាក การทำบุญยิ่งใหญ่ ๕ อย่าง

๑. องค์ปริจาโค บริจาคอวัยวะร่างกาย
๒. ชีวิตปริจาโค บริจาคชีวิต
๓. ธนปริจาโค บริจาคทรัพย์สมบัติเข้าของเงินทอง
๔. ภริยาปริจาโค บริจาคภรรยา
๕. ปุตุตปริจาโค บริจาคบุตร

นี่คือการทำบุญใหญ่ เป็นมหาบริจาค ๕ อย่าง ที่ใคร ๆ ไม่สามารถกระทำได้ ตั้งแต่พระเวสสันดรจนมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า จนถึงทุกวันนี้ก็ไม่มีใครเหยียบรอยพระเวสสันดรได้ ในเรื่องทำบุญทำทาน บริจาคบุตรภรรยาเนี่ย มันไม่ใช่ของง่าย บริจาคตัวเองก็ยังไม่พอว่า เอาคนไปบริจาคมันง่ายซะเมื่อไร

ทีนี้มาลองฟังดู ฟังอาตมาอธิบายธรรมะสั้นๆ ให้ท่านทั้งหลายลองฟังและพิจารณาดู ฟังให้เป็นอรรถเป็นธรรม ฟังให้ได้สติได้ปัญญาอย่าฟังเฉยๆ มันจะไม่ได้บุญ ฟัง ตั้งสติฟัง ตั้งใจฟังให้ดี

คำว่า “**บริจาคบุตรและภรรยา**” ทุกท่านก็คงสงสัยว่า เออ! มีเมียมีลูกเอาไปทำบุญมันจะเป็นบาปนะ มันจะเป็นเวรเป็นกรรม

เขาได้รับความทุกข์ความยากลำบาก จริงอยู่ในสมัยโน้นกับสมัยนี้มันก็คงแตกต่างกัน บุญบารมีวาสนายุคสมัยนั้นก็คงแตกต่างกัน เอาเป็นว่าอาตมาพูดถึงธรรมาธิษฐานให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟัง

กัณหาขาลีนี้เป็นลูกของพระเวสสันดร ส่วน**นางมัทรี**นี้เป็นมเหสีเป็นภรรยา ความว่า**บริจาครรยา บริจาคนางมัทรีทำบุญนี้ บริจาคยังไ?**

มัททะหรือมัทรี แปลว่า มัวเมา ความมัวเมา ความลุ่มหลง ความยึด ความติด ความบ้ากิเลส บ้ากาม บ้าความหลงโมหะที่มีอยู่ในจิตสถิตอยู่ในใจ ท่านเรียกว่า มัททะ บริจาคมัทรี ก็คือบริจาคความมัวเมา ลุ่มหลง ไม่ได้หมายความว่าบริจาคเมียเท่านั้น แต่บริจาคความมัวเมา สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวะระมะณี บริจาคไปเลย ไม่เอา ไม่ดื่มเหล้า ตัดกิเลส รูป เสียง กลิ่น รส ความเพลิดเพลิน ลุ่มหลงเป็นบ้ากับกองเพลิงอันนี้ บริจาคมันออกไปจากจิตจากใจของเรา เมาเป็นเด็กก็มัวเมาเมาแต่เล่น ไม่รู้จักรำจักเรียนหนังสือ ไม่รู้จักการทำงานที่จะช่วยพ่อแม่ เป็นหนุ่มเป็นสาวก็มัวเมาปล่อยตัวเลอะเทอะ เปรอะเปื้อน เป็นพ่อเป็นแม่แทนที่จะเป็นแบบอย่างให้กับลูกๆ ก็ติดการพนันขันต่อ เล่นแต่หวยแต่เบอร์ เพ้อพรั้งรำพันเล่นจนลืมเนื้อลืมตัว ทั้งเมาเหล้านอกคือเหล้าที่กินเข้าปากแล้วเมา ทั้งเมาเหล้าข้างใน คือใจมัวเมาไม่รู้จักฐานะหน้าที่แห่งความรับผิดชอบ แห่งความเป็นพ่อเป็นแม่เป็นลูกก็เลยเมา

นี่แหละ “มัททะ” คือน้ำเมา เมาน้ำเหล้าและก็น้ำกิเลส บริจาคมันออกไปนี้เรียกว่า **ภริยาบริจาโค** บริจาคของมีนเมา คือมัทรี มัทรีแปลเป็นภาษาไทยว่า ความเมา ความลุ่มหลง ความยึด

ความติด ความเป็นบ้ากับกิเลสไม่รู้จักตื่น นี่ประมาทมัวเมา ปะมาทะ
นั่นแหละคือมัททะ มัททรี

พี่น้องทั้งหลายโปรดจำเอาไว้ด้วย เมาคนเมาก็คือคนประมาท
พลั้งเพลอสติไม่รู้จักบาป จักบุญ จักคุณ จักโทษ กินไปวันๆ นอนไป
วันๆ เหมือนสัตว์ตัวหนึ่งเท่านั้น มัวเมาลุ่มหลง สุดท้ายตาย แล้วไป
ตกนรก นี่เรียกว่า “เมาค่าง” อย่างนี้ก็มีมาแล้วเยอะแยะ และพี่น้อง
ทั้งหลาย ถ้าไม่อยากมัวเมาก็บริจาคนามะ บริจาคภรรยาเป็นมัททะ คือ
บริจาควิถีชีวิตมัวเมาออกไปจากจิตจากใจของเรา จะได้สร้างมาจาก
กิเลสตัณหาทั้งหลาย

การบริจาควิถีชีวิตมัวเมา ก็คือวัน ๘ คำ ไปรักษาศีล วัน ๑๕ คำ
เข้าวัดฟังธรรม อย่างนี้เป็นต้น รักษาศีล ๕ ศีล ๘ อันนี้ คือ**บริจาค**
ภริยา บริจาคภรรยาที่ชื่อว่ามัททรี ก็คือบริจาควิถีชีวิตมัวเมา ให้มัน
หนีไปจากตัวและหัวใจของเรา เราจะได้ไม่ลุ่มไม่หลง เราจะได้เป็นสุข
นี่เป็นข้อที่ควรพิจารณา

อีกอันหนึ่งบริจาคบุตร บุตรของพระเวสสันดร ที่อาตมาเห็น
รูปวาดฝาผนังอยู่ข้างหลังที่นั่งเทศน์อยู่นี้ก็คือ **กัณหา-ชาลี**

เรื่องกัณหา-ชาลีนี้ พี่น้องญาติโยมทั้งหลายก็ลองมาฟังเป็น
อรรถเป็นธรรมดู เราไม่ต้องเอาลูกไปบริจาคหรอก แต่ฟังอาตมาดูให้ดี
ก็แล้วกัน

“**กัณหา หรือ กัณหา**” แปลว่า “**ดำ**” อันไหนเป็นธรรมดำ
บาปคือของดำ ของสกปรกเลอะเทอะ เรียกว่า**กัณหาธรรม** คือธรรม
อันดำ ทุกจริตทางกาย ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ตีฉันทา ทุกจริตทางวาจา
พูดปด พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ พูดหาประโยชน์ไม่ได้

ใส่ร้ายใส่ความ ต่ำทอเสียดสีคนโน้นคนนี้ อันนี้เรียกว่าปากดำ ปากสกปรก ปากเลอะเทอะ ทางใจเพ่งโทษอิจฉาริชยาเห็นผิด อันนี้เรียกว่าเป็นความผิดทางใจ กัณหา^๑นี้คือฝ่ายดำ ฟุ้งงกัณหาอันนี้มันเป็นของดำ ของสกปรก ของเลอะเทอะ คือ กัณหา^๑นี้แหละ บริจาค กัณหา อันไหนมันเป็นธรรมะดำ ๆ อันไหนเป็นของสกปรก เอาไปบริจาค เอาทิ้งไปจากตัวเรา ทิ้งไปละชั่วทำดี ทำจิตให้มันสะอาดผ่องใส อันนี้บริจาคเอาไปจากตัวของเรา อันไหนไม่ดีทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ไม่ดี เอาไปทิ้ง ๆ ทิ้งไปชิมันดำ มันสกปรก มันบาป บาปให้ผลเดือดร้อน บุญให้ผลเป็นสุข

บุญ คืออะไรละ บุญคือสุขธรรม ธรรมขาว ทำใจให้มันขาว ให้มันสะอาด ทำใจให้มันเบิกบาน พุทฺโธ รู้ตื่นเบิกบาน ธัมโม ทรงธรรมไว้ในใจ สังโฆ เชื่อเลื่อมใสในพระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้า ท่านผู้ทรงศีล ทรงธรรม ทรงวินัย จิตใจเราทำบุญก็แซมขึ้นเบิกบาน แต่อันไหนไม่ดี กัณหา แปลว่า ดำ เอาไปบริจาคเอาไปทิ้ง ทิ้งลงทะเล ทิ้งลงแม่น้ำโขง ทิ้งลงในป่าในเขาที่ไหนก็ทิ้งไปเถอะ ออกไปจากตัวและหัวใจของเราให้มันเป็นอากาศ ธาตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ เราจะได้ไม่ต้องไปยึดไปติด ไปหลงมัวเมากับมัน นี่**บริจาคบุตร** เห็นไหมละ กัณหาแปลว่าดำ ของดำคือยึดติดกับบุตร กอดรัดฟัดเหวี่ยงไม่รู้จักวาง คือความหลง ความยึด ความติด ความห่วงซึ่งเป็นของไม่ดี ห่วงกับความดำ ๆ มีด ๆ บอด ๆ เป็นบ้ำกัณนักกับกิเลสตัณหาตัวนี้ กิเลสเหมือนลูก กอดรัดฟัดเหวี่ยง เรารักเราทะนุถนอมมันเหลือเกิน

โลกเป็นของดำเราก็กิเลสเหลือเกินทะนุถนอมความโลภเอาไว้
โกรธเรียกว่าพยาบาท ความปองร้ายเสียดสี แบ่งแหว แบ่งกรรม

พวกนี้ เราก็หวงมันไว้เหลือเกิน ตัวโกธนี้น้ำมันเป็นของดำไว้แท้ ๆ ตัวหลงก็เหมือนกัน เราก็พากันหวงกันหวงกันเหลือเกินมันดำๆ มีดๆ บอดๆ เป็นอกุศลกรรม ทำให้ตานอกก็บอด ตาในก็บอด บอดทั้ง ตานอกทั้งตาใน มันบอดแล้วมันก็เดินชะเดินชนไปทั่ว เหมือนโค เหมือนควายตาบอด เดินชนตะไปละ

นี่คนบอดธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ชนแหลกพ่อแม่ไม่ฟัง พระเณรไม่ฟังไม่เชื่อ เอาแต่เรื่องราวที่เลวๆ นั้นละ อารมณ์ต่ำๆ อารมณ์เสียๆ จิตใจไม่เป็นบุญเป็นกุศล มาอวดกัน น้ำมันดำ ใจมันดำ ธรรมะดำๆ คือตัวโลก ตัวโกธ ตัวหลง นี่เป็น กัณหา

อีกอันหนึ่งคือขาลิ ขาลินะคือขาละ **ขาลิ**แปลว่าตาข่าย ตาข่ายนี้มันดักสัตว์ทำให้ติด เหมือนแห เอาไปซึงดักปลาๆ ก็ติด เอาไปซึงดักนกๆ ก็ติด เอาไปซึงดักไก่ ดักนกคุ้ม นกคุ้มมันก็ติด ติดหมดละ ตาข่าย นี่ขาละคือข่าย ข่ายคืออะไร คือกรงขังโลกทั้งหลาย ขึงสรรพสัตว์ให้ติด คือตาข่าย ตาข่ายนี่ก็คือ กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหาเป็นตาข่าย กิเลสกามมันพุนพุนราย

พี่น้องญาติโยมทั้งหลาย ก็จะมีผิวเดียวเมียเดียว รักกันจริง อย่าเบียดเบียนซึ่งกันและกัน อย่าฆ่าสัตว์อย่าไปลักทรัพย์ อย่าไปเอา ผิวเอาเมียใคร อย่าไปผิดกาเมสุมิฉฉาจาร อย่าไปผิดสุราเมรัย มันเป็น ตาข่าย ดักสัตว์ให้ไปตกนรกหมกไหม้ทำชั่วความเสียก็เกิดขึ้น นี่คือ ตาข่าย

ตาข่ายคืออะไรละ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ก็เป็น ตาข่าย มันดักหน้า ดักหลัง ข้างหน้ามันก็ดัก ข้างหลังมันก็ดัก ข้างหลัง คืออดีตมันก็ดักเราให้เราลุ่มหลง พัวพันเมามัว อนาคตยังไม่มาถึงมัน ก็ดักเรา ดักหน้าดักหลัง

สุดท้ายหัวก็ติดตาข่าย หัวเสียหัวเน่า แขนก็ติดตาข่าย แขนนี้
เราอยากทำบุญทำกุศล ขาก็ติดตาข่าย เดินจงกรมนั่งสมาธิก็ไม่ได้

สุดท้ายตาข่ายมันพันตัว เหมือนตาข่ายมันพันปลา ปลามันก็
ตาย เน่าอยู่ในน้ำ สุดท้ายแล้วตายเลย ตายทั้งเป็น ตายทั้งกลม ตาย
ทั้งโหลง ตายทั้งพวก

มนุษย์ทั้งหลายก็ตายเพราะตาข่ายนี้เอง มันดักอยู่ข้างหน้า ดัก
อยู่ข้างหลัง เรียกว่ากาม กามโอะมะ ห่วงน้ำคือกาม ภวโอะมะ ห่วงน้ำ
คือภพคือชาติ ไม่รู้จักเบื่อหน่ายในการเกิด แก่ เจ็บ ตาย อวิชชา
โอะมะ ความหลงมัวเมา เป็นตาข่ายเรียกว่ากามชะโห ตาข่ายคือกาม
ภวชะโห ตาข่ายคือภพคือชาติ ความยึด ความติด ความเป็นบ้ากับ
กิเลสมันเผาหัวตัวเองอยู่ไม่มีวันสร้างชา แล้วก็ อวิชชาชะโห ตาข่าย
คืออวิชชาความรู้ไม่จริง ความมืด ความบอด การบุญการกุศลไม่รู้
เข้าใจจักแต่ทำมาหากิน รู้จักแต่ขุดเผือก ขุดมัน ปลูกล้ม ปลุกข้าวโพด
เรื่องบุญกุศล อย่ามาถามกู กูไม่รู้ จะทำบุญกุศล ใครไปชวนนี้
โกรธเขาด้วยนะ ตาลึงใส่เขานั่นละตัวบาป นั่นละตัวชालะ ตาข่ายมัน
ปิดตา ตาข่ายมันปิดหูปิดตา ก็ไม่ได้มาดูพระ ปิดหูก็ไม่ได้มาฟังธรรม
เดียวกับตาข่ายพันแข้งพันขา ก็เลยเดินมาวัดไม่ได้ นี่คือขาลี ชาละ ห่วง
หวง ห่วงบุตร ห่วงธิดา ก็เข้าวัดไม่ได้ เหมือนเชือกผูกคอ ปอผูกศอก
โซ่ผูกขา

เชือกผูกคอก็คือบุตรภรรยา ปอผูกศอกก็เหมือนกันและก็โซ่
ผูกขา ก็คือกิเลสกำมวิบาก ติดผูกไปทั่ว นี่เรียกว่าไม่พ้นหม้อนรก เกิด
มาเป็นมนุษย์แท้ ๆ แทนที่จะได้มนุษยธรรม ใจสูงได้บุญกุศลคุณงาม
ความดี กลับไม่ได้ กลับเกิดมากินแล้วนอน กอนแล้วนิน ตื่นเช้า เข้า
แล้วค่ำ เอาไปเอามาตายทั้งตกรน เป็นเปรต เป็นผี น่าสงสาร คนโง่

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

อย่างนี้ก็มีเหมือนกัน พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ สอนมันก็ไม่เชื่อ นี่แหละขาลี ขาละ

พี่น้องทั้งหลาย มหาบิณฑบาตพี่น้องก็จงบริจาคว่างนี้

ธนบริจาโค บริจาคทรัพย์ ถิ่นที่เทศน์ก็ว่างอยู่ข้างหน้า เงินทองพี่น้องก็มาบริจาค

องคบริจาโค นี่ตัวเองอังคะ อวัยวะก็เอามาบริจาค มานั่งฟังเทศน์ฟังธรรม เป็นบ่อบุญบ่อกุศลเกิดขึ้นที่ตัวที่ตน นี่เรียกว่าของดีเกิดขึ้นที่จิตที่ใจของเรา

ชีวิตบริจาโค บริจาคชีวิต วันนี้ชีวิตของเราจะต้องได้เงิน เพราะไปขุดเผือก ขุดมัน หักข้าวโพง ข้าวโพด ทำไร่นาทำสวน เราเอาชีวิตของเรามาวัด มาสร้างคุณงามความดี เอามาบริจาคเลย แทนที่จะไปเอาข้าวโพด เอาข้าวเหนียว เอามัน เอาอ้อยที่ไหน ก็บริจาคชีวิตให้วัดให้พระชะวันนี่ มาร่วมบุญร่วมกุศลสร้างคุณงามความดี

ภริยาบริจาโค บุตรตบริจาโค บริจาคบุตรภรรยา ไม่ห่วง ไม่หวงละ วันนี้อมาทำบุญทำกุศลไม่ห่วงสามี ไม่ห่วงภรรยา ไม่ห่วงบุตรธิดาที่ไหนทั้งนั้น เอาใจมาใส่พระธรรมให้เต็มตะกร้า เรียกว่า **พระไตรปิฎกอภิธรรม** คือ ใจสงบ

สุตตปิฎก ก็คือฟังพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

วินยปิฎก ก็คือมาเอาศีล เอาธรรม ให้เต็มตะกร้าคือหัวใจของเรานั้นก็แบ่งบานมีความสุข

วันนี้ถ้ามาได้มาเยี่ยมพี่น้องชาวตำบลหนองไม้ไผ่ วัดหนองไม้ไผ่ อำเภอนองบุญมาก เป็นที่ปลื้มปิติพี่น้อง บ้านเล็ก แต่ใจใหญ่ มีของทำบุญกุศลมากมาย มีจิตุปัจจัยเตรียมธรรมมาสน์ไว้ให้เทศน์ให้

แสดงธรรมต้อนรับญาติธรรมทั้งหลายอย่างอบอุ่นมีความสุข **คุณโยม
ด้อย สุนิสรา พันสำโรง** นิมนต์และก็มีคุณโยมหลายต่อหลายท่าน มารอ
ต้อนรับ คุณพ่อคุณแม่ทั้งหลายก็ได้มาฟังเทศน์ฟังธรรม เป็นที่อบอุ่น
ชื่นอกชื่นใจนี้แหละคือกลิ่นศีล กลิ่นธรรม กลิ่นคุณงามความดีหอมทวน
ลมไปถึงภพหน้าชาติหน้า เป็นของดีของประเสริฐอย่างแท้จริง วันนี้
อาตมาปลื้มใจ ญาติโยมได้บุญและผู้ลำบากน้ำท่วม จะได้ของไปบริโภค
ดื่มกินเป็นที่สำราญเบิกบานจิตใจ บ่อบุญบ่อกุศลเกิดขึ้นเพราะน้ำใจ
ของท่านทั้งหลายที่มีทาน ศีล ภาวนา และเชื่อในคำสอนของ
พระพุทธเจ้า เรียกว่า **วิปาเกศรัทธา** เชื่อบุญกุศลทำดีแล้ววันนี้จะต้อง
สนองเราในวันหน้า หรืออย่างน้อยความดีที่ทำในวันนี้ก็สร้างความ
สงบจิตสงบใจ ให้เราเป็นบาตรเป็นฐานเป็นบารมีหนุนเรา ให้เกิดแต่
สิ่งที่ดี ๆ กับชีวิตและจิตใจของเรา และลูกหลานของเราก็พลอยได้รับ
ความสุขแห่งบุญบารมีอันนี้ด้วย

วันนี้ได้มาแสดงธรรม และมารับของสังฆทานจากท่านทั้งหลาย
อาตมาขออนุโมทนากับท่านทั้งหลาย ขอให้ท่านทั้งหลายมีความสุข
ความเจริญ อายุมั่นขวัญเย็น มีดวงตาเห็นธรรม มีจิตใจเลื่อมใสใน
พระพุทธศาสนาและก็หมั่นเพียร เรียนศึกษาปฏิบัติคือข้อปฏิบัติ แล้ว
ก็นำไปศึกษาถึงข้อคุณงามความดี ปฏิบัติสมาธิภาวนาให้จิตใจมันสงบ
ร่มเย็น และให้หลุดพ้นจากทุกข์ ไม่ได้ขาดนี้ ขอให้เป็นอย่างจริงนิจัย
ไปถึงภพหน้าชาติหน้าแล้วก็ถึงธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้นั้นแล้ว

วันนี้อาตมาได้แสดงธรรมะสั้นๆ โปรดท่านทั้งหลายก็เห็นว่าพอ
สมควรแก่เวลา จึงขอยุติการพูดธรรมะลงแต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วย
ประการฉะนี้/

พระธรรมเทคนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ละชั่วทำดี จิตย่อมสว่างไสว

นะโม (๓ จบ)

โย จ ปุพฺเพ ปมชฺชิตฺวา	ปจฺฉา โส นปฺปมชฺชติ
โส มํ โลกํ ปภาเสติ	อพฺภา มุตฺโตว จนฺทิมา
ยสฺส ปาปํ กตํ กมมํ	กุสเลน ปหียติ
โส มํ โลกํ ปภาเสติ	อพฺภา มุตฺโตว จนฺทิมา

จากนี้ไปขอให้ท่านทั้งหลายน้อมกายวาจา เป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา บูชาพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ด้วยการ
สำรวมกายและตั้งสติให้อยู่กับตัวแล้วกำหนดจิตและสติฟังพระธรรม
คำสอนของพระพุทธเจ้า จะได้รู้ยิ่งเห็นจริง จะได้ทราบข้อปฏิบัติเป็น
มรรค เป็นผล เป็นคุณงามความดี ประดับกายวาจาใจของเรา นี่คือ
สิ่งที่สำคัญในการฟังธรรมก็คือการดับทุกข์นั่นเอง วันนี้เอาตมาได้มาที่
อำเภอปากช่อง ตำบลหนองน้ำแดง และมาที่**บ้านคุณโยมสุนันท์
กันตะวงศ์**

พระธรรมเทศนา ที่บ้านโยมสุนันท์ กันตะวงศ์ บิดทพาดที่ อบต.หนองน้ำแดง อำเภอ
ปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

วันนี้ได้บิณฑบาตที่บริเวณ อบต.หนองน้ำแดง พี่น้องก็มาใส่บาตรกันพอสมควรทีเดียว และก็มาต่อที่บ้านฉันจึงเห็นพี่น้องก็มารอฟังเทศน์ ฟังธรรม นี่ก็วันเป็นมหามงคล เป็นวันใจบุญใจดี สร้างคุณงามความดีร่วมกัน โดยมีพระเป็นประธาน พี่น้องทั้งหลายก็มาร่วมฝ่ายสงฆ์ก็หลวงปู่พระครูชัยเขตคณานุรักษ์ หรือเราเรียกท่านว่าปู่ญาซี และก็อาตมา ทางฆราวาสก็มีคุณโยมสุนันท์ กันตะวงศ์ โยมวิชัย ครอบครัวยและพี่น้องทั้งหลาย ก็มาร่วมด้วย ทางตำรวจก็มีท่าน พันตำรวจโทสมพงษ์ และก็คณะ สภ.ปากช่อง และก็ อพพร.หลายต่อหลายท่าน หลายต่อหลายคนให้การต้อนรับ ท่านกำนัน ก็ด้วย ท่านผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลก็ด้วยหลายท่านหลายคน รวมมาเป็นกุศลคุณงามความดี นี่ก็ **สิ่งที่เป็นสิริมงคลให้กับชีวิตของเรา**

นี่แหละพี่น้องญาติโยมทั้งหลาย ได้ทำก็ถือว่าเปิดหู เปิดตา เปิดใจของเราที่มันมืดมนบอด ภาษาที่โบราณเขาเรียกว่า คนมืด ๘ ด้าน มืดแปดด้านมันเป็นยังไงพี่น้องเข้าใจหรือเปล่า

มืด ๘ ด้าน มันมืดสนิท มืดมนอนธกาล คือทั้งมืดทั้งบอด มืดบอดทั้งข้างนอกคือมืดทางกาย มืดข้างในคือใจ ภาษาโบราณว่ามืด ๘ ด้าน ก็คือคนไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษ ไม่รู้จักกตัญญูรู้คุณ ไม่รู้จักบุญคุณของประเทศชาติบ้านเมือง และไม่รู้จักกิริยามารยาทศีลธรรม เขาเรียกว่า “มืด ๘ ด้าน”

มืด ๘ ด้าน มันด้านไหนบ้าง คือ ตา ๒ ท่านเรียกว่าจักขุ ตะโม ตามืดตาทั้ง ๒ ดวง และก็หู ๒ โสตตะโม นีหู ๒ มืดเหมือนกัน แล้วก็ จมูก ๒ ฆานะตะโม จมูกมืด ๒ ชิวหาตะโม ลิ้นมืด ภาวะตะโม กายมืด และจิตมืดอีก ๑ รวมเป็นมืด ๘ ด้าน

ตามืดเป็นอย่างไร ? ตามันมืด ไม่มีแสงสว่าง ไม่ได้มองพระ
มองเงรละ ไปไหนรังเกียจพระ รังเกียจเงร พระพุทเจ้า พระธรรม
พระสงฆ์ เข้าไม่ถึง ตาประเภทนี้ทางตามันก็ไม่อยากมองพระมองเงร
ไม่อยากมองศาสนาว่า นีตามันมืด

ตาเนื้อข้างนอกเขาเรียกว่า **มังสะจักษุ** ตาเนื้ออันนี้มันก็มีต
เหมือนกัน หรืออีกอย่างหนึ่งไม่มีโอกาสได้เห็นพระ ผู้ทรงมรรคทรงผล
นี้ก็ตามืดนะ พระมีเต็มประเทศ แต่ไม่ได้เห็นพระผู้ทรงมรรค ทรงผล
ทรงศีล ทรงธรรม ท่านก็เรียกว่าตามืด มังสะจักษุ ตามืด นอกจากนั้น
ตาในคือทิพยจักษุ มันก็ยังมีตไปใหญ่ ไม่ได้เห็นฤทธิ์เห็นเดชของศาสนา
นรกสวรรค์ก็ไม่เคยเห็นนี้เรียกว่า ตาสองข้าง ซ้ายก็มีต มีตอดีตคือข้าง
ซ้าย มีตอนาคตคือข้างขวา เกิดมาจากอะไรเป็นยังไง บาปบุญกุศลที่
ได้เกิดมาเป็นมนุษย์เป็นยังไง ไม่ทราบไม่รู้ไม่เข้าใจ เกิดมาก็มีแต่กิน
แต่นอน มีแต่เรื่องกามกิเลส เรื่องกามเรื่องกิน เรื่องเสพสิ่งต่าง ๆ มีแต่
เห็นของพวกนี้เต็มชั้นธันดาน อันนี้เรียกว่ามืด ไม่ได้เห็นของดีของดี
อะไร ตามืดตาบอด นี้เรียกว่าตา ๒ มีตบอด ตานอกตาในบอดหมดเลย
ไม่รู้จักคุณงามความดีด้วย มีตข้างนอก มีตข้างใน นี้เรียกว่ามีต ๒ ด้าน
แล้วนะ อดีตก็มีต อนาคตก็จะมืดไปด้วย ภาษาทางธรรมะท่านเรียกว่า
ตะโม ตะมะ ปะรายะโน มีตมาแล้วก็มืดไป เกิดมาเป็นคนอาศัยบุญมา
เกิดไม่ทราบ พระพุทเจ้าสอนเปรี๊ยะ ๆ ไม่ทราบเรื่องบาปบุญคุณโทษ
เป็นที่หนักอกหนักใจของบ้านเมือง อยู่บ้านเป็นที่หนักอกหนักใจของ
พ่อแม่ ปรากฏว่าข้าราชการตำรวจไม่ได้พักผ่อนกับคนหยาบคนหนา
ประเภทนี้เรียกว่าตะโมตะมะ ปะรายะโน มีตมาแล้วก็มืดไป ตานอก
ตาในบอดเลย ๒ ด้าน

หุบอดอันนี้เหมือนกัน หุบอด หูนี้หูซ้ายหูขวาฟังเสียงอดีต
อนาคตไม่รู้ปัจจุบันไม่ทราบ เสียงศีลเสียงธรรมที่ท่านเรียกว่า สัพพะ
ระโส ัมมะระสัง ขิณาติ สัทโทคือเสียงนี้เป็นเสียงที่พระแสดงพระธรรม
คำสอนของพระพุทธเจ้า มาโปรด พระพุทธเจ้าประกาศศาสนาด้วย
เสียงนี้แหละ ไม่มีเสียงชะอย่างเดียวคำสอนออกไม่ได้นะ ต้องอาศัย
เสียง แต่คนประเภทที่เรียกว่ามิด ๘ ด้าน หูทั้ง ๒ ข้างไม่ฟัง ไม่สนใจ
เสียงที่จะเป็นเสียงคุณงามความดี เข้าสู่จิตสู่ใจไม่ได้ แต่เสียงกิเลส
เสียงสตรี เสียงบุรุษ เสียงเพลงลูกทุ่งลูกกรุง เสียงความสนุกสนาน
เปลือดเปลื่นมันอยู่ในหูตลอดเวลา นอนก็ยังหลับฝันไปถึงมัน ตื่นมาก็
เป็นบ้าไปกับมันอีก นี่เรียกว่าบอด หูทั้ง ๒ ข้างบอด นี่มิดไป ๔ ด้าน
แล้ว หูซ้ายหูขวาเกิดมาก็เลยไม่มีประโยชน์ มีช่องหูชะเปลา่ ขี้หูก็
เต็มหู เรียกว่า มิดบอด บอดทั้งหู บอดทั้งตา ขี้ตาก็เต็มตา มันเขอะ
มันถูกกิเลสปิดบังไว้มืด หูก็ไม่ได้แคะละทีนี้ หูดับฟังเสียงไม่รู้เรื่อง
ไม่ได้แคะเอากิเลสออก หูมันก็เลยบอดไปด้วย นี่! มิดไป ๔ ด้านแล้ว

ทีนี้ **ฆานะตะโม** เรียกว่าจุมุกบอด จุมุกมิด จุมุกดับ ไม่ได้
กลั่นศีล กลั่นธรรม กลั่นศีลมันหอมทวนลม เป็นกลั่นดอกไม้ของพระ
อริยเจ้าทั้งหลาย ศีล ๕ เป็นกลั่นที่ดีที่งาม ดอกไม้ไหน ๆ มันจะไปสู้
หรือ! ไม่สู้ เพราะมันไม่เขียว ดอกศีลดอกธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้า
ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ อย่างนี้เป็นต้น จุลศีล มหาศีล
มัชฌิมศีล ศีลที่เราประพฤติปฏิบัติ

อันนี้จุมุกมิด คือกลั่นนี้ไม่เอา กลั่นศีล กลั่นธรรมไม่เอา มันดับ
มันบอดไปเลยไปตมแต่กลั่นมูตร กลั่นคุณ กลั่นความโลภ ความโกรธ
ความหลง กิเลสตัณหา สูดตมกันไปแต่กับของภายนอก ดอกไม้มัน

ดอกไม้เนี่ย กลิ่นน้ำหอมอย่างนั้นอย่างนี้ เพลิดเพลินกับการแต่งเนื้อตัว ประเทืองผิวพรรณกันไป แต่ที่ไหนมีศีลธรรมอันดีงามฟุ้งซรจรรยา ทนลมได้และก็ไปตามลมได้คือดอกศีล ดอกธรรม กลับไม่ประพฤติ ปฏิบัติประหนึ่งว่าศีลธรรม คุณงามความดีไม่มี นี่เรียกว่าบอดไปอีก เรียกว่าจมูกที่จะได้ดมสิ่งที่ดีงามในอดีต คือบุพเพกตบุญญตา ว่า ตัวเองเคยทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดีมาก่อน ตลอดจนปัจจุบัน ก็ตั้งตนไว้ชอบ ก็ไม่เห็น ไม่รู้ ไม่ประพฤติปฏิบัติ นี่เรียกว่าไม่มีกลิ่นแห่ง คุณงามความดีติดเนื้อติดตัวเลย จะเป็นชายก็เน่า เป็นผู้หญิงก็เน่า เป็น บิดามารดาบุตรธิดาก็เลยเป็นคนเน่าคนเหม็น นี่มันเน่ามันเหม็นความ เน่าเหม็นมันไม่ดับมันไม่บอด มันบอดแต่กลิ่นหอมด้วยศีล ด้วยธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้า นี่มีดมา ๖ ด้านแล้วนะ

อันที่ ๗ **ชีวหาตะโม** ลิ่นบอด แทนที่ลิ่นจะได้ลิ้มรส **สัพพะ** **ระสัง ัมมะระโส ชินาติ** รสของพระธรรมคำสอนชนะรสทั้งปวง รสแห่งความหลุดพ้น รสชาติแห่งคุณงามความดี จิตใจกำหนดพุทฺโธ ัมโม สังโฆ ใจมันสงบสบาย กำหนดสติให้อยู่ในกาย ตั้งลมหายใจเข้า “พุท” ออก “โธ” ไม่ปล่อยให้จิตใจมันหายใจทิ้งไปเปล่า ๆ กำหนด ความติดอยู่กับตัว สร้างสติจิตใจมันก็สงบระงับ วางรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ นี่เรียกว่า ชิวหา คือลิ้นของเรา มาลิ้มรสพระธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้า

แต่เจ้าลิ่นมีดบอดมันไม่ยอมลิ้มรสพระธรรม มันไหลไป สวาปามกินแต่อาหาร กินแต่รูปเสียงกลิ่นรส แล้วก็อารมณ์เลว ๆ ที่เป็นกากเป็นเดนของมนุษย์ พระพุทธเจ้าพระองค์จึงตรัสว่า อะไรจะ ดุยากเท่ากับคตมนุษย์ บางทีทำเป็นรักมันกลับชัง บางทีทำเป็นชังมัน

กลับรัก ดูยาก กากเดนมนุษย์นี้มันเต็มเนื้อเต็มตัว ยิ่งโลกทุกวันนี้ หูตาจมูกลิ้นกายใจมีแต่ของหลอกของลวง ของที่เรียกว่าต้มตุ๋นกัน เต็มบ้านเต็มเมืองไปหมด **ชีวหาตะโม** นี่เรียกว่าล้น ล้นมันบอดไปด้วย ไม่ได้ลิ้มรสพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า รสศีล รสแห่งความ หลุดพ้น รสของพระธรรม ฟังแล้วได้คิด ได้อ่าน ดูเนื้อ ดูตัวของตัวเอง ฟังธรรมรสพระธรรม คนที่ดีก็จะดียิ่งขึ้น

แต่นี้คนทุกวันนี้มันดูยาก คนบางคนเกิดมาทำความเดือดร้อน ให้กับตนเอง แล้วก็ยังไม่พอ ยังทำความเดือดร้อนให้กับคนอื่น คนบางคนเป็นแบบนี้โยอะเยอะ

พี่น้องทั้งหลายพระพุทธเจ้า จึงให้ย้อนมาดูที่กายที่วาจาที่ใจของเรา สิ่งที่มีมันเป็นทุกข์มันก็มี เราก็มาพิจารณา ฉะนั้นเราก็มีข้อปฏิบัติ ขจัดกิเลสออกจากใจของเรา อันไหนไม่ดีทิ้งมันออกไป สร้างแต่การบุญกุศลคุณงามความดี ความดีทำไม่ยาก ทำได้ง่าย บุญกุศลก็ทำไม่ยาก อย่างพี่น้องมานั่งฟังเทศน์ ฟังธรรมมันก็เป็นบุญแล้ว พี่น้องถวายภัตตาหารมันก็เป็นบุญแล้ว พี่น้องใส่บาตรเป็นประจำมันก็เป็นบุญแล้ว พี่น้องได้สร้างวัดวาศานา บริจาคช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก เมื่อพี่น้องได้มานั่งทำจิตใจให้สงบ มันก็เป็นบุญขึ้นมาแล้ว นี่มันไม่ยาก ยิ่งพี่น้องมีใจยึดมั่นในพุทธัง ธัมมัง สรณังคัจฉามิ จิตใจถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ อันนี้มันก็เกิดบุญกุศล เกิดคุณงามความดี มันทำไม่ยาก มันยากแต่กิเลสมันหลอกคนเท่านั้น

ฉะนั้นบางคน จึงเกิดมาเพื่อทำความทุกข์ให้กับตัวเองและคนอื่น บางคนเกิดมาทำความทุกข์ให้กับคนอื่นเอาความสุขใส่ตัว สุดท้ายก็ไม่รอด พระพุทธเจ้าพระองค์จึงตรัสว่าเราต้องดำเนินชีวิตของเรา

เกิดมาสร้างความสุขให้กับตัวเอง และก็สร้างความสุขให้กับผู้อื่น เหมือนกับยาดี ยารักษาโรค ทำให้ตัวเองหายจากโรคและให้คนอื่นหายไ้จากโรคอีกด้วย นี่เป็นข้อปฏิบัติทำคุณงามความดีให้เกิดกับกายวาจาใจของเรา ให้รสพระธรรมมันเข้าสู่จิตสู่ใจของเรา ซึ่งในธรรม ยินดีในธรรม พอใจในธรรม ธรรมะก็คือ ความพอประมาณ ความพอดี ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม

ญาติโยมก็ปฏิบัติสมเป็นญาติเป็นโยม ไม่ต้องมาทำแบบพระ ก็ทำแบบญาติแบบโยมนั้นแหละ มีลูก มีเมีย มีสามีภรรยาที่มีกันไป พระธรรมท่านก็ไม่ได้ตำหนิแต่ประการใด แต่ขอให้รักซื่อสัตย์จริงใจ มีสัจจะวาจา มีสัจจมีจริงต่อกันและกัน พระธรรมท่านก็สนับสนุนเหมือนกัน นี่แหละพี่น้องความร่มเย็นเป็นสุขจะเกิดขึ้น ถ้าเราไม่เรียกว่าไม่มีติดานที่ ๗ คือมีดในทางรสพระธรรมเรียกว่าล้นมีด เราอย่าให้มันมีดนัก ให้มันสว่างกระจ่างขึ้นมา ฟังความดีซบเข้าไป เพราะวิชาทางโลก เรียนเท่าไร ๆ มันเรียนไม่รู้จักจบจักสิ้นล่ะ ได้แต่อยู่แต่กินแต่หลับแต่นอนตื่นมาเท่านั้น ไม่ได้เหมือนวิชาทางธรรม มันยาวมันไกล เพราะว่าวิชาทางธรรม ทะลุเมฆ ทะลุฟ้า ทะลุโลก เป็นวิชาพิเศษที่โลกเขาสอนกันไม่ได้ เว้นแต่พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลายเท่านั้นที่ท่านสามารถจะรู้ จะเห็น จะทราบ ไ้เราเห็นด้วยตากก็เพียงตา ฟังด้วยหูก็เพียงหู สัมผัสด้วยใจก็เพียงรู้พอใจไม่พอใจ ชอบชังเท่านั้น แต่ทางธรรมท่านเหนือไป ตาก็เลยตามนุษย์ หูก็เลยหูมนุษย์ ใจก็เลยใจมนุษย์ พระพุทธเจ้าจึงทราบ จึงสอน จึงรู้เรื่องของมนุษย์ จึงเป็นพุทธโธผู้รู้ รู้กิเลส รู้เรื่องของกิเลส รู้เหตุเกิดของกิเลส รู้วิธีดับกิเลสและรู้วิธีความเอาชนะกิเลส สุดท้ายรู้การเกิดการตายของสัตว์ทั้งหลาย รู้การ

ปิติ รู้การปฏิสนธิ ว่าสัตว์ตัวนี้ตายแล้วจะไปอย่างนั้น เกิดที่นั่นที่นี้ ตายแล้วไปอยู่ที่ไหน ก็มีพระทัยคือจิตมีญาณหยั่งทราบ ตามรู้ได้ พระพุทธเจ้าพระองค์จึงมีพุทธจิตที่จะสั่งสอนหลายประการ เข้า สาย บ่าย เย็น เรียกว่าสาย ๆ หน้อยสอนธรรมญาติโยม เย็น ๆ อบรมพระ กลางคืนสอนเทวบุตร เทวดา ตอนเช้ากำหนดจิตว่าวันนี้จะไปโปรดใคร ใครจะพอโปรดได้ ได้เห็นทุกข์เห็นโทษจะได้มีดวงตาเห็นธรรม ตอน เข้าๆ ก็ออกบิณฑบาตโปรดสัตว์ นี่คือวิถีทางของพระพุทธเจ้า

ที่นี่ใครที่เรียกว่า “ชีวหาโชติ” คือเป็นผู้ที่ไม่มิดบอด เป็นผู้สว่าง ก็จะสามารถเปิดใจ เปิดวาจา เปิดกาย เปิดรูปเสียงกลิ่นรส มาพิจารณา เป็นอรรดเป็นธรรม ใจมันก็ไม่มิดไม่บอด กายก็ไม่มิดไม่บอดก็มองเห็น

แต่ถ้าประเภท **ชีวหาตะโม** ลิ่นมิด กายะตะโม กายมิด มิด เหลือเกิน จะยกมือไหว้พระมือก็หนักเหลือเกิน เรียกว่าจะไหว้พระ สวดมนต์ จะไปทำบุญกุศล สร้างคุณงามความดี จะเดินจงกรม จะ สำรวมกายวาจาใจอะไร จะเอามือไปช่วยเขาทางกาย จะไปช่วยเขาทำ โนนทำนี่เป็นสาธารณประโยชน์ เป็นประโยชน์ตน ประโยชน์ผู้อื่น คนกายมิดไม่ทำเป็นกายทุจจริต โนน! เอาไปตีไปฆ่าไปเบียดเบียด ไปลักข่อ ไปถือเหล้าเมายากินกันสนุกสนานลืมนื้อลืมตัว กายมันมิด เป็นกายทุจจริต มีแต่ความชั่วเต็มตัวเต็มกาย นี่! กายะตะโม กายมิด ตามมิด ทุมิด ลิ่นมิด จมูกมิด และก็มาสู่กายมิด มิด ๗ ด้าน

ที่นี้ตัวสุดท้าย ตัวนี้คลุมหมดคือใจมิด มิดครบ ๘ ด้าน โลกมิด ธรรมมิด ก็เลยมิดไปหมดเลย จิตใจก็เรียกว่ามิด อวิชาภาษาทาง ธรรมะ อวิชา มันปกคลุมหัวใจ จะทำดีก็ทำไม่ได้ เพราะไม่มีปัญญา ที่จะไปทำเพราะมันมิดมันบอด เพราะว่าใจมันถูกปิด ปิดแล้วมันก็

ไม่เห็นคุณงามความดี ต้องเปิดออก เปิดออกมาทำบุญมาทำทานเปิด
ออกมารักษาศีล มาประพฤติปฏิบัติธรรมสร้างคุณงามความดี เมื่อมัน
มีแล้วพระพุทธเจ้า พระองค์จึงทรงแสดงเป็นบทภาษิตธรรมที่อาตมา
ได้ยกเป็นอุเทศน์เป็นภาษาบาลีไว้ในเบื้องต้นว่า

โย จ ปุพฺพเพ ปมชชิตฺวา ปจฺจมา โส นปมชชติ
โส มํ โลกํ ปภาเสติ อพฺภา มุตฺโตว จนฺทิมมา

ผู้ใดมีดีหรือประมาทแล้วในกาลก่อน ภายหลังมาฟังพระธรรม
คำสอนของพระพุทธเจ้า มาฟังพระสงฆ์ท่านชี้แจงแสดงเปิดเผยความ
ไม่ดีทั้งหลาย เราก็ตะเวน ท่านแสดงชี้แจงความดีทั้งหลาย เราก็นำไป
ประพฤติปฏิบัติจะได้หูตาสว่างไม่มีดี ใครก็แล้วแต่ที่ทำอย่างนี้ได้ บุคคล
นั้นก็เหมือนพระจันทร์พ้นแล้วจากเมฆหมอก ส่องแสงสว่างจ้าฉะนั้น

นี่แหละพี่น้องใครเคยประมาทเลินเล่อ เคยทำผิดทำพลาดพลั้ง
เท่าไร ก็เป็นเรื่องอดีต อย่าไปสนใจกับมันมากนัก ผ่านมาแล้วก็ผ่าน
ไป อยู่กับปัจจุบันธรรมของเรา ทำตัวให้มันดี รักษาศีล เจริญคุณงาม
ความดีให้มันเก่ง ๆ เป็นสามีนึกนำครอบครัว เป็นภรรยาก็เป็นภรรยาที่
ดีอย่าให้ขายหน้า สามีนึกไปไหนนี้แข่งหน้าแข่งหลังผู้เป็นผู้ชาย อันนี้
ไม่ถูก ผัวก็เหมือนกัน สามีนึกเป็นแบบฉบับอบอุ่นแก่ภรรยาผู้หวังพึ่งพิง
อันนี้ก็เป็นคุณงามความดี ครอบครัวบุตรธิดาก็เคารพบูชาบิดามารดา
ด้วยความเคารพนบนอบ รู้จักกราบรู้จักไหว้ รู้จักอภิเษก ผู้มีพระคุณ
ตลอดจนอุปัชฌาย์ครูบาอาจารย์ทั้งหลายก็เป็นคุณงามความดีปรากฏ
ขึ้น ดวงใจมันก็ไม่มืด ดวงใจมันก็สว่าง นี่แหละพี่น้องใครเคยประมาท
พลาดพลั้ง เคยทำผิดอะไรแล้วก็แล้วกันไปเหมือนสายลมที่พัดผ่าน
เอาคืนมาไม่ได้ ได้แต่ปัจจุบันทำดีต่อไป นี่เป็นพยานหลักฐานให้เห็น

ต่อหน้าต่อตา ความดีระดับสายตาก็คือความดีที่เห็นกันในคราวเป็นมนุษย์ก็คือทำทาน รักษาศีล ประพฤติปฏิบัติคุณงามความดี เห็นกันต่อหน้าต่อตา ใจก็รู้สุข ใจแคไหนก็รู้ทุกข์ ความสุขความทุกข์จะโง่จะฉลาดมันก็รู้เกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่มีปัญญามันก็ทราบว่าความทุกข์มันเป็นยังไง ทราบด้วยกันทั้งนั้น นี่นำมาพิจารณา จะได้รู้ได้เห็น สิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย จะได้ปิดเป้ามันออกไปจากจิตจากใจของเรา นี่แหละภาษาทางธรรมะ ท่านจึงบอกว่าเคยประมาทแล้ว เคยมิดแล้วในกาลก่อน แต่ภายหลังมาฟังพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า สว่างขึ้น จิตใจดีขึ้น ก็จะเป็นคนดี ก็จะพ้นจากทุกข์ อภิบทหนึ่งอาตมาได้ยกขึ้นไว้ในเบื้องต้นว่า

ยสฺส ปาปํ กตํ กมมํ

กุสเลน ปหียติ

โส มํ โลกํ ปภาเสติ

อพฺภา มุตฺโตว จนฺติมา

แปลเป็นภาษาไทยได้ความว่า บาปอกุศลกรรม สิ่งที่ไม่ดี ความชั่วทั้งหลายที่เราเคยทำแล้วเคยประพฤติกแล้วมันไม่ดีมันเป็นของเลว มันเป็นของต่ำ แต่ต่อมาเราละมันได้ ด้วยข้อปฏิบัติกำจัดบาป ทำบุญ ทำทาน สละความโลภ มีศีล สละความโกรธ มีสมาธิ ภาวนา สละความโง่ความหลงออกไปจากจิตจากใจของเรา ละทิ้งบาป ทั้งความชั่วความเสียหาย ทั้งกิริยามารยาทที่ไม่ดีกลับมาประพฤติเป็นสุจริต สุจริตทั้งกายทั้งวาจาทั้งใจ จิตใจก็ชุ่มเย็นเบิกบาน พระพุทธเจ้าพระองค์จึงทรงแสดงว่า คนประเภทนี้ก็เหมือนพระจันทร์พ้นแล้ว จากเมฆ จากหมอก จะส่องแสงสว่างจ้า

พระจันทร์สว่าง พระอาทิตย์สว่าง โลกมันถึงสามารถมองเห็นว่าอะไรต่อมิอะไร ถ้ามันดับไปเมื่อไรแล้วละก็ มองไม่รู้เรื่องเหมือนกัน

จิตใจของคนตั้งแต่เกิดมา บางที มันก็ไม่รู้บาปบุญรู้คุณรู้โทษ เกิดก็
สักแต่ว่าเกิดมา ไม่มีครูบาอาจารย์ ไม่มีพระเณร อบรมสั่งสอน มันก็
ไม่รู้ แต่พอมารู้อย่างอาตมาเทศน์นี่ละ ฟัน้องทั้งหลายก็จำไว้ในใจและ
ก็นำไปประพฤติปฏิบัติปิดเป่าความไม่ดีออกจากตัวเรา อย่าเผลอเผลอเผลอ
เผลอไม่ได้ ตายเร็วตายง่าย เกิดง่ายตายง่าย คือ มนุษย์ตายไม่ยากเลย
บางทีก็ดูเหมือนนาน ๗๐-๘๐ ปี บางทีก็เหมือนแป๊บเดียว มีลมหายใจ
กับไม่มีลมหายใจ ความตายมีอยู่แค่นี้ หายใจเข้าหายใจออกอยู่ปลาย
จมูก ความตายไม่ได้อยู่ที่แขนขาหน้าตา ลมหายใจยังมีอยู่ก็คือไม่ตาย
ลมหายใจหมดมันก็คือตาย ลมหายใจยังมีอยู่ถึงแม้แขนขาขาด เขาก็
ยังไม่เรียกว่า ตาย

นี่แหละความตายอยู่แค่ปลายจมูก เราจึงต้องนำมาพิจารณา
เป็นอรรถ เป็นธรรม พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จะได้หายมืด
พระพุทธเจ้าพระองค์จึงทรงแสดง บุคคลไว้ ๔ จำพวก คือ

๑. **ตะโมตะมะ ประายะโน** บางคน มีตมามีตไป อันนี้มีต ๘
ด้าน มีตทั้งตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ มีต ๘ ด้าน คือ ๑ หลงในรูปเสียง
กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ หลงในลาภยศ สรรเสริญ สุขทุกข์
ได้มาเสียไป มีต ๘ ด้าน ติดในโลกธรรม ๘ นี้เรียกว่า มีต

ตะโมตะมะ ประายะโน เกิดมานี้เหมือนสัตว์ตัวหนึ่ง หรือบางที
สัตว์บางตัวอาจจะดีกว่าคนบางคนก็ได้ เพราะมนุษย์เลวทำความเดือด
ร้อน กิริยามารยาทแต่ละวันนี่ไม่เคยคิดเคยอ่าน ทำความเดือดร้อนให้
สังคม ตลอดจนระรานเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ก่อทุกข์ก่อโทษ นี่พวกเกิด
มีตมามีตไป มีตตลอดเลย นี่เป็นทุกข์จริงๆ คนประเภทนี้ ยากที่จะไป
สู่สวรรค์ พรหมโลก พระนิพพานได้

พระธรรมเทศนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ประเภทที่ ๒ ตะโม โขติ ประายะโน มันมีตมา มีตมามันมากับความทุกข์ ความยาก ความลำบาก เกิดเป็นคนก็แร้นแค้นกันดารเหลือเกิน แต่ยังไม่หมดหวัง มีความขยันหมั่นเพียรในการสร้างคุณงามความดี ก็ทำคุณงามความดี พอดีได้ไปเจอพระเจอผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ หรือได้ไปคบเพื่อนที่ดี ๆ บิดามารดาก็คอยอบรมสั่งสอน สุดท้ายก็รู้จักบาปจักบุญจักคุณจักโทษ อันนี้เป็น ตะโม โขติ ประายะโน มีตมาแล้วก็สว่างไป อันนี้ดี เป็นความดี อันนี้ประเภทนี้เรียกว่ามันเป็นยาขมตอนแรก แต่ตอนหลังมันก็เป็นยาที่รักษาโรคให้หายได้ พวกมีตมาสว่างไป

อีกประเภทหนึ่งท่านให้ชื่อว่า โขติ ตะโม ประายะโน สว่างมาแล้วมีตไป เกิดอยู่ข้างวัดเกิดอยู่ใกล้ ๆ พระ เกิดอยู่ในประเทศที่มีพระพุทธศาสนานั่นละ แต่ไม่สนใจจิตสนใจในหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า มีโอกาส มีวาสนา มีพระแสดงธรรมให้ฟังสอนศีล สอนธรรม ก็ไม่นำไปประพฤติปฏิบัติ อันนี้มีวาสนาที่ได้ฟัง มีวาสนาที่ได้เกิดในประเทศที่ดี ๆ เป็นเมืองพุทธ แต่ก็ไม่สนใจจิตสนใจ

ประเภทนี้เรียกว่าสว่างมาแล้วก็มีตไป มาดีแต่ไปร้าย น่าเสียดายเหลือเกินคนประเภทอย่างนี้เรียกว่าเกิดมาในตระกูลพ่อแม่มียศถาบรรดาศักดิ์ มีเงินมีทองด้วย พ่อแม่เป็นสัมมาทิฐิ คิดดีทำดี แต่ลูกมันไม่เอาด้วยเสียดายเหลือเกิน นี่เรียกว่ามาดีไปร้าย

ประเภทสุดท้าย โขติ โขติ ประายะโน มาดี ไปดี มาเจริญ ไปเจริญ มาเลิศ ไปเลิศ ประเภทนี้เกิดมาในเมืองพระพุทธศาสนา พ่อแม่ก็พร้อม ทรัพย์สมบัติบริวารก็พร้อม แล้วตัวเขาเองก็สนใจในศีลธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้าด้วย ก็หมั่นเพียรประพฤติปฏิบัติคุณงามความดี ด้วยการทำบุญกุศลทาน ด้วยการรักษาศีล ด้วยการประพฤติ

พรหมจรรย์ ฟังเทศน์ฟังธรรม เป็นคนไม่ประมาท ตั้งสติ มีจาคะ เสียสละแบ่งปัน เป็นคนมีความอดความทน จิตใจไม่อ่อนแอท้อแท้ ตั้งมั่นในศีลในธรรมในทาน ในคุณงามความดีที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน เกิดมาได้คบบัณฑิตก็เกิดเป็นบัณฑิตตามบัณฑิตไป เพราะการได้คบนั่นเอง เพราะว่าการคบคนสำคัญ พระพุทธเจ้า จึงตรัสว่า ยัม เว เสวติ ตาทีโส คบคนใดก็มักจะเป็นเช่นนั้น

เหมือนกับบอระเพ็ดนี้ละญาติโยมทั้งหลาย บอระเพ็ดมันขม ขมมาก เอามาขึ้นเดียวขม แต่เอาไปแช่น้ำตาลสักกิโลหนึ่ง บอระเพ็ดก็กลายเป็นบอระเพ็ดหวานเลยทีเดียว ฉ่ำไปเลย นี่มาคบบ้างของหวานก็พลอยหวานไปด้วย แต่อีกอย่างหนึ่งเหมือนกัน บอระเพ็ดเหมือนกัน แต่เอาไปรวม ๆ กับบอระเพ็ดด้วยกัน ขมเข้าไปกันใหญ่เลยทีนี่

โจรเจอโจร คนร้ายเจอคนร้าย คนชั่วไปเจอคนชั่ว ก็ไปกันใหญ่เลย นี่สำคัญเหมือนกัน เหมือนต้นมะขาม มะขามหวานต้นเดียว ไปปลูกท่ามกลางมะขามเปรี้ยว ไม่เกินปีเดียวเท่านั้น มันก็จะเปรี้ยวตามกันไปหมด นี่เรียกว่าไปคบบัณฑิตตั้งแต่ต้นไม้ แม้แต่บอระเพ็ด มันไปคบบอระเพ็ด ไปคบน้ำตาลก็พลอยหวาน

ส่วนน้ำตาลหวานๆ ไปเจอกับของเปรี้ยว ๆ เยอะๆ อย่างเช่น มะขามหวานก็พลอยเปรี้ยวไปด้วย นี่เรียกว่าพวกมากลากไป

ฉะนั้นการคบคนเป็นของสำคัญ จิตใจของเราก็เหมือนกัน ให้มันเชื่อมไปกับความดี มันก็จะไปกับความดี ถ้าเราไปเชื่อมมันกับความชั่ว มันก็จะไปกับความชั่วมันง่าย ความดีมันทำยาก ความชั่วมันทำง่าย

พระพุทธเจ้าพระองค์จึงทรงสอนสั่งพวกเราให้รู้เนื้อรู้ตัวอย่า
ประมาทเลินเล่อ ถ้าใครเป็นประเภท **โชติ โชติ ประระยะโน** สว่างมา
สว่างไป สนใจในพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า มาดีแล้วก็ไปดี
อันนี้เลิศเลอประเสริฐเหลือเกิน พี่น้องทั้งหลายที่นั่งฟังเทศน์อาตมา
อยู่นี้ มีใช้คนมีด ๘ ด้าน มีใช้คนบาปคนมีเวรมีกรรม แต่เป็นมนุษย์
ที่เป็นมนุษยธรรม เคยทำศีลรักษาศีล เป็นมนุษย์ผู้ทรงคุณค่า ด้วยการ
ประพฤติปฏิบัติตัวเอง ก็เป็นประเภท **โชติ โชติ ประระยะโน ดีมาดีไป**
สว่างมาสว่างไป เลิศมาเลิศไป นี่คือคุณงามความดี

นี่แหละพี่น้องญาติโยมท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย เราทั้ง
หลายมาฟังเทศน์ฟังธรรม มาสร้างบุญกุศลคุณงามความดี ก็จงทำกัน
ต่อไป อย่าระย่นระย่อ อย่าท้ออย่าถอย เพราะอันนี้ละจะเป็นเสบียง
ทางของเราเป็นอย่างดีทีเดียว อย่างมาคิดอย่างมาด้านพระธรรมคำสอน
ของพระพุทธเจ้านะ มันจะเสียผู้เสียคน เสียเวล่ำเวลาเสียการเสียงาน
เสียที่สุดคือเสียใจของเรานี้ละ ฉะนั้นถ้าเราไม่อยากเป็นคนไอ้มีด ๘
ด้าน ประเภทที่เรียกมีดมามีดไป ชั่วมาชั่วไป บาปมาบาปไป

เกิดมาก็มาแต่ตัวเปล่า แต่เวลาตายไปเอาบาปกรรมไปด้วย
อันนี้มันเสียเชิงเสียชาติแห่งความเป็นมนุษย์ บทเวลาเจ้าเกิดมามีอะไร
มาด้วยเล่า ไยเจ้ามัวเมาแต่สุขสนุกโฉน เกิดมามันมาแต่ตัวคนเดียว
แต่มันมาแบกบาป แบกเวร แบกกรรม แบกความชั่วกลับไปด้วย นี่มัน
ไม่ไหวเหมือนกัน เรามาตัวเปล่าแต่เราไม่ไปตัวเปล่า เราแบกบุญกุศล
คุณงามความดี ตั้งแต่โน้นเลย มรรค ๘ ทางเดินอันประเสริฐ สัมมา
ทิฐิ ความเห็นชอบ เห็นด้วยปัญญาในทาน ศีลสมาธิปัญญา ดำริชอบ
คิดดี ทำดีและก็ปฏิบัติดี เรียกว่า**สัมมาสังกัปป**

สัมมาวาจา เจรจาชอบ พูดจามีสติ พูดจามีเหตุมีผลเป็นคำพูด ประกอบไปด้วยประโยชน์ สัมมาวาจา สัมมากัมมันโต การงานชอบ ทำให้มันดี ทำให้มันเด่น ทำให้มันรวย ทำให้มันดัง ทำให้มันถึงพริก ถึงขิง คุณงามความดี งานทางโลกให้มีทรัพย์สินเงินทอง ไม่มีทรัพย์ มันอยู่ไม่ได้นะ คนต้องขยัน ทรัพย์ทางโลกก็ต้องมี ทรัพย์ทางใจคือศีล คือธรรมก็ต้องมี เรียกว่า กัมมันตะคือการงาน การงานทางโลกคือทำ มาหากิน ทำงานทางธรรมก็คือกรรมฐาน กำหนดพุทโธ อัมโม สังฆโม ในใจตลอด นี่ก็เป็นการงานในทางธรรม กับเราตลอดเช่นเดียวกัน

สัมมาอาชีโว อาชีพชอบ ก็ให้สุจริตในอาชีพ อย่าเป็นอาชีพที่ ทุจริต ทุจริตสุจริตเราก็อกราบ ใจซื่อมือสะอาดเขาเรียกว่าสุจริต ใจคด ใจอ อันนี้มือสกปรก ท่านเรียกว่าทุจริต

สัมมาวายาโม พยายามชอบ หมั่นเพียรพยายามให้มันชอบ มันดี **อุฏฐานะ** ขยันหมั่นเพียร นอกจากขยันหมั่นเพียร **อารักขะ** รู้จักรักษาทรัพย์สมบัติที่หามาได้ มันยากกว่าจะได้เงินเดือน กว่าจะได้ เรียบจบ กว่าจะมีบ้านมีเรือน อย่าสุรุ่ยสุร่ายจับจ่ายใช้สอยให้พอดี อย่าเกินเนื้อเกินตัวเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตัว เป็นคนไม่เย่อหยิ่งไม่มี มานะไม่อวดโตอวดเก่ง อวดดีอวดดี เรียกว่าเป็นคนมีสัมมาวายามะ พยายามชอบ เพียรละกิเลส เพียรหาเงินหาทรัพย์ เพียรละความชั่ว เพียรสร้างความดี เพียรดับทุกข์ เพียรหาเงินหาทองให้มันมีเงินมีทอง มีรถ มีบ้าน มีเรือน มีเกียรติ มีศักดิ์ศรี ไม่อายใครด้วยเรี่ยวแรง ด้วยปลื้มแข่ง ด้วยกำลังของตัวเอง ถ้าเป็นชายก็เป็นชายชาติตรี ถ้าเป็น หญิงก็เป็นกุลสตรีเป็นที่เบาใจของสามี อันนี้เรียกว่าวายามะ พยายาม อย่างถอย เกิดเป็นคนลมหายใจยังมิอยู่ สู้มันจนหยดสุดท้าย อันนี้คือ

ลักษณะของบัณฑิต ไม่อ่อนไม่หนึ่เพื่อจะสร้างคุณงามความดี

สัมมาสติ ระลึกรับรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา รู้ตัวว่าเราเป็นใครเรามีฐานะยังไง เกิดจากไหน อย่าลืมกำเนิด โคตรเหง้าของตัวเอง ไม่ลืมเนื้อลืมตัว นี่เรียกว่าสติมันอยู่กับตัว เป็นพระก็ไม่ลืมความเป็นลูกหลานของพระพุทธเจ้า เป็นโยมก็ไม่ลืมความเป็นอุบาสก อุบาสิกา มีศาสนาอยู่กับตัวเดินไปไหนมาไหน มีศาสนาแปะติดอยู่กับทะเบียนบ้าน แล้วก็ทะเบียนคือหัวอกหัวใจของเราด้วย เห็นเหล่ายาสุราปลาปิ้งอะไรที่ไม่ดีไม่ทำ เพราะเราเป็นลูกหลานของพระพุทธเจ้า เราไม่ใช่คนอดคนอยาก เราไม่ใช่ข้าของกิเลสตัณหา เรามีศักดิ์มีศรี เกิดเป็นคนจะไม่ยอมลดศักดิ์ศรีไปเกลือกกลั้วกับสิ่งที่มันเลวมันต่ำ เรียกว่าสติพิจารณาและสัมปชัญญะ รู้ตัวอยู่ตลอดเวลา

สุดท้าย “**สัมมาสมาธิ**” จิตใจมั่นคง อันนี้สำคัญที่สุด จิตใจมั่นคงแล้วละ มันก็ทำอะไรได้ทุกสิ่งทุกอย่าง ภาวนาก็ง่าย ทำสมาธิก็ง่าย ทำการงานทางโลกมันก็ง่ายไปหมด ถ้ามันมีสมาธิ จิตใจตั้งมั่น ไม่โยกคลอน ไม่เอนเอียง ไปในทางรัก ทางชัง ทางชอบ ทางเกลียด ทางโกรธ มีอุเบกขาเป็นกลาง มีจิตใจมันดีตลอดเวลา จิตใจตั้งมั่น ภูเขาทั้งลูกก็ขุดได้ทั้งนั้นละ น้ำอยู่ใต้ดินก็เจาะมันขึ้นมากินได้ ถ้ามันตั้งมั่นแล้ว บ้านไม่มีก็หาเงินสร้างมันจนได้ รถไม่มีก็หามาใช้มันจนได้ นี่เรียกว่ามีความตั้งมั่นแล้ว ไม่ถอยนี่เรียกว่าคนตั้งมั่น ไปไหนไปไหนได้หมด ทำอะไรได้หมด เรี่ยวแรงยังมีแข็งแรง หน้าตา หู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็ยังมีก็สามารถจะทำตัวบำเพ็ญตัวให้บริบูรณ์ ในศีล สมาธิ ปัญญา นี่เป็นทางธรรม ทางโลกก็บริบูรณ์ด้วยทรัพย์ ยศ เกียรติ ศักดิ์ศรี อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติก็จะเกิดขึ้นเป็นกองบุญ กองทรัพย์ กองมรดก เกิดขึ้นให้ลูกให้หลานได้ชมเชยว่าแห่ม! ปู่ ย่า ตา ยาย บิดา

มารดา ของเราท่านก็เอากลเราเหลือเกิน หามาเราก็ต้องรักษาอย่างท่าน ลูกหลานจะได้กล่าวขวัญถึงตระกูลนี้ตระกูลนั้น ว่าพ่อแม่ได้สร้างฐานะ มั่งคั่ง และได้สร้างหลักธรรมมั่นคงในจิตในใจก็เป็นสัมมาสมาธิเกิดขึ้น ในดวงจิตดวงใจ นี่แหละเป็นคุณงามความดีที่จะเกิดขึ้นในจิตในใจของเรา นี่แหละประเภทที่เรียกว่าสว่างมา สว่างไป สว่างจิต สว่างใจซะก่อนมันถึงจะสว่างอย่างอื่นได้ ถ้าใจมันซึมซาบเศร้าหมองแล้วละก็มันสว่างไม่เกิดทำอะไรมันก็ไม่ขึ้น อยากแท้ๆ อยากได้มันก็ไม่ได้ อยากถึงมันก็ไม่ถึง เพราะจิตใจมันเศร้าหมอง จิตใจมันไม่มีสมาธิ มันก็ไม่ถึง

พี่น้องญาติโยมทั้งหลาย ท่านทั้งหลายมาฟังธรรมคำสอนของ พระพุทธเจ้า ท่านทั้งหลายก็คงไม่ใช่คนอยากสิ้นกิเลสหรอก มนุษย์จะมีสักกี่คนอยากสิ้นกิเลส เพราะมนุษย์ทั้งหลายมันอยู่กับความชั่วอยู่กับกิเลสตัณหามาตั้งแต่วันเกิด ให้เขาอยากสิ้นกิเลส เขาไม่อยากจะสิ้นหรอก พระจะพูดให้เขาสิ้นกิเลสมันพูดยังงัย มันพูดไม่ได้ ก็พูดได้เพียงแต่ว่าทำดีมันจะดี ทำชั่วมันจะชั่ว ระวังตัวและหัวใจของตัวเอง

ส่วนคำว่าวิมุตติหลุดพ้นจากกิเลสเป็นนิสสัยวาสนาของท่านผู้มี วาสนาบารมีญาณที่จะบำเพ็ญตน ส่วนเราๆ ท่านๆ ที่อินทรีย์อ่อน ปัญญาอ่อน มันก็ยังลั้งเลสงสัยติดอยู่ในกากในเดน ในกิเลสตัณหา นั้นละ มันก็พัวพันมัวเมา แต่เมื่อได้มาฟังพระธรรมคำสอนของ พระพุทธเจ้าแล้ว ก็จงสลัดความมืด ๘ ด้านความมืด ๘ ทิศ ออกจากจิตจากใจของเรา ให้มันสว่างกระจ่างขึ้นมา

สมกับที่พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงตรัสเอาไว้ว่า ผู้ใดเคยมืด เคยบอด เคยประมาทมาในกาลก่อน เมื่อมาฟังพระธรรมคำสอนของ พระพุทธเจ้าแล้วระลึกขึ้นรู้ตัวกลับตัวกลับใจก็สร้างคุณงามความ

ดีต่อไป อันนี้จิตใจจะสว่างจ้า พ้นจากมารคือกิเลสมันรุมเร้า รุมรัด
ในจิตใจ

นี่แหละเหมือนกันบาปกรรมที่เคยทำมามากน้อยมันมีด้วยกัน
ทุกคน แต่วันนี้รู้แล้วก็ละ กิเลส กิเลส มันคนประเภทนี้ ก็เหมือนกัน
ก็จะมีโอกาสพ้นจากทุกข์ไปสู่มนุษยสมบัติ สวรรค์สมบัติ นิพพาน
สมบัติ พรหมโลกสมบัติได้เหมือนกัน

พี่น้องญาติโยมทั้งหลาย วันนี้あたมาได้มาแสดงความมิดความ
แจ้งโลกนี้มันก็มีเท่านั้น มิดสว่าง มิดสว่างมีอยู่แค่นี้อย่าไปเป็นบ้ากับ
มันกับมิดสว่าง อายุปีปีปี ๓๐-๔๐-๕๐ ปีก็อยู่กับมิดกับสว่าง มิดกับ
แจ้ง มิดกับแจ้ง มีอยู่แค่นี้ อย่าไปตื่นกับมันมากนัก พี่น้องทั้งหลาย
มันมีอะไร? ถามดูซิว่า มันมีอะไร? โลกใบนี้มันมีอะไร? กินแค่กิน นอน
แค่นอน เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มใช้สอย มันก็แค่นี้ เราต้องมิดกับมัน
อย่าไปเป็นบ้า บ้าให้กิเลสมันเผาหัวตัวเอง สงสารตัวเองชะบ้าง
แผ่เมตตาให้กับตัวเองชะบ้าง อย่าไปเป็นบ้ากับมัน กับโลกใบนี้
สาระแก่นสารมันมีแค่นั้น ใคร ๆ เกิดมาก็มีแต่ความหวังไม่ทราบว่ามี
นายไหนนางไหนได้สมหวังบ้างสักกี่คน ถามเอาตั้งแต่สูงสุดจนถึง
ต่ำสุดปรากฏว่า เกิด แก่ เจ็บ ตาย เกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป ตายแล้วต่าง
คนต่างไป เท้าเทียมกันทั้งหมด มีดีชั่วเท่านั้นละพี่น้อง ที่จะยึดเป็น
เสบียงทานให้เราต่อไปในภายหน้าภพหน้า คือบุญกุศลคุณงาม
ความดีเท่านั้น

พี่น้องญาติโยมทั้งหลายมาทำบุญวันนี้ถือว่าเป็นศุภมงคล เป็น
ฤกษ์ดียามดี เป็นสุนัขขัตตัง สุ่มังคะลัง สุปะภาตัง สุหุณฺณุตตัง เป็น
ฤกษ์ดี ฤกษ์งามยามดีเป็นเวลาดี เป็นวันดี เป็นเดือนดี เป็นวินาทีดีแล้ว

ก็ได้ฟังธรรมดี ๆ ของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์

วันนี้พี่น้องตักบาตรทำบุญกันล้นหลาม ถือว่า อบต.หนองน้ำแดง ก็กลายเป็นสถานที่ประพาศธรรมไปด้วย และบ้านคุณโยมสุนันท์ กันตะวงศ์ ก็กลายเป็นลานธรรมลานเทศน์ให้พี่น้องได้มาอ้อมอุ่นอกในใจ ในทางศีลทางธรรม ทำจิตให้เป็นสมาธิ ภูมิรู้ดีปฏิบัติดี และดำริดี สร้างคุณงามความดี เป็นความชอบประกอบไปด้วยศีลธรรมคำสอน ของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง

วันนี้เอามาได้มาแสดงธรรม ก็มีความปลื้มใจในของบิณฑบาต การทานทั้งหลายที่พี่น้องร่วมทำบุญตักบาตร ถวายจงด้นบริบูรณ์ ทุกสิ่งทุกอย่าง ขอชมเชยและอนุโมทนากับทุกท่านทั้งหลายที่ร่วมบุญ กุศลในครั้งนี้

นี่แหละคือคุณงามความดี ขอให้ท่านทั้งหลาย จงประสบโชคดี มีความสุข ประสบความสมหวัง มีดวงตาเห็นธรรม ประสบสิ่งที่ดีงาม หวัง ทุกประการ ปราศจากสิ่งใด อธิษฐานเอา ตั้งจิตเอาและที่ตั้งใจมั่นใน สิ่งนั้นและก็ลงมือทำ โดยเอาศีล สมาธิ ปัญญา เมตตา กรุณา มุทิตา ประกอบในกิจการงานนั้น ๆ ก็เป็นงานดีหมด งานไหนเป็นงานมีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา เป็นงานศีล งานธรรม งานมรรค งานผล อยู่ที่ บ้านที่เรือน ถ้ามีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา อยู่ตรงไหนก็จะทรง มรรค ทรงผล ทรงคุณงามความดี ไปสวรรค์ นิพพานได้ง่าย ๆ ไม่ยาก ถ้ารู้จักประพฤติปฏิบัติ

วันนี้เอามาได้มาแสดงธรรมโปรดท่านทั้งหลายก็เห็นว่าพอ สมควรแก่เวลา จึงขอยุติการแสดงธรรมลงแต่เพียงเท่านี้ เอาจึงมีด้วย ประการฉะนี้/.

พระธรรมเทคนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

พระธรรมเทคนาโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ขอเชิญจาริกประวัติศาสตร์
ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ร่วมสร้าง

พระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูเขาสูง

(พระธาตุจอมพา) บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ

พระอรหันตธาตุทุกพระองค์ในแผ่นดินสยาม

บริจาคได้ที่...

วัดป่าภูผาสูง หมู่ 8 ต.มะเกลือใหม่ อ.สูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา

Tel: 088 713 9975, 081 623 9847

บริจาคผ่านธนาคารได้ที่ ธนาคารกสิกรไทย สาขาเดอะมอลล์นครราชสีมา

บัญชีออมทรัพย์ เลขที่ 433-2-46598-3

ชื่อบัญชี คุณศรีประภา คล่องคำนวณการ (เจ๊จัน)

สถานีวิทยุ **FM 90.50 MHz** | สถานีวิทยุ **FM 99 MHz**

e-mail: pupha123@gmail.com
www.pupasoong.com

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร.

ปณิธาตช่วยน้ำท่วม ปี ๒๕๕๔.-- กรุงเทพฯ : พี.เพรส, ๒๕๕๕.
๒๔๐ หน้า

๑. พุทธศาสนา--เทศนา. I. ชื่อเรื่อง

๒๕๕๔.๓๐๔

ISBN 978-974-7216-83-7

พิมพ์ครั้งแรก กรกฎาคม ๒๕๕๕ จำนวนพิมพ์ ๒,๐๐๐ เล่ม
สงวนลิขสิทธิ์

คณะผู้จัดทำ

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร.

คุณพินิจ วุฒิพันธ์

คุณศรีประภา (แจ่ม) คล่องคำนวณการ

คุณเบญจมาศ เพ็ชรพลาย

คุณพิพัฒน์ - คุณถาวร ปัญจันท

ติดต่อสอบถาม วัดป่าภูผาสอง อำเภอสองเนิน จังหวัดนครราชสีมา
โทร. ๐๘๑ ๘๗๖๔๕๘๘, ๐๘๑ ๖๒๓๔๘๗๔, ๐๘๐ ๗๓๖๕๕๗๘
www.pupasoong.com E-mail: pupha123@gmail.com

